

GRATUIT romanul **Kimono**ul înstelat de Victor Eftimiu

FLACĂRA

Primiți cu
Apocalipsa?

Realitatea
Melaniei Medeleanu

Silicoane
cu bucluc

Noua
Dacie Lodgy

9,90 lei

PROTEST

Din nou în Piața
Universității!

6 422258 000016 00001

PO AVE
ARUOBI

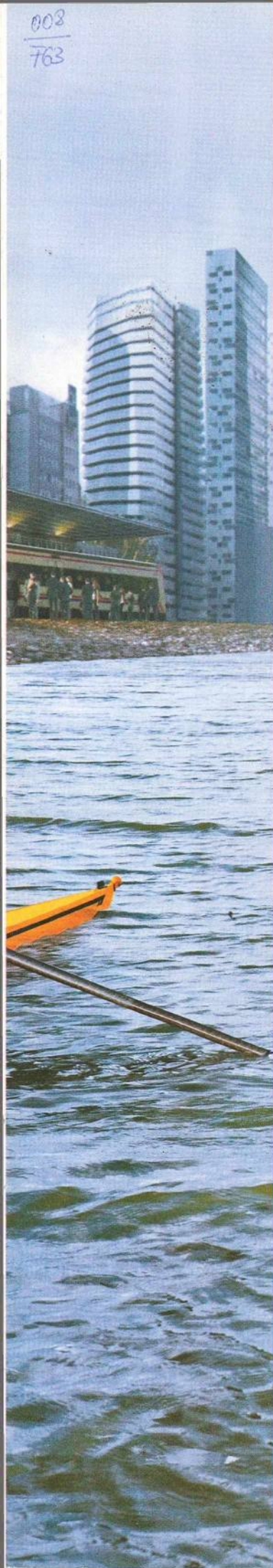
PICK A ROUTE, NOT A ROUTINE.

008
763

PLAN

SALA DE LECTURA

Ballantine's®

P/468790

Biblioteca del 1946
OVID DENSUS
Benedicta Deva
Ex 101, P1468790

LEAVE AN IMPRESSION

DOSAR

Mămăliga e fierbinte!

13. 13 ianuarie. În America numărul 13 este cu ghinion, etajele care ar trebui să poarte acest număr sunt direct 14. În România cifra poate fi și norocoasă, sau nu... Depinde din ce parte privești lucrurile. Am avut și un 13 iunie. Atunci în vara lui '90, acea zi nu a fost un început, ci doar un preludiu al sfârșitului... Un sfârșit trist, sinistru, terifiant chiar, care a sosit în cele două zile ce au urmat. Acum avem un 13 ianuarie. Care încă nu s-a sfârșit. Și nici nu știm, încă, dacă și cum și când va fi acel sfârșit.

În 13 ianuarie cei nemulțumiți au început să se exprime nu numai liber, dar și în public. Se zice că așa cum începi anul așa o să o ții până la sfârșit... Nu prea știu cum se aplică vorba asta la acțiunea celor nemulțumiți. Nu-mi place cuvântul protestatar, e prea sec și ușor impersonal, prea vag și prea detașat... În fine, e politically correct, of course!

Trecuseră mulți ani de când spațiul public, piața, agora nu mai fusese un instrument de convingere sau de presiune, parcă uitasem... Uitasem din ignoranță, din prezența normalității, din lipsă de rațiune... Cine poate ști?

Pentru că cei din piață, nu au avut discursuri sforăitoare, preferând doar scandarea unor lozinci simple și clare, noi, echipa Flacăra, am ales să ne expunem atitudinea în cuvinte puține, lăsând loc imaginilor.

foto
Octavian Ibră

Ce rost a avut violența? Cât de ușor pot fi masele convinse sau provocate?

Ce rost a avut bătălia din 15 ianuarie? Antrenament sau intimidare?

Cine a lovit primul? Și de ce? Pietre, gaze, pumni strânși și bastoane, căști și fulare, focuri și arestări. Inutil...

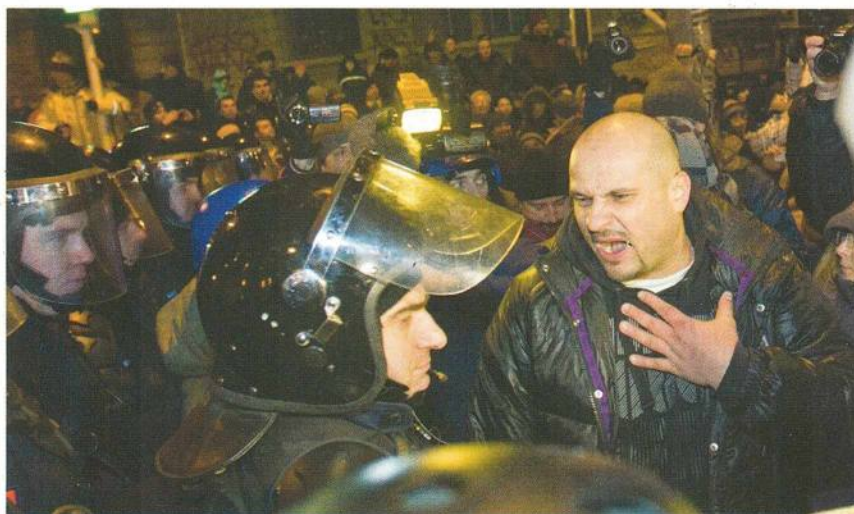
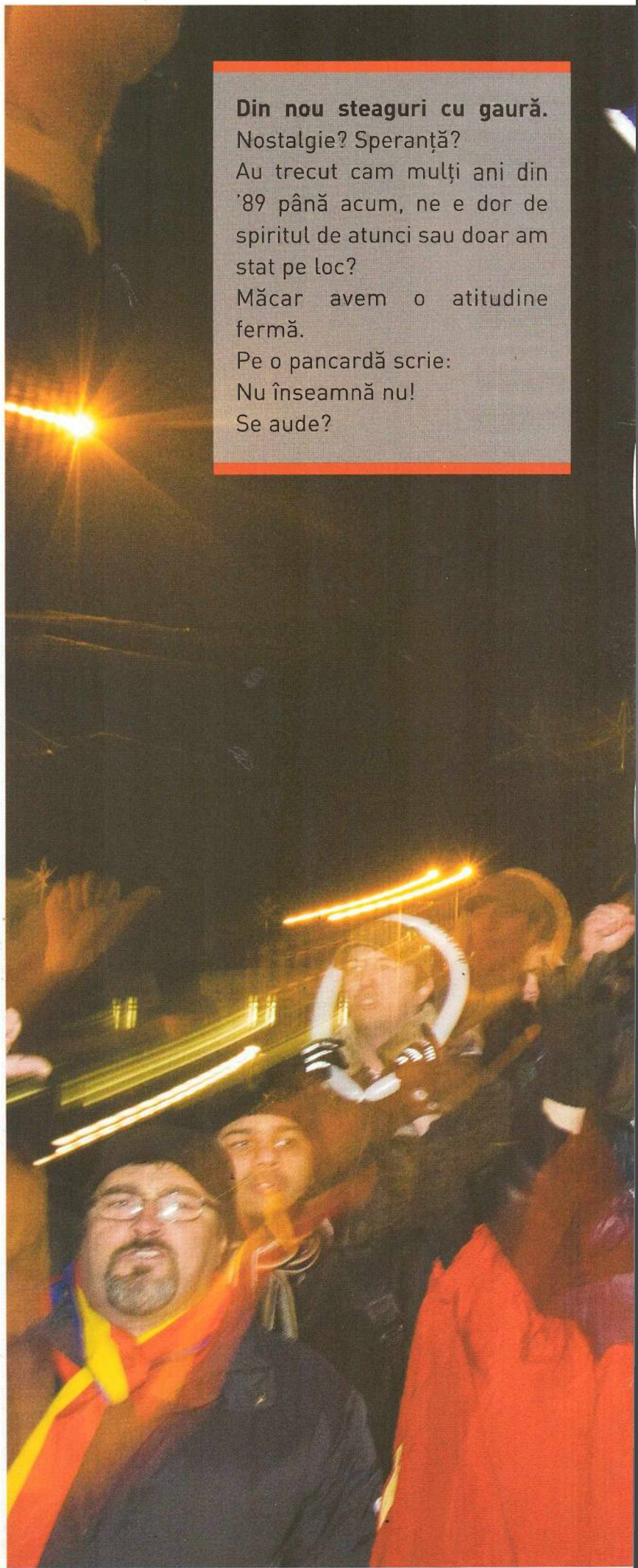

foto Intact Images

Din nou steaguri cu gaură.
Nostalgie? Speranță?
Au trecut cam mulți ani din
'89 până acum, ne e dor de
spiritul de atunci sau doar am
stat pe loc?
Măcar avem o atitudine
fermă.
Pe o pancardă scrie:
Nu înseamnă nu!
Se aude?

REVOLUTION 9

Acesta e titlul celei mai lungi piese The Beatles. John Lennon a declarat că intenția a fost de a picta o imagine a revoluției folosind sunete. Astfel, refrenul „number nine, number nine” se repetă obsedant pe întreaga durată de peste opt minute a melodiei. Atât de obsedant încât nu mai ești în stare să o asculți. Și te saturi. Asta e imaginea revoluției lui Lennon – obsesie și sațietate.

De douăzeci și doi de ani noi facem revoluție. Obsedant și până la saturație. Din timp în timp ne adunăm în Piața Universității ca să strigăm „Libertate!”. Am făcut-o în '89, în '90, în '96, în 2004. O facem și acum, în 2012. Și, dacă vom continua tot așa, o vom face și de-acum încolo. La nesfârșit. Pentru noi, cele opt minute ale Beatles-ilor pot dura opt decenii.

Eu m-am săturat! Am învățat refrenul acestor ultimi douăzeci și doi de ani pe dinafară. Și, dacă s-a ajuns aici, e clar că, pe undeva, e ceva profund greșit în tot sistemul, indiferent de culoarea celor care au fost, de-a lungul acestor ani, la guvernare. Ceva care transcede atât ideologiile de partid cât și interesele personale ale politicianilor. Ceva care eludează până și voința poporului, pentru că, până la urmă, toți indivizii ăștia care ne-au condus destinele au fost aleși de către noi, cu milioane de voturi, dintre care doar o parte au fost furate sau cumpărate.

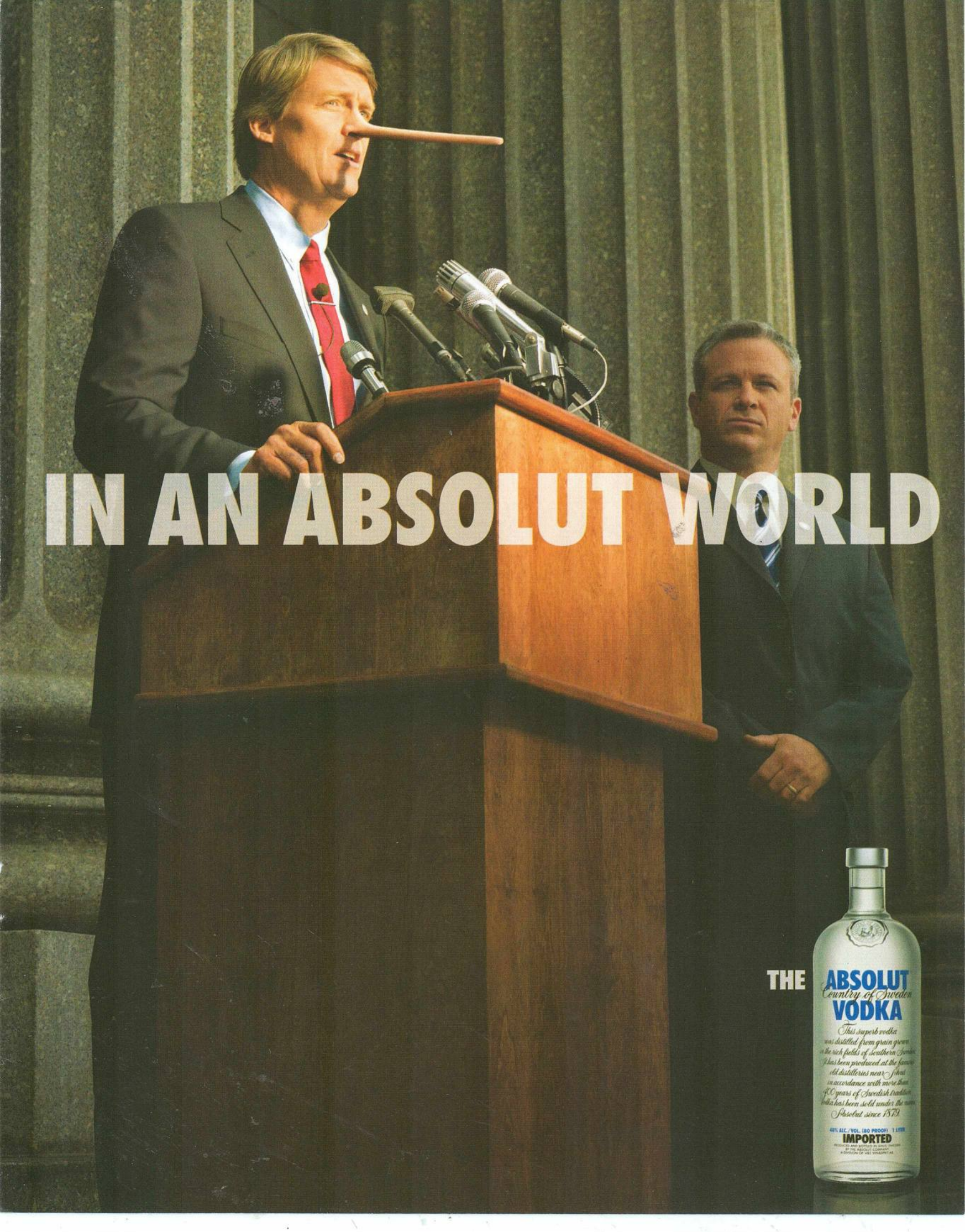
Nu știu care e acel ceva. Dar simt că e greșit ca o țară-ntreagă să stea cu gura căscată la televizor pentru că un cetățean va avea „o intervenție cu poporul”. O țară-ntreagă așteptând cuvintele-minune. Mulți nădăjduiau să-și dea demisia, alții – probabil mulți și aceștia – mai aveau o urmă de speranță-n suflete că respectivul va veni cu rezolvarea miraculoasă a tuturor problemelor, lucru care să le confirme lor înșiși faptul că nu au greșit când au pus ștampila. Parcă nici nu mai are

rost să reamintim ce-am primit în schimb. Dar, oare, e prima dată? Oare nu am avut parte de același lucru, în esență, indiferent că pe individul din spatele microfonului îl chema Iliescu, Constantinescu sau Băsescu. Ba da. În esență, da. Același lucru, adică nimic, în afară de vorbe goale și idei rupte de realitate, amestecate într-o beție a discursului care părea că nu se mai sfârșește.

Cred că de aici trebuie să înceapă adevărata schimbare. Indiferent pe cine am fi votat în anii ăștia, lucrurile ar fi fost la fel – nu poporul a greșit, ci sistemul care reușește să-i aducă la un numitor comun pe niște oameni care păreau atât de diferiți înainte să-și preia mandatul. Iar dacă vrem ca, o dată pentru totdeauna, în Piața Universității să nu fi murit degeaba pe baricada din '89, să nu fi fost ciomăgiți fără rost de mineri în '90, să nu fi degerat în zadar în viscolul din 2012, ar trebui să renunțăm să mai dăm atât de multă putere unui singur om. Iar „number nine, number nine” nu ne va mai răsună în creier, obsedant și până la saturație.

[Alexandru Arion]

A man in a dark suit and red tie stands at a wooden podium, speaking into several microphones. He has a comically long, thin nose. Another man in a dark suit stands behind him to the right, looking on. The background consists of large, fluted columns.

IN AN ABSOLUT WORLD

THE **ABSOLUT**
Country of Sweden
VODKA

This superb vodka was distilled from grain grown in the rich fields of southern Sweden. It has been produced at the famous old distilleries near Åhus in accordance with more than 40 years of Swedish tradition. Vodka has been sold under the name Absolut since 1879.

40% ALC. / VOL. (80 PROOF) 1 LITER

IMPORTED

IMPORTED AND BOTTLED BY V&S VIN & SPRIT AB, STOCKHOLM, SWEDEN. ABSOLUT VODKA IS A PRODUCT OF SWEDEN.

Cățarat pe clădirea Universității un om flutura un steag.

Ar vrea să mai coboare din când în când, pentru că este frig. Dar nu mai are cum. Și nici nu are loc să se miște pe cornișa pe care stă. Îngheață și flutură steagul mai departe.

Alături, pe un afiș uriaș, se află o întrebare.

Ghici, ghicitoare mea, știți răspunsul?

E BOC
SAU BASE
DUMNEZU

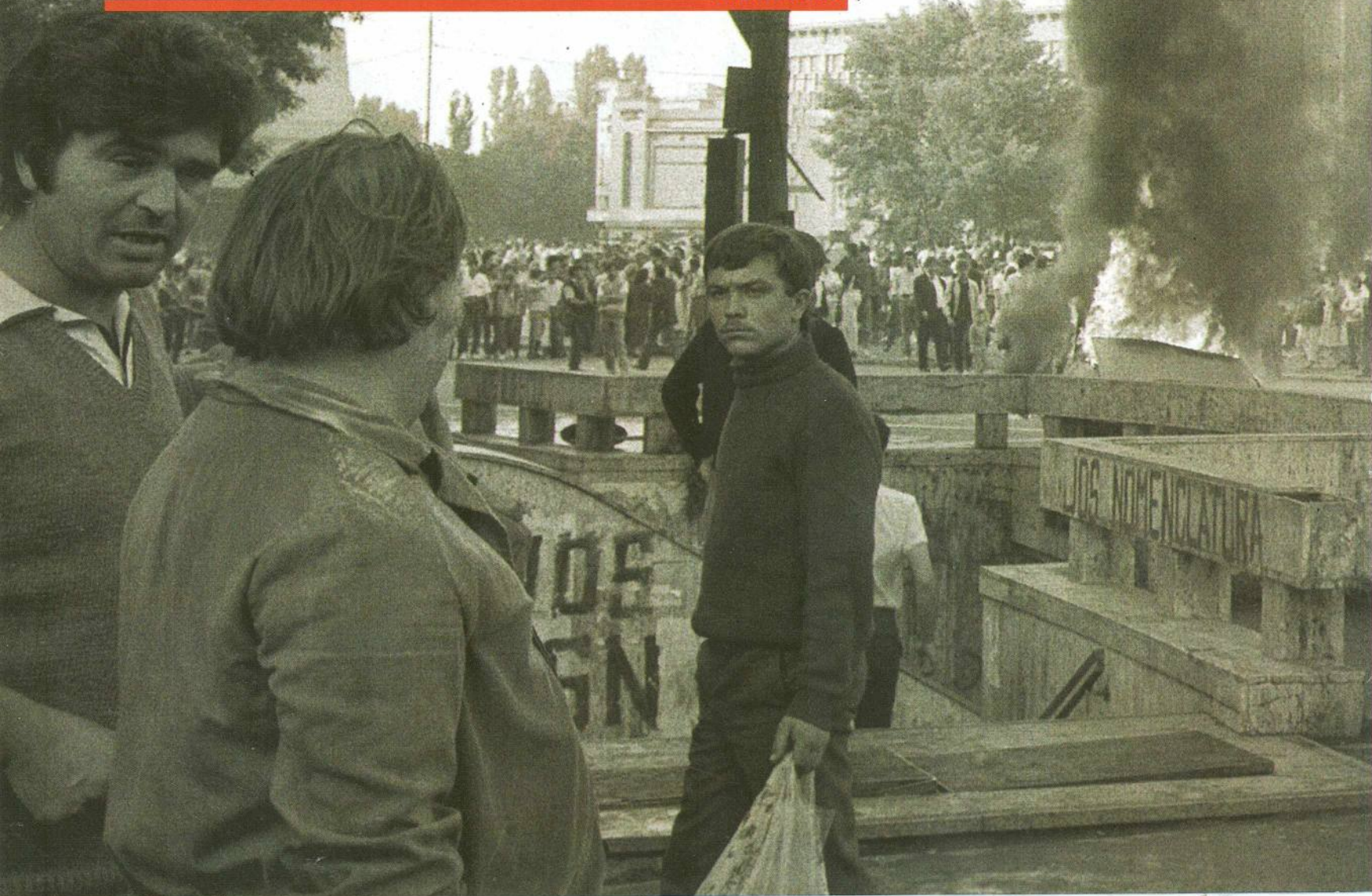
?

DOSAR

Rendez-vous la Universitate!

Nu vreau să par cinic, nici nostalgic, nici măcar ironic, dar în tinerețile domniilor voastre, cei care aveți deja o vârstă matură, vă mai aduceți aminte de vreo întâlnire la ceas la **Universitate**? Sper că da. Nu cred că e cineva care să nu fi încercat acest reper, urmat apoi de-un film nu foarte occidental la un cinema de pe bulevard și de o vizită la o cofetărie cu leșinatele produse ale momentului acela de tristă amintire... Oare cine îmi povestea deunăzi că un distins militar întors prin anii '60, după un lung prizonierat la vecinul din Est, a revăzut șocat centrul Bucureștiului lipsit de pălării, pantofi lustruiți și eleganță în general?...

AMINTIRI

Kilometrul 0

Și pentru că viața noastră atunci a fost tot mai strivită de mărețul conducător, a izbucnit scânteia din 21 decembrie 1989, chiar acolo la Universitate. Am căutat să aflăm dacă înainte de această dată a mai existat vreo ocazie când bucureștenii au încercat să se revolte în acest loc. Nu am găsit nici un indiciu, așadar putem considera această dată ca punctul de plecare pentru aventura, tristă sau veselă, crudă sau fericită a întâlnirilor de aici...

Deși punctul 0 al Capitalei este nu departe, la Piața Sfântul Gheorghe, aici, la doi pași de coada calului lui Mihai Viteazul, a fost întotdeauna adevăratul, viul, punct zero al Capitalei și uneori chiar al țării.

Despre baricada din 21 decembrie există multe povestiri. Au fost puțini cei care au

rezistat acolo, deși mulți se laudă cu prezența lor. Cu siguranță nu vom afla niciodată exact cine și câți. Atunci nu aveam care de reportaj care să transmită în direct, tancurile erau pe bulevard și rafalele de mitralieră trase aici se auzeau în tot Bucureștiul. Eu n-am fost acolo, dar de sus de pe colina unde se află Drumul Taberei am ascultat și, mai ales, am văzut trăsorele. Apoi dimineața, la prima oră am vorbit la telefon cu tatăl meu, trecuse pe acolo, cu un troleibuz, în drum spre serviciu, mi-a spus că nu se mai vede nimic, totul e curat și spălat. Dar era deja 22 decembrie și coloanele se pregăteau să iasă....

În zilele acelea oamenii au stat și în Piața Palatului Regal (atunci era al Președintelui!), în fața fostului CC și în jurul televiziunii, iar în următorul ianuarie, primul ianuarie frământat al noii republici (în România nu se numără republicile la schimbarea brutală de orânduire ca în Franța, de exemplu!), în Piața Victoriei sau în fața Palatului Cotroceni...

Dar nici un loc nu a avut magia Pieței Universității. Desigur, unii răuvoitori au zis că locul e bine ales pentru că toți ziariștii străini cazați la Inter pot avea o panoramă minunată. O fi fost și asta....

Au urmat cele 50 de zile din '90, când zona liberă de (neo)comunism a polarizat tineri, intelectuali, a generat lideri și a creat legende. Cei din piață au cântat, au strigat, s-au iubit, acolo s-au format familii, acolo s-au despărțit, tot acolo și-au făcut mâna mulți dintre jurnaliștii de azi...

La mijloc de iunie, piața a fost din nou câmp de bătălie și imaginile cu mineri agresând oameni nevinovați îmi bântuie și acum amintirile. Imaginile alb-negru ale acelor zile au un dramatism încă viu.

21 decembrie 1989.
Prima baricadă.

Ar mai fi multe de povestit. În 1994, la Campionatul Mondial de Fotbal (Ne calificasem pentru a doua oară, consecutiv!), România trece de Columbia, este înfrântă de Elveția (Doamne, ce trist am fost), apoi învinge America la limită, și se califică. Optimile ne-au adus în fața Argentinei. Acel 3-2 a fost un nou prilej pentru a ne întâlni în Piața Universității. Nu mai țin minte detalii, nu am poze, nu știu dacă steagurile mai aveau gaura în mijloc. Cred că nu. Și dacă am pierdut cu Suedia, în sferturi, tot au mai existat suporteri care să iasă pe stradă. Parcă atunci galeariile eram mai pașnice sau mă lasă pe mine memoria?

Și ce s-a mai întâmplat în Piața Universității? Din când în când câte un miting, sindicatele sau partidele, un concert cu ocazia vreunui revelion (apoi, din motive de spațiu, concertele s-au mutat, în marea lor majoritate, în Piața Constituției...), un miting prin 2000 la alegeri, dar nu sunt sigur, și unul mare și spontan, colorat puternic (o culoare pe care nu o mai vezi azi în piață) în 2004.... Să nu uit de aprilie 2006, când *Steaua* învinge pe *Rapid* și se califică în semifinalele Cupei UEFA, atunci fotbalul ne aducea bucurii... Încă.

De ce oare se simt românii mai liberi, mai siguri, mai verticali în Piața Universității? Să fie spiritul baricadei din 21 decembrie sau aroma boemă și intelectuală a celor 50 de zile din 1990? Să fie amintirea inconștientă a ceasului vechi cu soclu de beton, ceas care a tot fost mutat și transformat, ba în mijlocul scuarului rotund – când număra zilele și orele până la intrarea în UE –, ba refăcut pe același amplasament inițial, ba mutat din nou...? Să fie oare adânc ascunsă, aproape inconștient, în mintea și inima noastră sintagma *centru*, cu trimitere la Universitate?... Unde te duci? În centru...

15 iunie 1990.
Flori după
un dezastru...

6 aprilie 2006.
„Steaua” în semifinala
Cupei UEFA

Vecinătatea Teatrului Național, pasajul de la metrou, cafenelele de acum, hotelul *Inter*, miile de studenți de la Arhitectură și Universitate, cele patru statui strămutate, pe care sper din inimă să nu le uităm acolo, pierdute într-o margine de parc..., toate au creat o vrajă a mijlocului de oraș, acolo unde sensul giratoriu, ornat cu palmier de import sau un brad de Crăciun luminat, formează un mare cerc, un o sau un zero.... Aici e Km 0.

Așadar, vrem sau nu, inima Capitalei și uneori a țării pulsează aici între fântâna rotundă și personajele lui Caragiale, aici unde vara se vând flori și cd-uri piratate și sanvișuri și cărți vechi și cetățenii stau pe o bancă sau se agită spre metrou... Am devenit patetic și n-ar trebui. E doar un loc. Nici măcar nu e o piață mare. Primarii nu s-au prea gândit la mitinguri, încă...

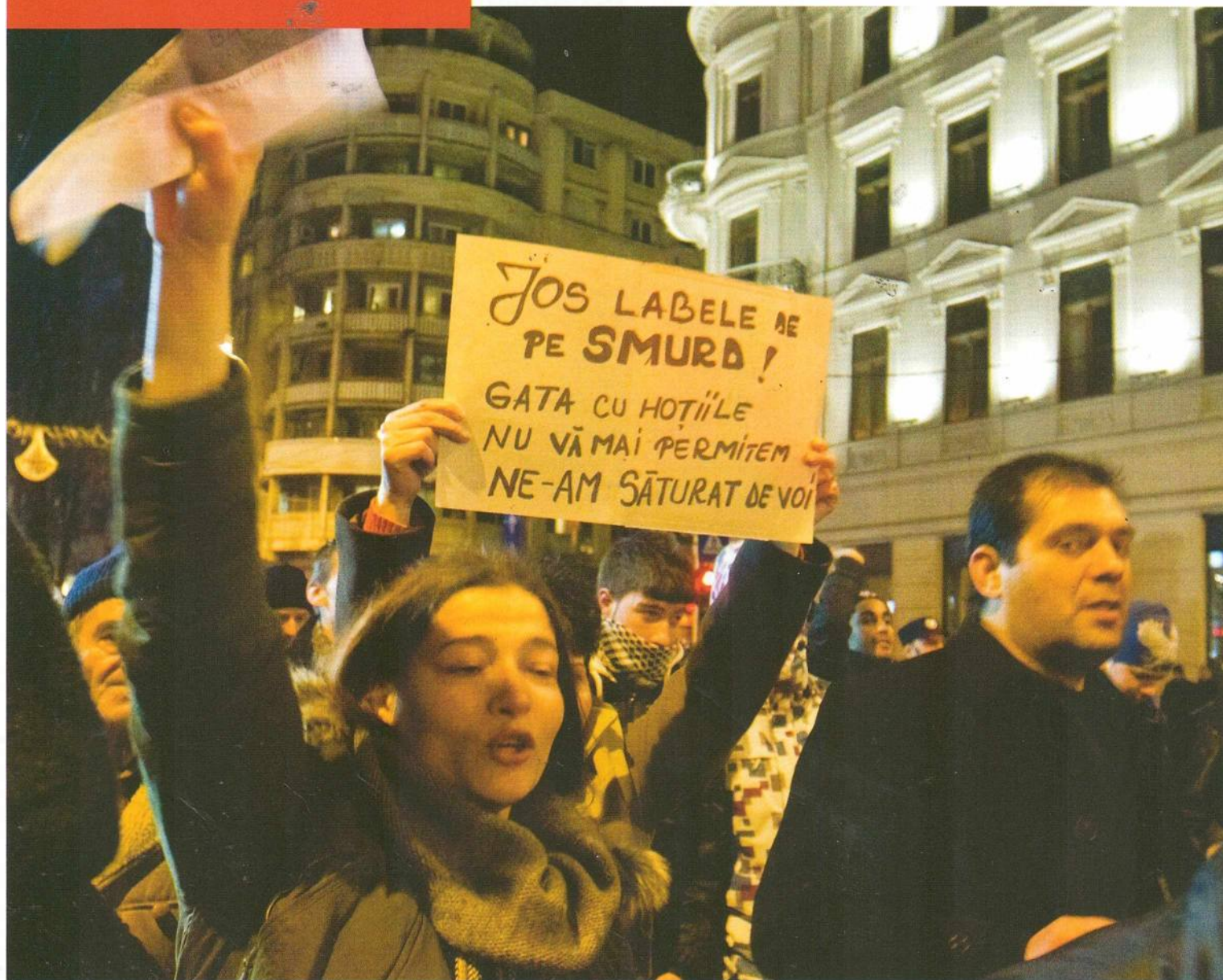

P.S. Scriind aceste rânduri nu m-am putut stăpâni să nu arunc măcar așa, fugar și rușinat, o privire pe facebook, unde am aflat că există un proiect de transformare a Pieței Universității în ceva ce se va numi Agora Bucureștiului. Ba chiar se pare că există un grup de inițiativă care a avut deja o întâlnire cu primarul general Oprescu. De ce oare mi-e teamă că acest fenomen, cel al magiei din Piața Universității, odată ce va fi instituționalizat își va pierde din frumusețe și din originalitate.... Sau poate că nu. La câte încercări s-au tot făcut, una în plus nu mai contează. Rămâne de văzut care va fi viitorul întâlnirilor de la Universitate, anul acesta sau peste doi, zece sau douăzeci de ani... Mi-e groază să fac vreo estimare, doar știți ce-a pățit Brucan... Credeți-mă, câteodată chiar mi-e dor de vechiul ceas, pe soclul său de beton și de-o întâlnire nevinovată de după amiază...

Că aproape nimeni n-a citit proiectul Legii sănătății (ceea ce nu i-a împiedicat să-și dea cu părerea), asta mi-a fost clar de la început. Ceea ce n-am înțeles multă vreme era fondul problemei, motivul real al opoziției furibunde – pentru că simțeam că această opoziție s-ar fi manifestat și în cunoștință de cauză.

text Tudor Călin Zarojanu
foto Octavian Tibăr

Care lege?

Legea nouă a Sănătății și demisia medicului Raed Arafat au înfuriat pe români și i-au scos în stradă. A fost începutul seriei de revendicări.

P

Până la urmă m-am prins: e vorba de CASCO. Am stat de vorbă, de-a lungul anilor, cu oameni indiscutabil inteligenți și cultivați care trăiesc în următoarea idee: s-ar putea să n-am nevoie niciodată de o despăgubire tip CASCO, de ce naiba să plătesc rate ani de-a rândul? Și dac-o fi și-o fi, fac rost atunci de bani, plătesc din buzunar și se cheamă că am păcălit eu sistemul, nu el pe mine!

Acești oameni – repet, cultivați – nu-și fac nici o iluzie că actualul sistem de sănătate ar fi în vreun fel sau în vreun segment gratuit. E imposibil să crezi asta, dacă te-ai întâlnit măcar o dată cu el. Deci e pe bani, asta știu – dar numai când ai nevoie și, cu puțin noroc, niciodată.

Asigurarea existentă, „de stat”, le e indiferentă, pentru că n-o conștientizează. E ceva care se reține undeva, automat, cine se uită pe fluturașul de salariu la altceva decât la suma de încasat? E ca RCA, trebuie s-o plătești, asta e. Dar eventualitatea unei asigurări suplimentare, chiar dacă e opțională, le e nesuferită, pentru că îi pune să se gândească, să aleagă, să decidă, și – în plus – respectivele firme de asigurări o să aibă PROFIT, nu-i așa?, în vreme ce actualul sistem e în colaps, vai de mama lui, înțeleg să fiu în relație cu ceva care merge mai prost decât viața mea, dar nu cu ceva care merge mai bine!

Aceasta e problema de fond, blocajul psihologic. Restul sunt detalii, chiar dacă e șocant ce „informații” continuă să circule și azi: că se va privatiza SMURD (care oricum e fundație), că se va privatiza sistemul de urgențe, că se vor privatiza spitalele, că vom plăti mai mult pentru urgențe sau pentru spitalizare sau pentru medicina de familie sau și și și. Toate acestea sunt false, n-au fost preconizate în nici un proiect, după cum fals e faptul că Raed Arafat – un om cu merite excepționale – ar fi fost eliminat din sistem. S-a eliminat singur în momentul în care a refuzat să redacteze chiar el capitolul privitor la îmbunătățirea medicinei de urgență, așa cum i se propusese, argumentând că actualul sistem e perfect. Așa să fie oare? Ce părere or fi avut domnii și doamnele „Lăzărescu”, plimbați până la moarte de la un spital la altul?

A greșit puterea, a greșit Traian Băsescu? Fără îndoială. Au greșit grav folosind două cuvinte interzise pe termen mediu în România: „privat” și „reformă”. După numeroase și jenante precedente în mai toate domeniile, românii sunt alergici la aceste două vocabule.

Suplimentar, președintele a greșit imparadonabil atacând unul dintre foarte puținii

Mesajele de susținere pentru Raed Arafat s-au transformat în sloganuri precum:

„Vă rugăm să ne scuzați. Nu producem cât furați!”
 „Voința poporului, demisia dictatorului!”
 „Popor falimentar, angajăm președinte.”
 „Poporul prost, nu mai vrea băieți deștepți.”

oameni despre care majoritatea românilor aveau (și acum au cu atât mai mult) o părere bună. Trebuia să prezinte, să susțină legea și atât. E ca la fotbal: una e să strigi „Hai Steaua!”, alta e să urli „M... Dinamo!” Unul care nu ține cu nici una dintre echipe e imediat tentat să devină dinamovist.

Ce-a urmat n-are nici o legătură cu sănătatea, dovadă că s-a desfășurat după ce proiectul fusese retras. Arafat s-a trezit transformat în fitilul unui butoi în care pulberea se aduna de mult. Nu doar praful de pușcă al nemulțumirilor, ci și nitroglicerina nevoii de a protesta în general. Nu la chemarea unor sindicate amețite, nici la aceea a unei opoziții impotente, ci din proprie inițiativă. Strigăm și ne defulăm. Risc să afirm că majoritatea protestatarilor realizează că măsurile de austeritate erau inevitabile și înțeleg că România a trecut prin ultimii trei ani mai bine decât majoritatea statelor europene. Probabil că un român din doi are pe cineva „afară” și știe că în alte părți e mult mai rău. Dar nici lor nu le e bine, și trebuie să strige asta.

Vorbesc, firește, despre partea pașnică a protestelor. Partea cealaltă n-are legătură cu nici o revendicare, în afara revendicării unei alte identități: băieți care nu și-au găsit vreun rost pe lume se simt bărbați aruncând cu pietre. N-avem ce vorbi despre ei și nu reprezentă pe nimeni.

Orice comparație sau asociere cu Piața Universității 1990 e penibilă: atunci, vreme de 50 de zile, politicianul nu și-a băgat deloc coada și nu s-a înregistrat nici un act de violență. Ca să nu mai spun că atunci se manifesta pentru idei, nu pentru bani.

Vox populi, vox Dei în Piața Universității

Din 13 ianuarie, Piața Universității a devenit locul unde românii și-au scandat necazurile, reînviind oarecum spiritul Pieței Universității din anii '90. Cei adunați în piață au venit, inițial, iritați de aroganța președintelui Traian Băsescu față de medicul Raed Arafat, dar acesta a fost doar vârful icebergului nemulțumirilor strigate de atunci încolo în acest loc. Am discutat cu protestatarii pe parcursul zilelor de miting și am descoperit o mulțime de probleme aduse de oamenii veniți în piață. Afișele și declarațiile populației au arătat că oamenii s-au adunat să protesteze pașnic mai ales împotriva Puterii actuale – Guvern și Președinte. O parte, însă, dintre nemulțumirile celor adunați acolo vizau toate partidele din spectrul politic, practic, cetățenii obișnuiți manifestau împotriva tuturor, politicienilor.

PARLAMENTARI FURA ROMANII NU MAI INAGURA!

APARATIA ANCHETA
PROCUROR JUECA
JUECA
TARI SPI
LE CATALOG SI

BATERE

ABNARHIA SALVEAZA ROMANIA

POLITIA RUTIERA

HU

Nemulțumirile românilor

Solomon M., 66 de ani, inginer, pensionară

Are un afiș dintr-o foaie de calendar vechi pe spatele căreia a scris cu pixul albastru: VREM O ROMÂNIE FĂRĂ: PSD, PNL, UDMR, PDL! VREM SCHIMBARE. „Eu nici nu pot să strig fiindcă nu mă ajută vocea, așa că am preferat să scriu acest mesaj. Trebuie să se facă o schimbare spre mai bine. Ne-am săturat de cât ne-au jefuit, tot ceea ce s-a construit s-a dărâmat, iar buzunarele ni s-au golit. Dintr-o țară bogată am ajuns țara nimănui. Vorbesc despre dialog acum. Dialog cu cine? Toate legi-

le le-a făcut Bănescu numai cum a vrut el și nu într-un dialog cu opoziția. Raed Arafat, singurul om care a făcut ceva în țara asta, a ajuns să-și dea demisia, cel mai elegant lucru pe care putea să îl facă. Aceasta a fost scânteia pentru ceea ce vedeți aici. Ne-a păcălit ticălosul în căldășie cu ceilalți politicieni care au jecmănit țara. Copiii noștri nu-și găsesc de lucru aici, sunt nevoiți să lucreze în străinătate.”

Ana, 29 de ani, reprezentant al ONG-urilor

„Sunt aici pentru a protesta pașnic, dar absolut pașnic pentru alegeri anticipate, transparentă, democrație adevărată. Suntem total împotriva propunerii lui Traian Igaș de comasare a alegerilor!”

Robert, student, 20 de ani

„Ne-am solidarizat cu protestatarii fiindcă și noi o ducem destul de rău. Avem bursele micșorate, locurile în căminele studentești sunt puține, nu se mai poate continua astfel. Ne solidarizăm cu oamenii care sunt în piață și care protestează pașnic.”

Mihai, student, 22 de ani

„Am ieșit la miting fiindcă nu se mai poate altfel. Ei (guvernării – n.r.) se plâng că sunt prea mulți studenți, că nu suntem bine pregătiți când ieșim de pe băncile facultăților, dar nu spun că ei au lăsat acest sistem de învățământ să cadă din ce în ce mai jos.”

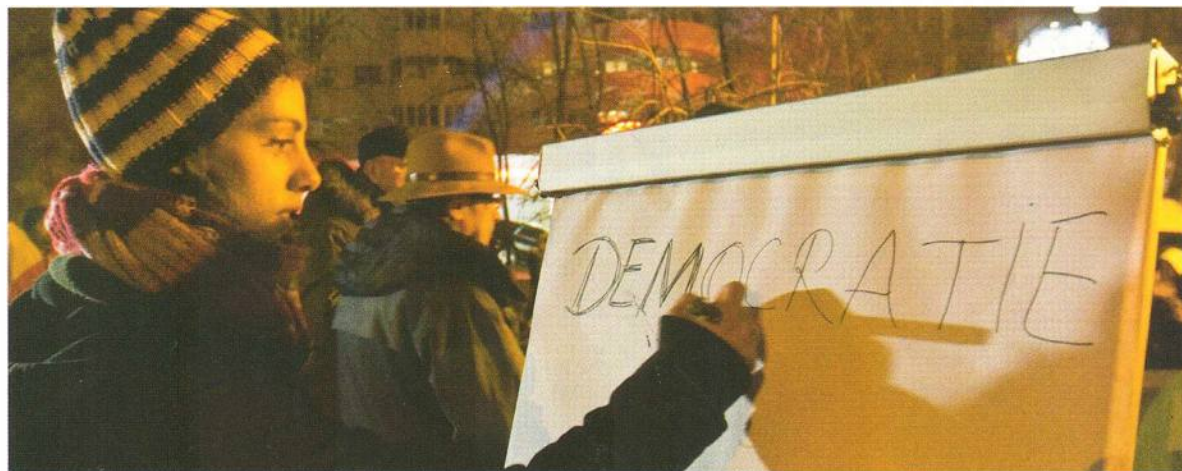
Ana Bănciulescu, pensionară, 67 de ani, fostă contabilă

„Sunt pensionară, traiul greu m-a scos în stradă. Mai am 20 de lei în buzunar până la

În ceea ce privește sloganurile și modalitățile de afișaj ale acestora, românii au fost cât se poate de inventivi, pe foi de calendare de anul trecut, pe cartoane de ambalaj, folosind pixul, marker-ul, pancarta de lemn sau lipind textul pe un câine, protestatarii transmițând mesajul lor politicienilor zilei.

**În Piața
Universității, o
studentă mi-a cerut
un marker pentru
a-și scrie mesajul pe
o pancartă. Aveam
unul albastru și i
l-am oferit.**

pensie. Mi-au luat din pensie, ne-au pus să plătim contribuția la sănătate, de parcă în cei 36 de ani de muncă nu aș fi plătit nimic nicăieri niciodată. Soțul are arterită și a suferit un accident vascular, el nu poate veni aici să protesteze. O fac eu fiindcă M-AM SĂTURAT de condiții de trai indecente! A ajuns lumea la disperare”.

Elena Marin, 53 de ani

„Mă întrebați de ce mă aflu aici? Imaginați-vă că nu-mi pot plăti întreținerea, curentul, telefonul. Că am fost pusă pe liber după ce am lucrat ca referent bancar. Ce ne facem când vedem că este din rău în mai rău? De ce sunt aici? Pentru că în România nu mai ai dreptul la o slujbă după 40 de ani. Pentru că în România după această vârstă ești considerat rebut, expirat din punctul de vedere al societății. Suntem exploatați la maximum și ținuți apoi în sărăcie și mizerie. E un genocid al foamei ceea ce se întâmplă acum în țară. Sunt aici pentru că vârsta a II-a și a III-a nu mai au ce căuta la muncă, suntem aruncați în stradă asemenea maidanezilor. Nu mai este nici o diferență între animale și oameni.”

Adrian, 39 de ani, inginer

„M-am săturat de un președinte jucător. M-am săturat de legi trecute prin Parlament ca găscă prin apă, când de fapt sunt trecute doar prin Guvern. M-am săturat de un prim-ministru care își asumă mereu răspunderea, o răspundere pentru care nu e niciodată tras la răspundere!”

Costică, 56 de ani, fost funcționar, bugetar

„Sărăcia! Ea m-a scos din casă pe frigul ăsta. Am rămas fără serviciu de doi ani de zile încoace. Șomajul s-a dus de mult. Am ieșit să-mi strig nemulțumirile și să cer: un trai mai bun, să se micșoreze impozitele, să cadă guvernul, vreau alegeri anticipate, jos Băsescu!”

Eugen, 54 de ani, lucrător în învățământ

„Am venit să lupt pentru drepturile oamenilor, care de 22 de ani încoace au fost încălțate. Mă refer la dreptul la viață, la libertatea de exprimare, la toate neajunsurile create de acest guvern corupt. Noi în 1989, cei care am ieșit în stradă atunci – am ieșit și atunci în stradă, să știți – am ieșit pentru libertate, demnitate și un trai mai bun. După 22 de ani suntem în aceeași

situație din cauza clasei politice care nu este o clasă politică de fapt ci sunt niște *buticari politici*. Dorim ca locul în care colegi de-ai noștri și-au vărsat sângele în '89 pentru libertate să devină piața în care va cădea acest guvern corupt prin voința poporului, nu din voința buticarilor politici.”

Otilia, 30 de ani, șomeră, poartă o pancartă pe care scrie:

„VOT DE BLAM PENTRU TOATE PARTIDELE!”, iar pe o alta: „TOVARĂȘA ROBERTA, DAȚI DRUMUL LEGII LUSTRAȚIEI.” „Sunt șomeră de un an, am fost corporatistă, m-am săturat să muncesc într-o asemenea firmă. Sunt aici pentru că vreau să se facă o lege care să interzică traseismul politic. Fac voluntariat pentru salvarea Roșiei Montane și sunt împotriva *Gold Corporation* și a mass-media care manipulează excecabil națiunea prin reclame mincinoase, numai și numai pentru bani.”

Raluca, 33 de ani, corporatistă

„De ce sunt aici? Că nu-l mai suport pe Băsescu! Cred că am spus tot cu asta.”

Constantin, 43 de ani, manager cultural

„Ceea ce se întâmplă de opt ani încoace indică faptul că pentru actuala guvernare este timpul să plece. Mitingul de astăzi inițiat de USL indică faptul că ar trebui să vină cât mai multă lume și să protesteze. De când e PDL la putere am devenit simpatizant al PSD și al PNL. Sper ca prin acest protest să atragem atenția guvernanților și să dăm o notă de seriozitate evenimentelor care au loc de o săptămână încoace. Nu am trecut prin Piața Universității până acum și nici nu mi s-a părut că merită fiindcă acolo nu mi se pare ceva serios. Acolo protestele sunt și foarte târzii și e ceva acolo care mie mi se pare neînregulă, mai ales când totul are loc noaptea. Am impresia că acel gen de protest are tendința să se asocieze cu un fel de neseriozitate care mă descumpănește și care nu dă forță protestului, de aceea am și optat să vin la acest miting.” (al USL – n.r.)

Soții Marius și Gabriela, sunt patroni, 52 de ani respectiv 50 de ani

„Avem de toate acasă, nu am avea de ce să ne plângem. Am venit aici din spirit de solidaritate. Noi avem o firmă, nu prea avem probleme

financiare, dar ne solidarizăm cu protestarii, pentru că noi considerăm că avem de-a face cu o dictatură, prea multe legi sunt asumate, fără a mai fi trecute corect prin Parlament!”

Adi, inspector în asigurări, 30 de ani, poartă un tricolor în jurul gâtului

„Nu sunt de acord că vin cei de la mitingul USL aici, în Piața Universității, fiindcă aici este o demonstrație pur civică și trebuie lăsată să crească societatea ca atare, nu trebuie politizată manifestația de aici. Am venit la acest miting să vadă guvernanții și politicienii că existăm, că nu suntem pasivi, privind din case la TV. Cred că se inaugurează o nouă etapă în istoria României. E prima chestiune spontană după mulți ani. Spre deosebire de alte dați, mișcarea asta nu este o mișcare de lider, cred că e o mișcare terapeutică pentru români. Sunt aici și îmi aștept un grup de alți patru prieteni, am venit toate în toate zilele în piață, afară de sâmbăta trecută și vreau să vă spun că niciodată nu s-a dat numărul real al celor care se află aici în piață, tot timpul s-a spus că suntem mai puțini decât am fost efectiv. Piața Universității de astăzi este o etapă în dezvoltarea noastră civică de popor european. Aici sunt copiii celor care au ieșit în 1989 la revoluție.”

Oana, 23 de ani, angajată la o firmă de publicitate

„Suntem de acord să vină și cei de la USL, în fond luptăm pentru același scop, chiar dacă ei sunt afiliați politic. Cu cât vom fi mai mulți cu atât vom avea o șansă să ne eliberăm de acest guvern corupt și de Băsescu. Eu sunt pentru prima oară în Piața Universității, la miting, nu am avut timp până acum, am decis că nu se mai poate, trebuie să vin să lupt alături de toți cei de aici.” Oana poartă în mână pancarte pe care scrie: MICULE BOC, ROMÂNIA A FĂCUT POC! și TRAIAN DEMISIONESCU, SUNTEM DE NECLINTIT! Tânăra, masterandă anul II, a mai adăugat: „Sunt aici pentru că doresc să rămân în țară să lucrez și să duc o viață decentă aici, să trăiesc cu demnitate, nu să merg aiurea în străinătate la muncă plătită mult mai slab din cauză că acolo voi avea statutul de imigrant.”

DOSAR

**Mămăliga
e fierbinte!**

p. 04

- **Rendez-vous
la Universitate!** 14
- **Care lege?** 18
- **Vox populi, vox Dei
în Piața Universității** 20

ZOOM

p. 28

**Primiți
cu
Apocalipsa?**

PEOPLE

p. 46

**Realitatea
Melaniei
Medeleanu**

CULTURĂ

p. 62

**„Și fă-ne culți
că suntem mulți!”**

FLACĂRA Nr. 1-2
ianuarie-februarie 2012

DOSAR

- Mămăliga e fierbinte! 04
- Rendez-vous la Universitate 14
- Care lege? 18
- Vox populi, vox Dei în Piața Universității 20

ZOOM

- Primiți cu Apocalipsa? 28
- Roskilde – vikingi și creștinism 34
- Dihoriada 38
- Silicoanele cu bucluc 40
- Lacrimile vor fi portocalii 44

PEOPLE

- Realitatea Melaniei Medeleanu 46
- Ana Maria Petre și Fredi Camacho
un cuplu „K lumea” 52

CULTURĂ

- Hot stuff 56
- Film 58
- Teatru 60
- „Și fă-ne culți că suntem mulți!” 62
- Top carte 64
- Cărți proaste, de ieri și de azi 66
- Tiberiu Lovin aruncă mănua în on-line 68

LIFESTYLE

- Auto 70
- Turism 72
- Blind Restaurant sau cina pe întuneric 74
- Food & drink 76
- Gadgets 78

DIVERTISMENT

- 82

foto coperta 1: Octavian Tibăr

FLACĂRA®

Fondată în 1911 de Constantin Banu
www.revistaflacara.ro

Biroul Român de Audit al Tirajelor a eliberat
Certificatul de Audit pentru revista Flacăra în con-
formitate cu Standardele Internaționale de Audit.
Publicație ce beneficiază de rezultate de audiență,
conform Studiului Național de Audiență FOCUS,
măsurate în perioada ian. 2010 – ian. 2011

PUBLISHER – Alexandru Arion
alexandru.arion@publicatiileflacara.ro

CONSILIER EDITORIAL – Bogdan Hrib
bogdan.hrib@publicatiileflacara.ro

REDACTOR-ŞEF – Liliana Petruș
liliana.petrus@revistaflacara.ro

SENIOR EDITOR

Radu Pocovnicu

radu.pocovnicu@revistaflacara.ro

EDITORI

Alice Gherman

alice.gherman@revistaflacara.ro

Pompiliu-Laurențiu Dumitrescu
COLEGIUL REDACȚIONAL:

Andrei Ioan Dimulescu, Claudia Golea Sumiya,
Andrei Ichim, Mugurel Mărgărit,
Steluța Năstase, Tudor Călin Zarojanu

SENIOR EDITOR FOTO – Octavian Tibăr

octavian.tibar@revistaflacara.ro

TEHNOREDACTOR – Laura Tibăr

laura.tibar@revistaflacara.ro

CONCEPT GRAFIC:

Alexandra Barden

PUBLICAȚIILE

FLACĂRA

Societate comercială înmatriculată la **Oficiul
Registrului Comerțului București** sub nr.
J. 40/5888/1991 din 04.07.1991 **Cod Unic de
Înregistrare** RO1582276 **S.C. PUBLICAȚIILE
FLACĂRA S.A.** este membru al **Biroului
Român de Audit al Tirajelor – BRAT**

PREȘEDINTE DIRECTOR GENERAL: George Arion
george.arion@publicatiileflacara.ro

VICEPREȘEDINTE: Alexandru Păsărin
alexandru.pasarin@publicatiileflacara.ro

DIRECTOR COMERCIAL: Gabriel Bumb
gabriel.bumb@publicatiileflacara.ro

DIRECTOR RESURSE UMANE: Manuela Ruxandra Arion
manuela.arion@publicatiileflacara.ro

DIRECTOR VÂNZĂRI PUBLICITATE: Emil Dumitru
emil.dumitru@publicatiileflacara.ro

DIRECTOR MARKETING-COMUNICARE: Corina Anghel
corina.angel@publicatiileflacara.ro

ŞEF DEPARTAMENT PRODUȚIE – Petruț Stoian
petrut.stoian@revistaflacara.ro

SECRETARIAT: Anca Velu

Tel: 021.317.91.42; 021.317.91.44

Fax: 021.317.91.43

E-mail: office@publicatiileflacara.ro

Adresa: București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr.
1, cod 013701, O.P. 33, C.P. 12

Cont IBAN RON: RO64BRMA0720072654400000,

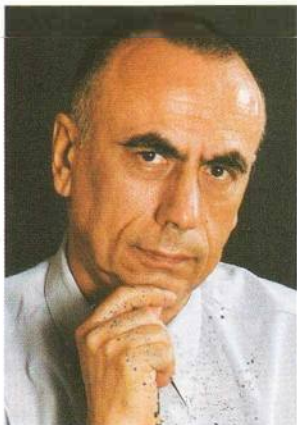
Banca Românească Băneasa

Cont IBAN USD: RO14BRMA0720072654430000,

Banca Românească Băneasa

Cont IBAN EUR: RO02BRMA0720072654495400,

Banca Românească Băneasa

ALTCEVA

În urma protestelor din multe orașe ale țării, Puterea a făcut un pas înapoi în unele privințe.

Dreptul divin

Doctorul Raed Arafat a fost rechemat în vechea sa funcție, un ministru insolent față de cei din stradă a fost demis, alegerile locale și cele parlamentare nu vor mai fi comasate. Până și aplicarea taxei auto s-a amânat cu un an.

Unii au interpretat aceste cedări de la Cotroceni și de la Palatul Victoria ca pe un semn de slăbiciune al celor care ne conduc, o manifestare a fricii de a nu fi înlăturați din scaunele lor confortabile, de unde taie și spânzură fără să dea nimănui socoteală, cu un profund dispreț față de lege și față de cetățean. E o iluzie. Noi trăim într-o parte a lumii unde schimbările majore au loc numai cu voia cancelarilor din capitalele statelor importante. Însă acestea se confruntă ele însele cu grave probleme și nici nu se sinchiesc de ceea ce se petrece în acest loc din Europa. Și totuși, ambasadorul SUA la București s-a exprimat fără echivoc: „Noi, americanii, credem sincer în dreptul divin al cetățenilor de a protesta pașnic.” Prin urmare, dacă milioane de români ar realiza că au acest „drept divin”, decizia le-ar aparține în totalitate, indiferent ce s-ar hotărî în alte sfere.

Desigur, multe doleanțe ale populației au rămas fără răspuns în aceste zile. Nici nu există soluții la toate problemele, pe fondul crizei care zguduie planeta. Și totuși, unele dintre ele pot fi cu siguranță rezolvate, fiind la îndemâna celor care ne guvernează: mai mult bun simț din partea lor în relația cu poporul, mai mult respect față de el, renunțarea la jigniri și la compararea noastră cu niște „viermi”, sau cu niște „ciumpalaci”, și mai puțină râvnă în umplerea buzunarelor proprii. Dar așa ceva e mai greu pentru ei chiar decât mărirea salariilor, a pensiilor, a numărului de locuri de muncă.

George Arion

Fundația
„Premiile Flacăra România”
Președinte: George Arion

Director al publicațiilor de divertisment:
ALEXANDRU PĂSĂRIN

REBUS

Publicație auditată BRAT
Redactor-șef: MIHAI ZGUBEA

REBUSACHE

Redactor-șef: DANIEL POPA
Redactor artistic: Aurel Ștefan Alexandrescu
Tehnoredactare computerizată:
Alexandru Coman
Culegere computerizată: Elena Florescu
Corectură: Ramona Elena
Constantinescu

PUBLICITATE ȘI MARKETING:

office@publicatiileflacara.ro
Telefon, fax: 021.317.91.38, 021.317.91.42
ȘEF DEPARTAMENT DISTRIBUȚIE:

Nicoleta Predescu
Distribuție: (021.317.91.37):
Laurențiu Marian Celcan, Victor Celcan,
Constantin Epure, Ion Mihail, Mihăiță Stoian

ADMINISTRATIV:

Constantin Balica, Iulian Stanciu
Cititorii din țară și din străinătate se pot
abona prin SC „Publicațiile Flacăra” S.A.,
Abonamente: Camelia Neagu,
abonamente@publicatiileflacara.ro;
telefon: 021.224.60.53

Flacăra, Almanah Flacăra, Flacăra Bis,
Flacăra Focus, Rebus, Almanah Rebus,
Rebusache, Rebus Bis sunt mărci
înregistrate ale SC Publicațiile Flacăra SA

Potrivit art. 206 CP, responsabilitatea
juridică pentru conținutul articolului
aparține autorului. De asemenea, în
cazul unor agenții de presă și
personalități citate, responsabilitatea
juridică le aparține.

ISSN: 1220-773x

Tipar: Megapress SA,
tel./fax: 021/461.08.08/09

Revista
FLACĂRA

Ballantines®
Ballantines®
Ballantines®

A murit Emil Hossu

Pe 25 ianuarie, Emil Hossu a decedat din cauza unui stop cardio-respirator, în timp ce se afla la *Teatrul Nottara* din București. Emil Hossu s-a născut pe 24 noiembrie 1941 și a jucat în numeroase filme, printre care *Țeama bobocilor*, *Iarna bobocilor*, *Accident*, *Cel mai iubit dintre pământeni* și *Balanța*. Unul dintre cei mai îndrăgiți și cunoscuți actori români, acesta declara într-un interviu: „Sunt maramureșean după mamă, sălăjean după tată, dar stau în București de foarte multă vreme”. Pentru că nu avea „origine sănătoasă”, Emil Hossu a reușit să intre la ATF abia din a treia încercare. Hossu era căsătorit cu actrița Catrinel Dumitrescu. Una dintre ultimele sale apariții publice s-a petrecut cu ocazia mitingului USL din 19 ianuarie de la Arcul de Triumf.

Foarte tare

Fără precedent nu numai în România, ci și în UE, Consiliul Concurenței a amendat companiile petroliere cu un total record de 880 milioane lei, adică 3% din cifrele de afaceri realizate în 2010, și asta din cauză că firmele s-au înțeles să scoată de pe piață un sortiment de benzină (Eco Premium). Evident, benzinarii au anunțat că vor contesta sancțiunea. Mai grav e că au trecut la amenințări, sugerând sau declarând explicit că, dacă vor trebui să plătească amenda, își vor recupera banii prin creșterea prețurilor. Adică pe spina noastră. Poate că totuși o să-i împiedice cineva s-o facă. Eventual chiar noi.

Alt război?

Au apărut voci autorizate care susțin că bate la ușă un nou război în Golful Persic. Totul pornește de la „dosarul nuclear iranian”. Mai mulți oameni de știință iranieni au fost asasinați, cel puțin doi viruși informatici au afectat sistemele IT din Iran, mai multe instalații militare folosite de regimul de la Teheran (se spune) la realizarea rachetelor balistice au fost distruse de explozii suspecte, o dronă (avion de recunoaștere, fără pilot) americană a fost capturată de Garda Revoluționară, iar declarațiile au devenit tot mai belicoase, de ambele părți. De fapt, ar cam fi trei părți, dacă numărăm Israelul separat de SUA.

Interesant...

După ce *Standard&Poor's* a retrogradat ratingul a nu mai puțin de zece țări europene, în frunte cu Franța, bursele continentale au deschis doar în ușoară scădere. Pur și simplu, piețele – poate „plictisite” de joaca de-a ratingu’ – nu par afectate de decizia celebrei agenții. Mai mult, Slovacia a atras 294 de milioane de euro prin obligațiuni la 12 luni, iar depozitele băncilor la BCE au atins un nou nivel record, de aproape 500 miliarde euro! Și, ca să fim și noi cumva în hora asta, protestele din România (violente la București) au dus la... întărirea leului. Cine știe, poate că în noua paradigmă economică mondială, faza cu ratingul și cea cu sensibilitatea la evenimente punctuale n-o să mai conteze așa de mult.

Tragedie stupefiantă

După atâtea accidente aviatice și fero-viare – ca să nu mai vorbim despre cele rutiere – venise probabil vremea să ne amintim și de fragilitatea vapoarelor. Și asta când? La fix o sută de ani după catastrofa *Titanicului*! Pachebotul *Costa Concordia*, navă de croazieră de lux, s-a apropiat nepermis de mult de coasta italiană, s-a lovit cu fundul de stânci și s-a răsturnat. Căpitanul – care a și fost arestat – a dat cu întârziere ordinul de evacuare și, se spune, a fost printre primii care a șters-o. Cel puțin 16 morți și 22 dispăruți, plus o spaimă oribilă pentru cei peste patru mii de oameni aflați la bord.

O dispariție discretă

Aproape uitat, s-a stins din viață, la 69 de ani, Mircea Ciumara, fost lider PNȚCD, de două ori deputat, de trei ori ministru și – mai important decât toate – un apropiat al familiei Coposu. Născut în 13 septembrie 1943, absolvent de ASE, căsătorit cu Ana-Maria Ciumara. În guvernarea CDR-PD a fost, pe rând, ministru de Finanțe, ministrul Industriei și Comerțului, ministru pentru relația cu Parlamentul. După eșecul electoral din 2000 al țărăniștilor, s-a retras din viața publică și nu s-a amestecat nici în luptele interne care au sfâșiat PNȚCD. Dumnezeu să-l odihnească!

ABONEAZĂ-TE DIRECT la noua revistă FLACĂRA

Ofertă specială

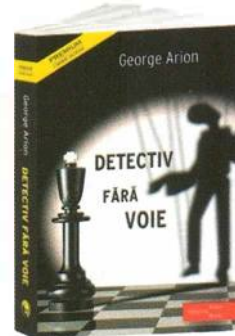
NUMAI 80 lei

Număr apariții	Cost abonament
10	80 lei
5	40 lei

- Prețul abonamentului rămâne neschimbat indiferent de posibilele creșteri ulterioare ale prețului revistei.
- În prețul abonamentului intră atât revista cât și cartea din colecția Crime Scene, corespunzătoare ediției.
- La abonamentul pe un an se oferă ca bonus un pachet special: două cărți din colecția Crime Scene (la alegere dintre cele oferite cu edițiile precedente ale revistei Flacăra)

Toate taxele de expediție sunt suportate de editură

PRIMII ZECE ABONAȚI
primesc romanul
"DETECTIV FĂRĂ VOIE",
de GEORGE ARION,
cel mai bun autor român
al genului.
Cu autograf de la autor.

www.revistaflacara.ro

Crimescene Publishing

FLACĂRA t... TRITONIC

FLACĂRA TALON de ABONARE

FL. 1-2/12

Număr apariții: începând cu luna..... Am achitat cu: ☐ mandat postal ☐ cec bancar ☐ ordin de plată; nr..... din data.....
Nume..... Prenume..... Localitatea..... Str.....
Nr..... Bl..... Sc..... Ap..... Județ/Sector..... Cod..... Oficiul Poștal..... Telefon.....

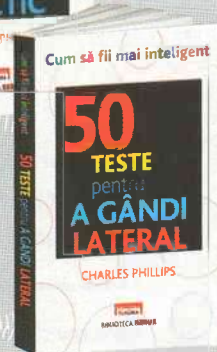
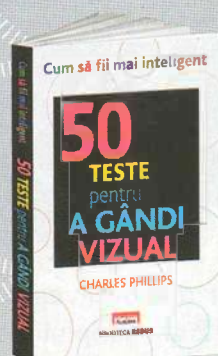
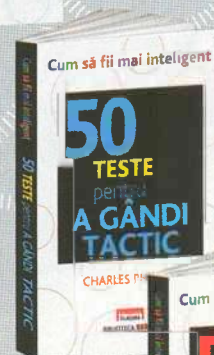
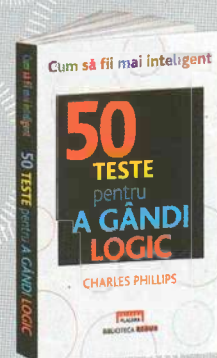
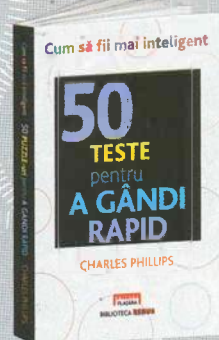
Trimiteți talonul și copia după documentul de plată la S.C. Publicațiile Flacăra S.A., Piața Presei Libere nr. 1, cod poștal 013701, sector 1, București, O.P. 33-C.P. 12. Menționați pe plic: ABONAMENT. Cont bancar deschis la Banca Românească - Filiala Băneasa: RO64BRMA0720072654400000 - RON (lei)
Pentru România: expediere poștală simplă, imprimat. Vă rugăm să vă asigurați cutia poștală și să o dimensionați corespunzător publicației.
Pentru orice detalii legate de abonamentul Dvs. vă rugăm să ne contactați la tel: +40/21/224.60.53, persoană de contact Camelia Neagu
e-mail: abonamente@publicatiileflacara.ro

Cum să fii mai inteligent

OFERTĂ SPECIALĂ

Nr. bucăți	Preț
1	10 lei
2	15 lei
3	20 lei
4	25 lei
5	30 lei
6	35 lei

puzzle-uri care te antrenează
să îți schimbi felul
în care gândești: **RAPID (RA)**
CREATIV (CR)
LOGIC (LO)
VIZUAL (VI)
TACTIC (TA)
LATERAL (LA)

talon de comandă

Vreau să comand edițiile ☐ RA ☐ CR ☐ LO ☐ VI ☐ TA ☐ LA

FL. 1-2/12

nume prenume
strada nr. bl. sc. ap. sector / județ
cod poștal localitate număr de telefon

Trimiteți talonul la: S.C. Publicațiile Flacăra S.A., Piața Presei Libere nr. 1, cod poștal 013701, sector 1, București, O.P. 33, C.P. 12. Pentru orice detalii legate de comanda dumneavoastră vă rugăm să ne contactați la 004/021/317.91.37, persoană de contact: Camelia Neagu, e-mail: abonamente@publicatiileflacara.ro. Taxele poștale sunt suportate de editură.
Datele dv. personale vor fi folosite de Publicațiile Flacăra SA numai în scopul declarat al acestui talon de comandă. Publicațiile Flacăra SA se obligă să nu facă publice și să nu vândă baza de date referitoare la datele dv.

Orice carte, acum mai simplu, mai rapid și mai ieftin, pe www.ibrariaflacara.ro

Am intrat în 2012. La mulți ani! Dacă o fi posibil... Sunteți bine, sănătoși? Știți ce an este acesta, da? De data asta nu mai e vorba despre calcule cabalistice, în care se înmulțește numărul trompetelor cu cel al cailor de foc și se scade numărul psalmilor din Apocalipsă, eventual repetitiv, până iese 1000 sau 2000, că, știți, din două-trei numere se poate obține orice. De data asta avem profeții la punct fix.

text Dana Isabelle Zarojanu și
Tudor Călin Zarojanu
foto Agerpres și Dreamstime

Primiti cu Apocalipsa?

Conform spiritelor mai puțin catastrofice, calendarul mayaș se termină în 21.12.12 din simplul motiv că s-a terminat spațiul pe discul de piatră...

Calendarul mayaș se oprește la 21 decembrie 2012. Asta înseamnă fie că atunci se va termina lumea, fie că se va schimba radical, fie că, pur și simplu, până acolo au vrut mayașii să calculeze. Imaginați-vă că această lume mai are de trăit un milion de ani – cum ar fi trebuit să arate bietul calendar?

E drept că nu numai mayașii au avut o problemă cu 2012. Același an, drept capăt de drum, apare în vechi scrieri aztece, chineze sau hinduse. La fel de adevărat este însă că ar trebui înainte de toate să încercăm să ne lămurim despre care 2012 vorbim. Noi măsurăm timpul de la nașterea lui Iisus Hristos. La doar câteva secole de la acest moment și cu un mileniu mai devreme de Columb, implicit înainte ca primele semne ale creștinismului să debarce în America, e puțin probabil ca mayașii să fi avut același reper. Nici măcar aztecii, civilizație care a fost distrusă la scurt timp după sosirea conchistadorilor, ca direct efect al acesteia. Cât despre vechii chinezi și hinduși...

Și totuși, cea mai probabilă Apocalipsă rămâne „bătrânul” război nuclear, care ar putea porni de oriunde și pentru orice motiv.

Apocalipsa Sfântului Ioan...

- Am fost în duh în zi de duminică și am auzit, în urma mea, glas mare de trâmbiță,
- Care zicea: Ceea ce vezi scrie în carte și trimite celor Șapte Biserici: la Efes, și la Smirna, și la Pergam, și la Tiatira, și la Sardes, și la Filadelfia, și la Laodiceea.
- Și m-am întors să văd al cui este glasul care vorbea cu mine și, întorcându-mă, am văzut șapte sfeșnice de aur.
- Și în mijlocul sfeșnicelor pe Cineva asemenea Fiului Omului, îmbrăcat în veșmânt lung până la picioare și încins pe sub sân cu un brâu de aur.
- Capul Lui și părul Lui erau albe ca lâna albă și ca zăpada, și ochii Lui, ca para focului.
- Picioarele Lui erau asemenea aramei arse în cuptor, iar glasul Lui era ca un vuiet de ape multe.
- În mâna Lui cea dreaptă avea șapte stele; și din gura Lui ieșea o sabie ascuțită cu două tăișuri, iar fața Lui era ca soarele, când strălucește în puterea lui.

Pe de altă parte, mai avem o încurcătură. Dionisie Exiguul („cel smerit”), teolog născut pe țărmurile noastre, mai exact în Scythia Minor, adică în Dobrogea, pe la anul 470, este cel care a fixat cronologia erei creștine, luând ca punct de plecare nașterea Mântuitorului, „începutul nădejzii noastre”, pe care a fixat-o în 754 sau 753 de la întemeierea Romei, în loc de 749, așa cum era corect, deci cu o eroare de patru-cinci ani. Calendarul lui a fost adoptat în secolul al VII-lea în Italia, apoi în Anglia, Franța și, cu timpul, în toate țările lumii, inclusiv cele care nu sunt majoritar creștine. Asta înseamnă, concret, că de la întruparea lui Dumnezeu au trecut 2012 cicluri anuale prin anul 2007-2008. Din câte am putut băga de seamă, lumea nu pare să se fi sfârșit și nici măcar nu s-a schimbat radical. Decât dacă nu cumva toate aceste proorocii multiseculare au indicat – corect! – debutul crizei economice-financiare mondiale!

Cu toate acestea, n-ar fi prea prudent să luăm peste picior coloratura posibil apocaliptică a anului în care tocmai am intrat. Nu de alta, dar destule indicații îngrijorătoare vin nu din zona profețiilor străvechi, ci a unor anticipări recente de natură științifică.

Cea mai vehiculată privește inversarea polilor magnetici ai Pământului. Fenomenul s-ar întâmpla, în istoria planetei, cam la jumătate de milion de ani. Nu c-ar exista vreun martor de la răsturnarea precedentă, dar s-au făcut niște calcule. Nimeni nu știe precis cum devine fenomenul și cu ce urmări. Se pare însă că, pentru o perioadă care poate dura câțiva ani, va slăbi – până în pragul dispariției – protecția magnetosferei. Este vorba despre Centurile Van Allen, care ne apără de ucigașele radiații cosmice.

Ar mai fi faza cu soarele. Dumitru Prunariu, românul care a zburat în spațiul cosmic, a declarat că „2012 va fi o perioadă de intensă activitate solară, poate cea mai intensă din ultimii 50-100 de ani. Ceea ce va influența sistemele electrice de pe Pământ, cu un impact masiv asupra țărilor dezvoltate” (deci noi putem dormi liniștiți, nu? Mai ales că suntem veterani în materie de întreruperi ale curentului electric). Afirmatia lui e întărită de cei de la Centrul de Cercetări Atmosferice NCAR, care susțin că următorul ciclu solar va fi cu până la 50% mai puternic decât ultimul. Asta parcă am mai auzit-o, mai exact în fiecare an, e ca dublarea cotelor de întreținere, anunțată toamnă de toamnă de către presă. Deocamdată nu s-a întâmplat nimic, nici măcar nu s-au întrerupt comunicațiile, cum am tot fost amenințați, necum să ne trezim cu o planetară furtună electromagnetică declanșând fie scoaterea din uz, fie comportamentul incontrollabil al aparatului casnic,

așa cum am văzut prin filmele de profil: cup-torul cu microunde sare la atac, aspiratorul pornește singur pe stradă, frigiderul ne poc-nește cu ușa și așa mai departe. În plus, ce să vezi?, între 2006 și 2010 petele solare au cam lipsit la apel, ceea ce subminează teoria. Profesorul englez Michael Lockwood, de pildă, consideră că iarna europeană 2009-2010 a fost rece din cauza unei activități solare reduse. Repliindu-se, propovăduitorii petelor încearcă acum să susțină că tocmai *absența* lor poate duce la o explozie cu efecte apocaliptice. Cum ar fi, și-au ținut petele răsuflarea, și-acum să vezi!

Un grup de geofizicieni ruși (deci nu celebrii cercetători britanici) susțin că întregul nostru sistem solar a intrat deja într-un nor interstelar de energie. Ce-nseamnă asta, însă, au omis să precizeze. La rândul lor, vulcanologii (tot anonimi, firește, așa sunt știrile astea apocaliptice, prea grave ca să poată fi citate persoane cu nume și prenume) susțin că a cam venit vremea să sară-n aer super-vulcanul Yellowstone, care erupe o dată la 700.000 de ani. În cazul ăsta, ar urma să fie distruse două treimi din suprafața Statelor Unite și nici restul planetei nu s-ar simți prea bine, din motive de zguduială și nor de cenușă. N-are rost să mai insistăm și aici pe felul în care s-a obținut cifra de 700.000 de ani, e suficient să remarcăm că, la o asemenea valoare, o aproximare de 3% (ca-n sondaje) înseamnă plus-minus 21.000 de ani.

Ce ne facem însă cu planeta invizibilă Nibiru, care vine peste noi? Ea ar fi fost descoperită încă de sumerieni și de-atunci tot vine către Terra, dar pe șest. Scriitorul Zecharia Sitchin susține că ar fi găsit și tradus documente sumeriene care identifică planeta Nibiru, orbitând în jurul Soarelui la fiecare 3.600 de ani. Nancy Lieder, o clarvăzătoare care vehiculează mesaje recepționate de la extraterestri, a confirmat pericolul pe site-ul propriu (!), citând locuitorii unei planete necunoscute a stelei Zeta Reticuli, care au vizitat-o... Primul termen al impactului a fost 2003, dar, cum nevăzuta Nibiru ne-a ocolit, coliziunea a fost reprogramată pentru decembrie 2012, probabil ca să rimeze cu profeția mayașilor.

Un răspuns delicios oferă David Morrison, de la Institutul de Astrobiologie al NASA, citat de revista *Descoperă*. Întrebat „Dacă guvernul american ar fi la curent cu existența planetei Nibiru, nu-i așa că ar ține-o secretă pentru a evita panica în rândul populației?”, omul răspunde: „Guvernul american are multe obiective, dar printre ele nu se numără și acela de a menține populația calmă. În baza experienței mele, uneori anumite părți din guvern fac exact contrariul”...

Ar mai fi o problemă legată de alinierea

În „zona nucleară” Fukushima nivelul de iod radioactiv a atins, la un moment dat, de 3.355 de ori valoarea normală.

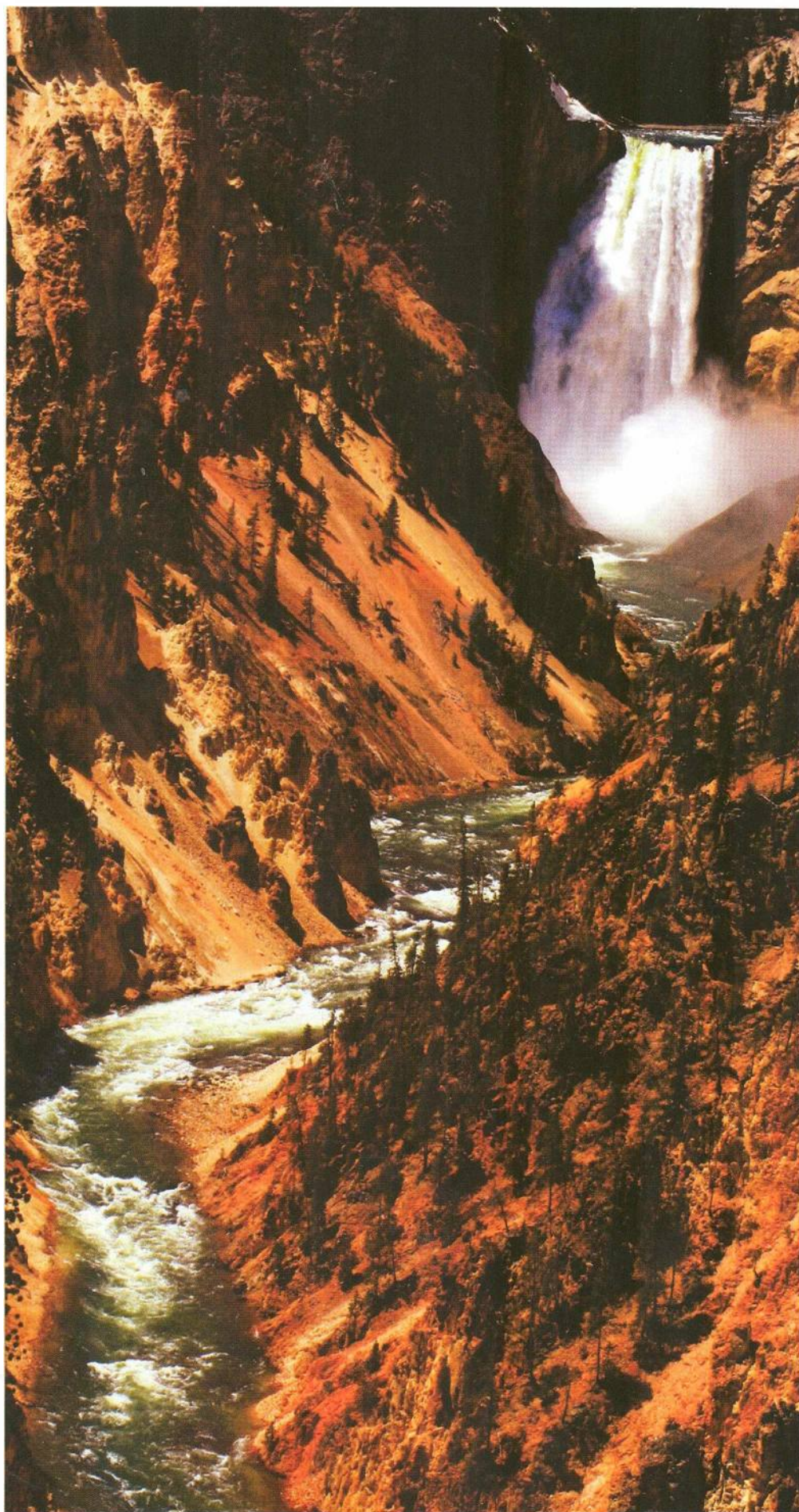
... și Apocalipsa noastră

Apocalipsa Sfântului Ioan Teologul ne oferă o serie de semne prevestitoare ale sfârșitului acestei lumi. Semnele sunt, inevitabil, interpretabile, drept care unii susțin că le-au văzut de mult. Unii pe la anul 1000...

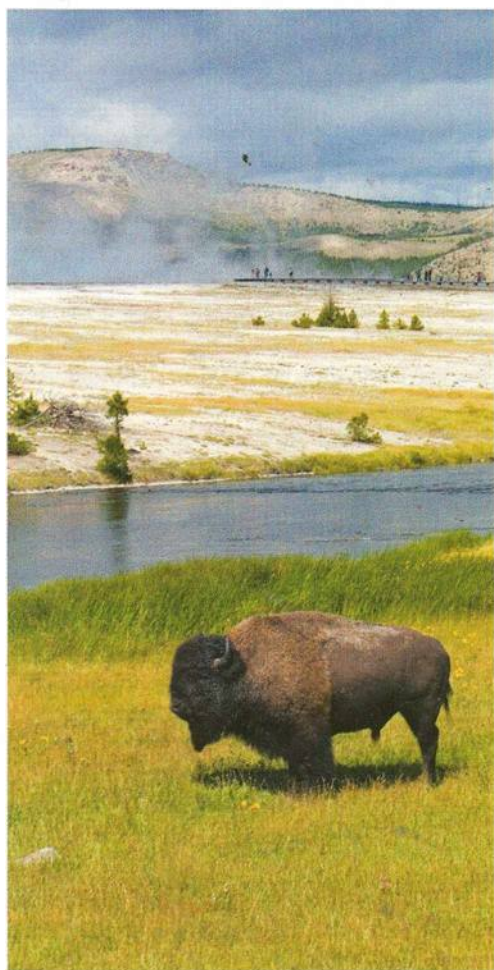
În atare condiții, nu ne rămâne decât să fim atenți la tot ceea ce se întâmplă mai ciudat și mai înspăimântător. Anul precedent ne-a cam dat semne... În Beebe, Arkansas, dar și la Point Coupée Parish, a plouat cu păsări negre. S-au înmulțit demenții care împușcă la întâmplare, precum cel din Arizona, care a ucis șase oameni și a rănit 12, printre care și Gabrielle Giffords, membră a Congresului, împușcată în cap. Inundațiile din Filipine au ucis „doar” 47 de oameni, dar au afectat un milion și jumătate. Cele din Brazilia au lăsat în urmă peste 700 de morți. Un cutremur de 7,4 grade a lovit Pakistanul. Pe aeroportul Domodedovo din Moscova o femeie-kamikaze s-a aruncat în aer, asasinând 35 de oameni și rănind 130. Apoi a fost rândul Japoniei... Cutremur de peste 9 grade pe scara Richter, tsunami ucigaș, amenințare nucleară la centrala Fukushima, unde nivelul de iod radioactiv din mare a atins, la un moment dat, de 3.355 de ori valoarea normală. 22.000 de morți și dispăruți, pagube de peste 210 miliarde de dolari.

Atentat la metroul din Minsk: 12 morți, 120 de răniți. În Statele Unite, peste 300 de morți în urma tornadelor și a inundațiilor. O tornadă a distrus aproape integral orașul Joplin din Missouri. Apoi a venit rândul Norvegiei... 77 de oameni, majoritatea foarte tineri, uciși de un compatriot care voia să demonstreze ceva. În Ohio, alt dement a împușcat mortal șapte persoane, printre care și un copil de 11 ani. Un cutremur catastrofal a lovit Turcia, lăsând în urmă peste 600 de morți și 4.100 de răniți. Un cercetător olandez, Ron Fouchier, de la Centrul Medical Erasmus din Rotterdam, a creat un virus cu potențialul de a ucide jumătate din populația planetei. Este o tulpină de gripă aviară H5N1 modificată genetic pentru a fi mult mai contagioasă. O parte din comunitatea științifică insistă ca rezultatele să fie publicate pe internet, în folosul tuturor. Inclusiv al potențialilor teroriști biologici, adăugăm noi.

Oribil. Numai că nimic din toate astea nu e nou. Tsunami-ul din Indonezia a ucis de zece ori mai mulți oameni acum șapte ani, cutremurul din China din urmă cu 35 de ani a înregistrat 255.000 de morți, Cernobilul nici nu se poate compara cu Fukushima, atacuri teroriste au tot fost, din păcate. Poate că totuși mai avem de așteptat sfârșitul lumii.

Yellowstone,
poate cea mai fru-
moasă rezervație
naturală din lume,
ascunde un
supervulcan
despre care se
zice că sare-n aer
o dată la 700.000
de ani. Cică a venit
vremea...

planetelor în 2012, când Terra va fi în centrul Căii Lactee. Mai exact, problema e legată de faptul că nu va exista nici o aliniere de planete în 2012, iar Pământul se află în continuare la 30.000 de ani-lumină distanță de centrul galaxiei. Ceea ce, desigur, n-are cum să împiedice proliferarea „informațiilor” despre cele două fenomene inexistente. Cum bine spune David Morrison, „libertatea de exprimare e sfântă, și asta include și libertatea de a minți”.

Cu asteroizii și meteoriții gigantici treaba e mai greu de administrat de către catastrofici, pentru că NASA s-a apucat să pună la punct *Spaceguard Survey* pentru a detecta cu mult înaintea eventualii musafiri cosmici nepoftiți, iar descoperirile sunt publicate prompt pe site-ul agenției. Ce birocrație!

Interesant este că din avalanșa de scenarii apocaliptice dedicate anului 2012 lipsește cel mai plauzibil dintre toate (nu numai anul acesta, e drept), și anume războiul atomic. Există oficial opt state cu armament nuclear, dintre care două (India și Pakistan) sunt în permanentă tensiune, iar altul (Coreea de Nord) are severe probleme cu Sudul și, de fapt, cam cu restul lumii. Pe lângă acestea, și despre alte țări – inclusiv dintre cele aflate în conflicte deschise, de pildă Israelul – se bănuiește că ar avea armament atomic. Faptul că SUA și Rusia au încheiat (să

zicem...) războiul rece, au semnat tratate de dezarmare, au dezafectat ogive nucleare și se verifică reciproc e departe de-a fi un motiv suficient de liniște, căci „iepurașul” poate sări din cu totul altă parte, Doamne ferește, și după aceea, vrând-nevrând, intră toți în joc.

Oricum, în această perioadă în care sunt redescoperite, reinventate și reinterpretate din ce în ce mai multe teze apocaliptice, există una care îi poate determina nu doar să stea liniștiți, ci și să fie încântați! Este vorba de o previziune făcută de evanghelistul creștin indian Sundar Singh în timpul unei vizite în România, la începutul secolului XX, red zgropată recent: „În acele timpuri de mari schimbări, un sfert din omenire va dispărea fulgerător, iar după aceasta, la a doua încercare, din cei rămași în viață și îngroziți se vor suprima încă aproape un sfert, restul se vor orienta trup și suflet către Dumnezeu – de la cel aflat la sânul mamei și până la cel mai îndârjit tiran ce pășește pe scoarța pământului”. Dar, zicea Sundar Singh, România va trece atunci prin mai multe faze de transformări fundamentale, devenind un focar spiritual, un nou Canaan, iar Bucureștiul va fi centrul acestui focar, polul spiritual al planetei! Capitala va fi aproape în întregime reconstruită, într-o formă inelară, cu 7 kilometri în diametru. Cu sau fără autostradă suspendată – asta omul n-a mai zis.

La doi pași de Copenhaga, spre est se află Roskilde. Un oraș micuț cu aproape 50.000 de locuitori. Cunoscut prin catedrala regală aflată în Patrimoniul UNESCO și prin Muzeul navelor (sau naval) al vikingilor. Dar mai ales cunoscut prin festivalul de rock, ce triplează populația localității în fiecare vară.

text și foto Bogdan Hrib

Roskilde

– vikingi și creștinism

F

Festivalul era în toi și priveam într-o seară la televizor, pe un canal danez, un reportaj transmis de acolo. Un vorbitor de engleză, vesel de la natură, dar aparent și sub imperiul aburilor bahici, răspundea unui jurnalist

declarând nonșalant că *se simte minunat în acest loc aflat undeva în Danemarca...*

Brrr, chiar nefiind danez, am avut o tresărire de indignare. Apoi m-am calmat pentru că respectivul personaj nu venise să viziteze cea mai veche catedrală din Danemarca și nici navele dezgropate ale vikingilor. Era absolut nevinovat.

A mai trecut jumătate de an și am urcat într-un tren, din gara centrală a Copenhagăi. Cei câțiva zeci de kilometri nu ar fi trebuit să reprezinte un interval de timp prea lung. Călătoream pe traseul primei linii de tren din țară, inaugurată în 1847, cu un fel de vagon de intercity într-un tren personal și un călător de alături îmi spune într-o engleză curată că trebuie să cobor la a doua, după nu mai mult de 20 de minute.

Roskilde este un orașel cu 47.117 locuitori (După recensământul din ianuarie anul trecut; ca să aveți un termen de comparație, vă spun că Sighișoara are vreo 35.000 și Sibiu vreo 150.000 de mii.), celebru pentru Catedrala sa, construită cam prin secolul XII și acum aflată în Patrimoniul UNESCO; pentru Muzeul Navelor Vikinge inaugurat prin 1969 și Festivalul de muzică rock, dar care de-a lungul timpului a inclus și celelalte genuri muzicale în spectacole (rock, metal, hip-hop, electronică, dance), fondat în 1971. Puțini sunt cei care știu că Roskilde are și o universitate înființată în 1972. Nu uitați, e un oraș cu 47.000 de locuitori!

Dar să nu mă pripesc.

Cobor din tren și admir clădirea gării, prima gară de provincie din Danemarca. Cărămida aparentă, două turnuri simple și pătrate, unul cu ceas. Nu pot să-mi reprim un gând sugubă: parcă un arhitect de biserici s-ar fi apucat de proiectat gări! Dar e frumoasă.

E sâmbătă dimineața. Pe cer norii se luptă de-a uite ploaia, nu e ploaia și eu alerg spre zona pietonală care ar trebui să mă ducă în centrul spre Catedrală. Orașelul e aproape pustiu și magazinele, afișând importante reduceri de sezon, abia își deschid ușile.

Prima gară de provincie din Danemarca, cochetă, austeră, cu aer de biserică.

Dar mergând, rememorez cele câteva date despre istoria orașului. Datează din epoca vikingilor și este membru în **Rețeaua celor mai vechi orașe europene**. Conform lui Adam din Bremen și *Saxo Grammaticus*, în anul 980 d.Hr., regele Harald I al Danemarcei construiește aici o biserică și o reședință regală. *Saxo Grammaticus* asociază numele de Roskilde cu legendarul rege Roar, care este posibil să fi trăit în secolul VI. Harald I a fost înmormântat în anul 986, în biserica ridică de el și aflată pe locul unde se află azi Catedrala. De atunci aproape toți regii și reginele Danemarcei își vor găsi liniștea aici. În 1020, localitatea devine sediul episcopiei și astfel cel mai important oraș religios al țării. În 1170, Absalon, episcopul danez, supranumit *Episcopul războinic* (Este și cel care fondează Copenhaga), ridică aici o biserică construită din cărămizi, cea care mai târziu, prin multiple adăugiri și modificări, va deveni Catedrala de astăzi.

Roskilde primește statutul de oraș negustoresc în 1268. Probabil că în acea perioadă era cel mai mare și mai important oraș danez. Cu susținerea Bisericii Catolice, își continuă dezvoltarea până în secolul XV. Reforma și retragerea catolicismului din Danemarca îl face să piardă acest statut.

Orașul a avut de suferit din cauza ciumei, a deselor războaie cu suedezi precum și din cauza numeroaselor incendii din secolul XVII. Abia deschiderea primei linii de cale ferată la jumătatea secolului XIX începe să-i redea importanța.

Ajung în piața centrală unde are loc un amestec de *loppe markt* – târg de vechituri și antichități (câteodată mi-e greu să separ vizual cele două noțiuni!) și obor – cu flori și legume, chioșcuri cu răcoritoare, cafele și sandviciuri... Începe să plouă mărunț, dar picăturile nu sperie pe nici unul dintre cei câțiva zeci de cetățeni aflați la cumpărături sau negocieri.

Pe o latură, o clădire austeră, tot din cărămidă, mai modernă, secol XIX probabil, mă duce cu gândul la o primărie. Citesc firma și îmi confirm părerea. Evident, alături un restaurant cochet. Deja deasupra copacilor zăresc cele două turnuri gemene ce alcătuiesc fațada principală a Catedralei.

Roskilde Domkirke, în limba daneză, este prima catedrală gotică construită din cărămizi și a constituit un model pentru acest stil gotic nord-european. Se pare că numărul cărămizilor este în jur de 3.000.000! Actuala construcție a fost încheiată la 1280, deși fiecare secol a însemnat noi modificări de stil și construcții suplimentare. Din 1536 se instalează Reforma. A fost singura Catedrală din insula Zeelanda până în secolul XX.

Îmi cumpăr un bilet cu o sumă considerabilă – 60 de coroane pentru adulți, adică vreo 8,5 euro – și mă bucur de o vizită lungă

Altarul aurit al Catedralei, alcătuit din trei părți a fost realizat în 1560 la Antwerp și este una dintre cele mai importante și de valoare piese din lăcaș.

printre capelele și mormintele suveranilor, spații largi, lumină difuză, eleganță și rafinament fără opulență.

După ce reușesc la repezeală să fac câteva cadre cu exteriorul Catedralei, zorit deja de o ploaie deasă și rece, pornesc în marș forțat, la vale, printr-un parc, spre țarm. Prima inscripție pe care scrie ceva cu vikingi este o șaormerie! Prosperă după numărul de clienți aflați, fericiți, la adăpost, înăuntru. Merg mai departe și nimeresc la fosta fabrică de sticlă a orașului, așezată aproape de mal. Vizitez în viteză o minunată expoziție cu obiecte din sticlă multicoloră: suporturi de lumânări, pahare, farfurii și vase, ba chiar și flori din sticlă. Nu îmi tihnește pentru că mă gândesc la ploaia de afară și la navele vikingilor. Dorința îmi este îndeplinită și vremea s-a îmbunătățit ușor, norii par să plece în larg alergați de vânt. Muzeul nu este foarte departe...

Clădirea inițială – din beton și nu foarte atrăgătoare – a fost ridicată în 1969 și adăpostește fragmentele a cinci nave vikinge descoperite în largul fiordului Roskilde, la

Armăsarul mării din Glendalough, navă de luptă de 30 metri lungime, construită în atelierele muzeului, după un original realizat în Irlanda și descoperit în site-ul Skuldelev, ambarcațiunea nr. 2

Și ceea ce s-a păstrat din originalul „Armăsar al mării”.

Atenție, se lucrează!
Pe micul șantier.

Skuldelev, în 1962. Se crede că acestea au fost scufundate intenționat pentru a împiedica avansarea navelor inamice pe fiord, la 20 km nord de oraș. Dar muzeul este mult mai mult decât atât. Un ansamblu de clădiri parter, realizate din lemn și care adăpostesc ateliere de recondiționare a exponatelor dezgropate, în care poți să caști gura la tot felul de procedee și dispozitive prin care se încearcă recondiționarea și conservarea lemnului bărcilor și nu zice nimeni că deranjezi, un mic șantier naval în care, manual, se reconstruiesc toate navele descoperite, un atelier de pictură pentru copii, o forjă pentru turiști, un bazin în care cei mici se joacă cu machete de bărci stropindu-se cu apă, un spațiu pentru picnic cu vreo două duzini de mese, un butik cu cele marinărești: suveniruri de pe mare, pânze, năvoade, frânghii cu și fără noduri și, nu se putea altfel într-o țară care gândește normal turismul, o cafenea-restaurant. Să mai vorbesc despre călătoriile în larg pe care le poți face cu o navă reconstruită – dacă ai noroc și programare, chiar cu uriașul *Armăsar al mării*. Mai pe scurt, un muzeu plăcut și interactiv pentru juniori, o lecție de istorie pentru cei mai mari, un loc plăcut pentru orice turist. Muzeul este perfect adaptat mileniului III, inscripții și în limba engleză, un site foarte bine pus la punct și în mai multe limbi – www.vikingshipmuseum.dk, cu filmulețe, povestiri, știri diverse și chiar un cont de... facebook, unde eu sunt deja, evident, fan! Și câteva informații rapide: sub 18 ani intrarea liberă (poftim atitudinel!), pentru adulți vara 14,5 euro, iarna (e tare frig și bate vântul!) doar 10. Iar pentru excursiile pe mare nu uitați de rezervări și de 11,5 euro... Și nu uitați că una dintre săli este destinată fotografiilor de suvenir, vă așteaptă acolo două bărci pe uscat, arme și căști, pelerine... Am plecat după vreo două ore.

Vremea tot ploioasă, mai admir orașelul așezat în amfiteatru în jurul fiordului și, după alte câteva fotografii de despărțire, pun cap compas Copenhaga. Cam asta-i.

P.S. Era să uit... Regina Margrethe II a aniversat, pe 14 ianuarie anul acesta, 40 de ani de domnie. A fost o zi de sâmbătă. Dimineață. Priveam la televizor, în direct. Regina a părăsit Palatul Amalienbourg pentru a călători cu trenul la Roskilde, unde împreună cu alți membri ai familiei regale au depus coroane de flori la mormintele părinților, regele Frederick IX și regina Ingrid. Aceștia au fost primii monarhi care au dorit să fie înmormântați în afara catedralei. Ceremonia nu a durat mai mult de zece minute... Fără sirene, fără sobor de preoți, fără declarații, fără agitație, doar câteva sute de simpatizanți cu stegulețe, liniște, discreție, eleganță și normalitate. Atât.

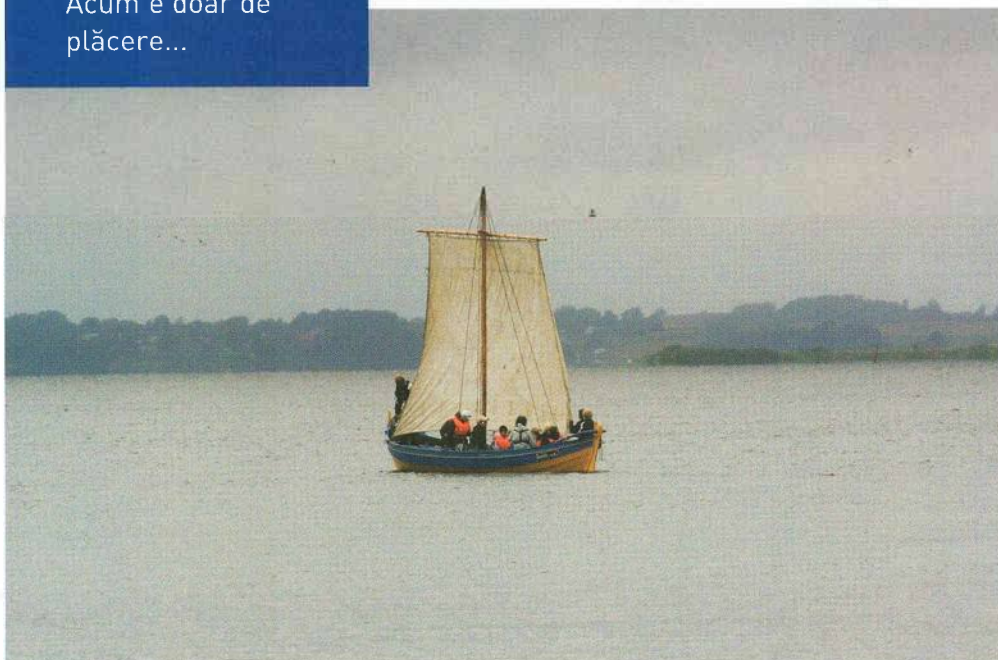

Întotdeauna e ceva de vândut, chiar dacă cei mici preferă să citească. În piața Primăriei, la doi pași de catedrală, un târg de vechituri antice...

Flotila refăcută, ancorată lângă muzeu.
În fundal, turnurile catedralei.

Croazieră în larg.
Acum e doar de plăcere...

Se spune că dihorul, ca animal de companie, e ca un copil de doi ani care nu mai crește. Un copil însă extrem de inteligent, suferind de sindromul hiperactivității cu exces de atenție. Și care nu miroase.

text Corina Anghel
foto Alex Bricov

Dihoriada

„Iubitor excentric de animale caut *pet* pe măsură”. La un așa anunț poți găsi, via internet, toate ciudăteniile: gândaci, maimuțe, porci, piranha, tarantule, canguri, broaște, crabi și chiar dihori. La dihori, însă, anunțul ar trebui să sune invers: „Pet excentric caut iubitor de animale pe măsură”. Pentru că nu te califici drept proprietar de dihor decât dacă ai: bugetul pentru «achiziție și întreținere», care nu e deloc minor, cel puțin trei ore libere pe zi să te joci cu zgâtia, să îi cureți cușca, să îi schimbi apa și mâncarea. Și mai ales să fii foarte, da' foarte calm!, încât să nu te enervezi când îți găsești în cuibul dihorului cheile, mouse-ul, telecomanda, guma de mestecat, telefonul, ciorapii sau papucii, sau când nu le mai găsești decât pe sub canapea. Sau deloc! Să nu te superi când răstoarnă pahare (pline!), când sapă frenetic pământul din toate ghivecele cu plante, când face „accidental” pipi pe parchet pentru că e foarte prins de activitatea curentă și consideră că nu are rost să mai facă doi metri până la lădița

Animăluțe simpatice și jucăușe care îți schimbă cu adevărat viața.

lui. Pe scurt, să îl iubești mai mult decât omește, încât să-l lași să-ți schimbe viața. Și să ai umor. Mult și sănătos. Am aflat toate astea, invitată fiind într-o clinică veterinară din Vatra Luminoasă, *FalconVet*, la una dintre întâlnirile stăpânilor (acceptăm doar prin convenție termenul, de fapt e greu de spus cine pe cine stăpânește!) de dihori. Un fel de *playdate*, adică o întâlnire de câteva ore organizată cu părinți și copii pentru socializare, conform Wikipedia, în cazul nostru cu „părinți” sosiți și din provincie, de dragul pufoșilor lor.

În drum spre întâlnire îmi umbla deja prin cap o idee pentru titlul reportajului, cea mai la îndemână de altfel, „Oameni și (alt fel de) șoareci”. L-am înlocuit urgent pe Steinbeck, cu Disney, când am dat cu ochii de forfoteala neună din sala prea mică (deși mare) pentru nevoia de mișcare a animăluțelor. Plonjasem în plină secvență cu zeci de Jerry alergându-se între ei, în lipsa unui Tom. Cineva mă corectează: dihorii nu sunt șoareci, deci nu rozătoare. Fac parte din familia mustelidelor și au fost domesticiți cu mult timp în urmă, fiind folosiți tocmai pentru a vâna rozătoare. Bun, am înțeles! Dar tot la desene animate mă duce tot ceea ce văd. Cine și-l amintește pe Freddie din filmul *Barneyard* înțelege și mai bine despre ce vorbesc: dihorii ăștia nu se deplasează cu viteză, ci pur și simplu țâșnesc, parcă s-ar catapulta din punctul A în punctul B, apoi în C și, când crezi că l-ai văzut în colțul cel mai îndepărtat al încăperii, descoperi că tocmai l-ai ratat de sub propriu-ți pas.

Alex Bricov, prezent la *party* cu Ozzie, Lea și Minnie, mă inițiază în tainele pasiunii lor comune și încep să înțeleg că, din perspectivă psihologică, zvăpăiații ăștia îți satisfac simultan nevoia de a proteja, de a te juca și de a te lupta cu un adversar pus non-stop pe șotii. Șotii pentru care are toate instrumentele necesare: o inteligență mult peste a câinelui și a

Prăjiturile, discuții despre hiperadrenocorticism, sucuri, implanturi cu suprelorin, râie auriculară, muzică, alimentație, jucării. O dihoriadă cu multă dragoste.

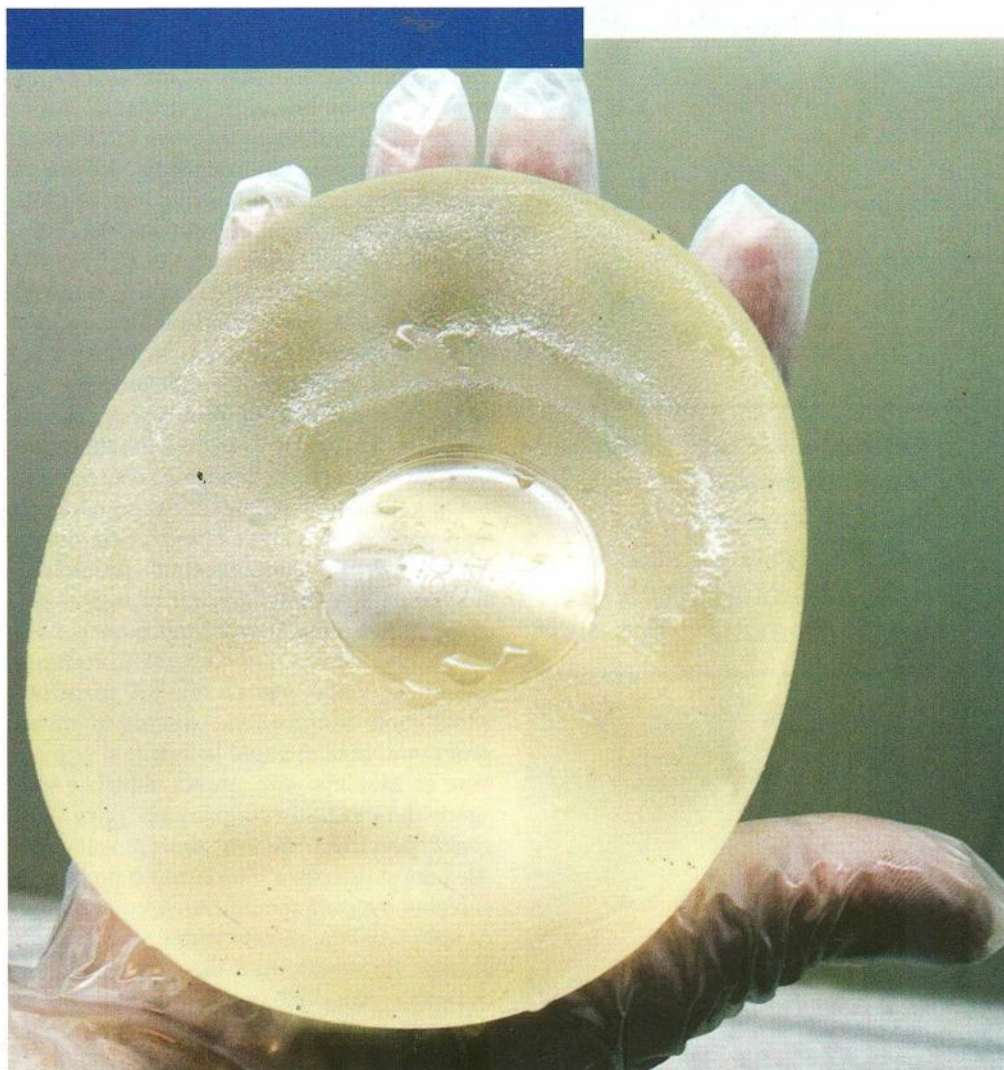

pisicii, o curiozitate iresponsabilă și, pentru cine a ajuns mai târziu în articolul de față, o dinamică absolut halucinantă. După ce medicul Ana-Maria Ionescu ține tradiționala prezentare a unor cazuri medicale, cu atenționările aferente, a noutăților în materie de îngrijire și tratament, încep să le ascult poveștile lui Pif, Leeloo, Pinkye, Sto, Teivel, Boris, Sheeba, Pierre... Par extrase din rubrica „Incredibil, dar adevărat”. Cum e să te trezești cu *pet*-ul călare pe calculator, acesta cocoțat la rândul lui pe un birou înalt cu sertare, la care s-au scos mânerurile, tocmai ca măsură de precauție împotriva ingeniozității și inteligenței acestor animale? Și cum, Doamne iartă-mă, a ajuns acolo?! Ei, bine, iată cum a decurs escapada: micuțul a reușit să găsească și cel mai mic spațiu în care să-și introducă gheruțele pentru a deschide primul sertar de jos. Apoi a sărit în el și, proptindu-se cu lăbuțele din față de fundul sertarului de deasupra, l-a împins până l-a deschis, suficient cât să-și facă loc pentru a se strecura în el. Operațiunea s-a repetat cu fiecare sertar pe rând până când a ajuns la destinația dorită. Nu m-ar surprinde nici eventuale postări ciudate pe pagina personală de Facebook a stăpânului! Așa o inteligență presupune și posibilitatea educării. Cu condiția să fii ferm, cu bobârnace peste nas și NU-uri răspicate. Altfel ființe sentimentale, dihorii îți învață programul și te așteaptă la ușă, *te și se pupă* între ei. Mai aflu cum, atunci când le e sete, zgârie demonstrativ cu gheruțele orice sticlă găsită prin casă. Pentru zburdălniciile lor, Alex are și dovezi; a imortalizat-o pe Minnie cucerind o redută semnificativă: cuva mașinii de spălat. Și bine că veni vorba: știu că prima obiecție împotriva unui dihor ca animal de companie este duhoarea din dotare. Dar vă asigur că e rezolvabilă sută la sută prin castrare. I-am ținut în brațe, stau mărturie că așa e! M-am retras printre ultimii, de la întâlnire, cu dor de desenele animate și cu o duioșie în plus pentru sociabilele mustelide. Nu mi-am dat seama însă dacă ele au suferit, la despărțire. După atâta zbenguială căzuseră la datorie, prăbușite de-a valma în cuștile lor, ca niște gulere de blană într-un raft de magazin.

Pare stupid, dar implanturile cu silicon de la „Poly Implant Prothesis” au ajuns o problemă de sănătate europeană, inclusiv autohtonă. Româncele au dorit și ele mărire de bust pe bani puțini și, de comun acord cu unii chirurghi esteticieni, au optat pentru implanturile mamare ieftine de la „PIP”.

text Alice-Claudia Gherman

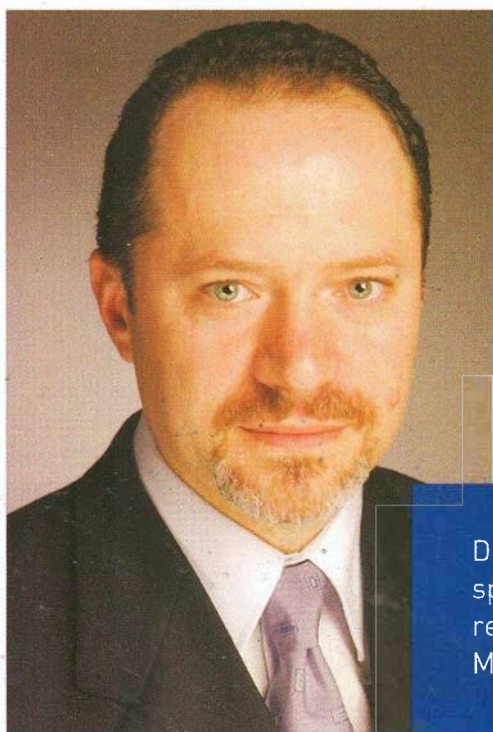
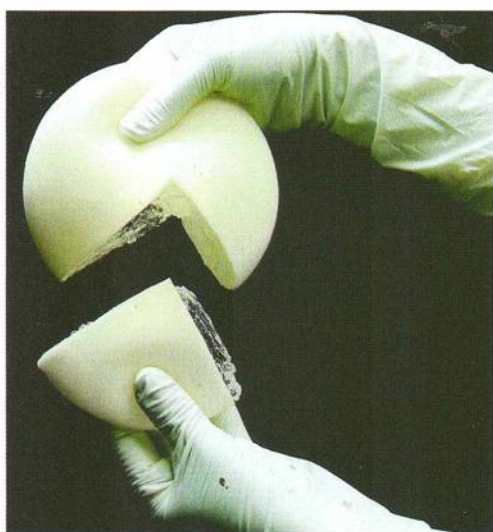
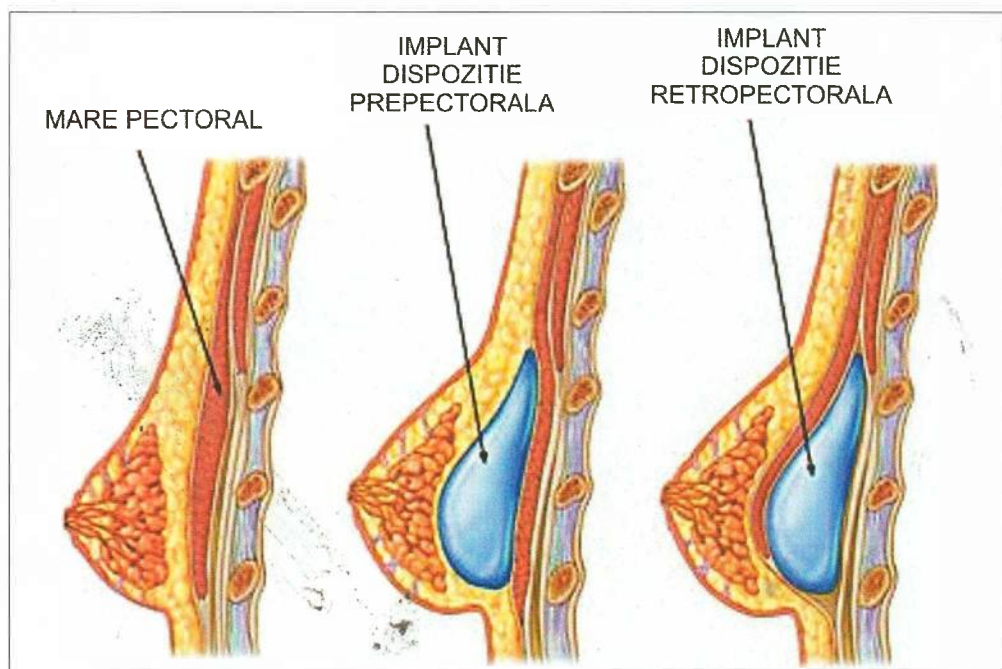
Silicoanele cu bucluc

În străinătate, medicii care au pus implanturi cu silicoane de tip „PIP” au fost obligați să le facă pacienților operații gratuite pentru a le înlocui. La noi, soluția rămâne o mamografie pentru a vedea care este situația și a decide scoaterea sau nu a implanturilor, contracost, evident.

În timp ce milioane de femei se luptă pe întreg Globul să învingă cancerul de sân și medicii duc campanii acerbe de combatere a acestei boli cumplite care face ravagii în rândul populației feminine, unele fiice ale Evei par să-și facă necaz cu propriile mâini. Pardon, prin propriile decizii: implanturile cu silicon ieftin de la firma franceză *Poly Implant Prothesis – PIP*. O să spuneți: țara arde și baba se piaptână! De ce ne-ar interesa o chestiune atât de minoră? Ei bine, între 400.000 și 500.000 de femei din 65 de țări ale lumii au apelat la produsele *PIP*, printre acestea și româncele. În plus, este normal ca orice femeie să-și dorească să arate bine, să nu uităm că în societatea umană suntem adesea judecate și după felul în care arătăm, nu numai după ceea ce facem și rostim.

Problema care se pune – în cazul în care am optat pentru o operație ce implică implanturi cu silicon – este dacă am ales corect tipul de silicon implantat și în cunoștință de cauză privind riscurile unei asemenea intervenții chirurgicale. Iată de ce, vrând-nevrând, implanturile cu silicon ieftin și prost devin o problemă de sănătate deosebit de gravă. Mai mult, unele femei ajung să-și facă implanturi cu silicon, nu numai din capriciu, din dorința de a-și mări bustul, ci și ca o reconstrucție după o intervenție chirurgicală generată de un cancer mamar, care a dus la pierderea sânului/sânilor.

Scandalul siliconului ieftin a ieșit la iveală mai întâi în Franța unde, în urma analizelor făcute de Agenția Franceză de Securitate Sanitară pe implanturile ridicate de la unul dintre sediile firmei PIP, în martie 2010, s-a descoperit că gelul din compoziția acestora nu respectă normele: este iritant pentru organism, iar membranele care țin acest gel prezintă un risc crescut de fisurare, ceea ce înseamnă că el s-ar putea infiltra în organism. Mai mult, date recente au arătat că în compoziția gelului de silicon PIP intră aditivi folosiți în cazul carburanților, aditivi care pot genera cancerul de sân. Aditivii incriminați se pare că sunt: *baysilone*, *rhodorsil* și *silopren*. Toți acești compuși chimici sunt folosiți în industrie și nu au fost testați în scop medical. De altfel, în Franța au existat câteva cazuri de femei diagnosticate cu cancer

mamar, la care medicii au incriminat implanturile cu silicon de tip PIP. Ceea ce este și mai grav, medicii chirurghi esteticieni aveau cunoștință de pericolul reprezentat de acest gen de implanturi. Încă un amănunt: o parte dintre implanturile PIP au fost vândute în țările din estul Europei de către firma germană Rofil, sub numele de Rofil-M, firmă care a dat faliment între timp.

Care este situația în România? Cum româncele s-au uitat mai ales la banii pe care îi scot din buzunar pentru implanturi, și mai puțin la calitatea și riscurile acelor implanturi, evident că există numeroase cazuri de românce care poartă PIP. Să nu uităm că o pereche de implanturi de tip PIP costă în jur de 250 de euro, maximum 300, pe când implanturile de calitate, cu o pereche cu un silicon tolerat de organism, ajunge la 1.200 de euro. Pe de altă parte, cum era de așteptat, la noi nu există o evidență clară în clinicile particulare a numărului de femei care au apelat la implanturile de tip PIP. Singurul lucru pe care îl pot face persoanele care au asemenea implanturi este să își țină sub observație organismul și să meargă la medic să vadă dacă este cazul să și le scoată sau nu. Am cerut părerea unui medic, doctorul Radu Voicu, medic primar de chirurgie plastică și reparatorie de la clinica *Bendis Medical* din București. „Primul pas în cazul pacientelor cu implanturi mamare de tip PIP sau Rofil este să meargă la un control la medicul care a efectuat intervenția și împreună cu acesta să stabilească conduita de urmat. Sunt mai multe riscuri legate de acest tip de implant, iar acestea vizează durata de menținere a implanturilor în stare optimă. Implanturile de calitate au formă stabilă în timp ceea ce nu duce la deformarea lor și, prin urmare, la deformarea sânului. De asemenea, riscul de rupere este redus ca urmare a calității învelișului și a rezistenței lui la întindere. Ceea ce recomand eu în cazul pacientelor care doresc mărirea sânilor cu implanturi mamare este ca, la consultație, să întrebe și astfel să afle toate informațiile necesare referitoare la: volumul implanturilor dorite, marca implanturilor, poziționarea lor – subglandular sau submuscular.”

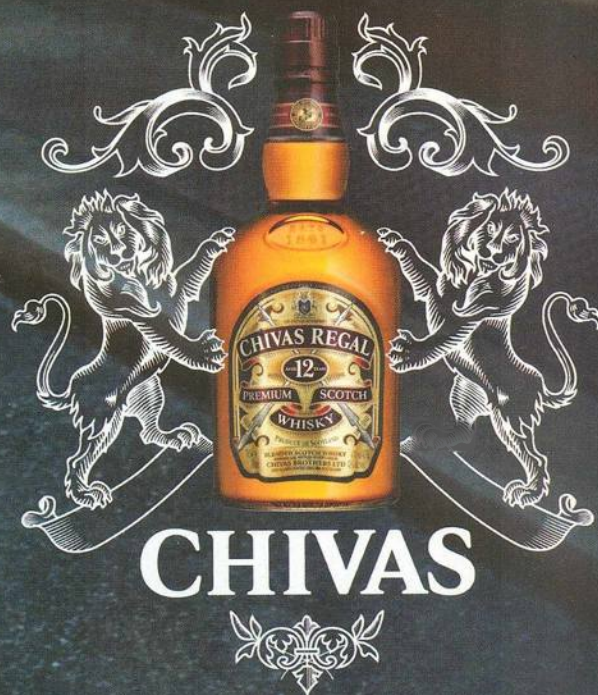
Dr. Radu Voicu este medic specialist de chirurgie plastică și reparatorie la clinica „Bendis Medical” din Capitală.

Întreprinderea Poly Implant Prothesis – PIP care a fabricat implanturi mamare toxice pe bază de silicon industrial a dat faliment în 2010. Firma falimentară nu produsese implanturi doar pentru femei, ci și pentru bărbați: pectorali falși, implanturi fesiere și proteze pentru testicule.

TO GALLANTRY

A man in a dark suit and a woman in a red dress are walking down a city street at night. The man is looking at the woman, and she is looking back at him. They are both smiling. The street is dark, and there are buildings in the background. The man is wearing a dark suit and a white shirt. The woman is wearing a red dress and black heels. They are walking on a sidewalk. The background shows a city street with buildings and a bridge.

PLEASE DRINK RESPONSIBLY

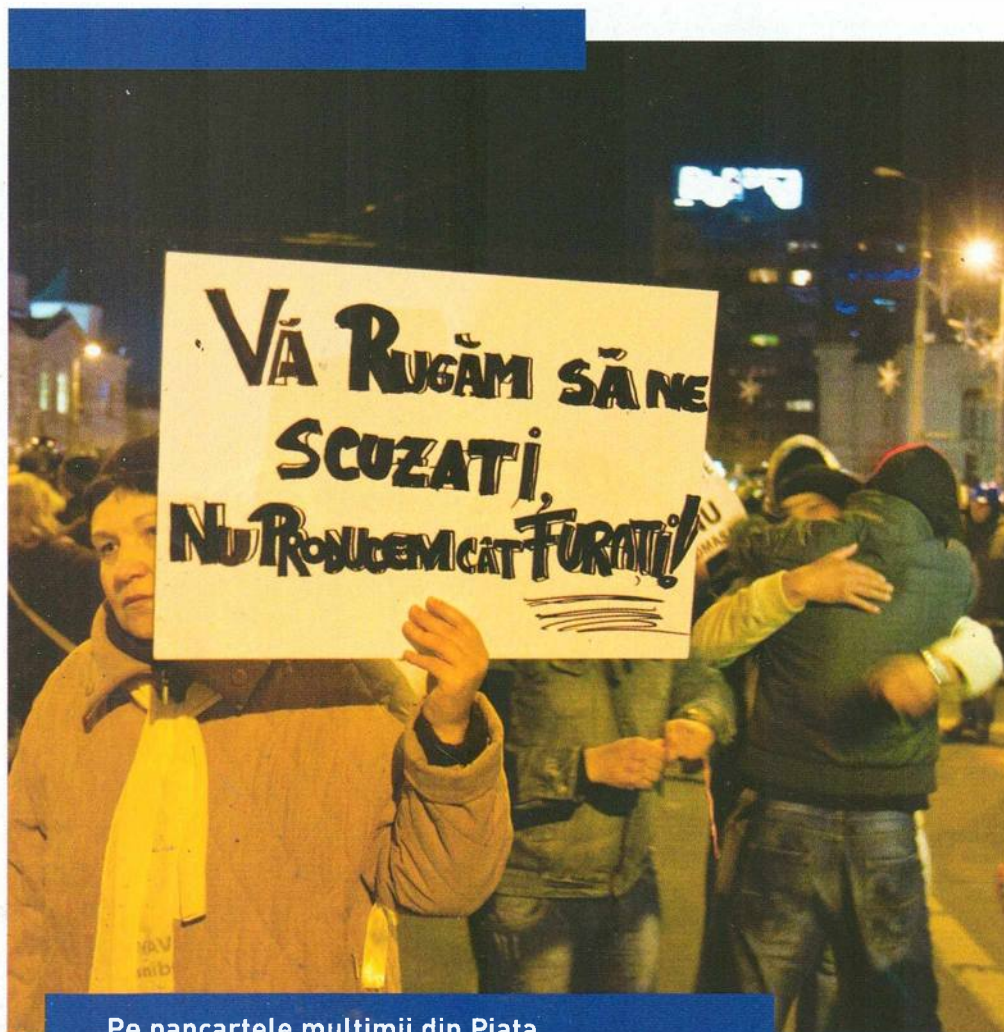
CHIVAS

LIVE WITH CHIVALRY

Cu o lozincă din FERMA ANIMALELOR, promitem: vom produce mai mult decât fură guvernanții!

text Mihail Gălățanu
foto Agerpres

Lacrimile vor fi portocalii

Pe pancartele mulțimii din Piața Universității și Piața Unirii poți vedea lozinci care de care mai inventive.

Manifestațiile din Piața Universității precum și din celelalte orașe (Sibiu, Brașov, Piatra Neamț, Zalău, Timișoara, Cluj-Napoca, Galați, Constanța, Petroșani) sunt „miezul” acestei perioade politice. Acolo, în aceste „agore”, are loc o defulare populară de mari proporții.

Pe pancartele mulțimii din Piața Universității poți vedea lozinci care de care mai inventive. De la deja glosate de genul „ne cerem scuze, nu putem noi produce cât puteți voi fura” la cele care avertizează – pe bună dreptate – că, în anul 2012, „lacrimile vor fi portocalii”. Să fim noi în stare, totuși, mai mult decât poate fura PDL?

Am fost și noi în Piață, din curiozitate de jurnaliști – și am tras cu ochiul la „mesajul politic”. Manifestanții pretind că vor să constituie un prim loc „curat” politic din România. Neagă toate fitilele politice, din orice parte ar veni. Huiduie la greu nu doar personalități pedeliste, ci și peneliste.

Spiritul Pieței Universității reînvie după 22 de ani?

Oricum ar sta lucrurile, încercă să reînvie spiritul de acum mai bine de douăzeci de ani (chiar exact 22!) din Piața Universității. Până și „provocările” – sau „provocatorii” – seamănă în atitudine.

Acum sunt la putere **galeriștii** (se gândesc, oare, autoritățile, la angajații de la galeriile de artă???), înainte erau **golanii**.

Ca și cum, dacă oricare dintre noi ajunge în Piața Universității, chiar și din greșeală, nu mai are voie să aibă... opțiuni privind susținerea unei echipe de fotbal? Sau dilema este... **suporteri** ori **galeriști**? Piața Universității trebuie să fie, de data asta, nu un loc liber de (neo)comunism, ci un spațiu liber de corupție, clientelism, impostură politică. Dar, dacă bine chibzuim, un astfel de loc este mai utopic decât utopia însăși. Așa că, în Piața Universității, se dezvoltă o minunată utopie.

Aripa dură, ultrași & nucleul înțelepților

Sigur, ca în orice adunare, există „ultrași”. Aripa dură se echilibrează însă cu „nucleul înțelepților”. Problema este, însă, mai degrabă în ograda PDL. După ultimele sondaje, Traian Băsescu a început să se „micșoreze” la un scor de 18 procente, trăgând, cu succes, și PDL după sine. Crin Antonescu stăruie la vreo 21%, iar deasupra sa, pe la câteva procente peste (din intențiile de vot) – adică vreo 23% – tronează, țănoș, Victor Ponta, în pole-position.

Asta să însemne, oare, că trebuie să ne gândim, deja, la un președinte care să aibă profilul & portretul-robot al lui Victor Ponta?

Finanțe și electorale

Cea mai spinoasă problemă (nu numai a „noptilor” – din Piața Universității/Piața Unirii sau de aiurea, dar și, mai ales, a zilelor!) din lunile viitoare – și a întregului an 2012 – va fi campania electorală și finanțarea ei. Așa că să vă așteptați, din partea noastră, la o abordare recurentă a subiectului. Bani subterani – asta este ceea ce ne interesează cel mai mult.

Gheorghe Ștefan,
primarul din
Piatra Neamț.

Apar ziare/publicații. Deși unele/altele dispar. Se ridică, din magma uitării, televiziuni – virgine, ca insulele fără arhipelaguri fiscale. Și, uite-așa ne gândim la MEGA TV, o televiziune a domnului Pinalti. O televiziune care tocmai emerge.

Mega tv & mega-poli/tichie

Ne urmărește aceeași întrebare, care se dovedește a avea și viitor, nu doar trecut: *A fost sau n-a fost?* Revoluție? Vărsare de sânge? Televiziune? Numai domnul Gheorghe Ștefan (omul politic) știe. Și, chiar așa, știți cine ar fi potrivit de președinte la MEGA TV...? Un „supergreu”. De la box. Sau nu de la box. Sau, cel puțin, un „supergreu” al politicii românești, precum ar fi, de exemplu, Cristian Popescu (politician, nu-i așa, cu nume de poet), zis Piedone.

Chiar dacă ni-l închipuim (cam) imobil pe simpaticul „comisar” al piețelor – sau mobil, eu știu, numai în piețe, iată că nu este tocmai așa, el dovedindu-se extrem de mobil și în spațiul public & politic românesc.

Dar oamenii mai migrează, își refac – și ei – alianțele/și mezialianțele.

Melania Medeleanu s-a născut la București, la data de 19 iulie 1978. A urmat cursurile Școlii Centrale din București și apoi facultatea de Psihologie și Sociologie. Și-a început cariera de jurnalistă la „Radio Delta“...

text Radu Pocovnicu
foto Octavian Tibăr

Realitatea Melaniei Medeleanu

**Melania
Medeleanu**
– ochii care
se văd, nu se
uită!

... încep să citesc dintr-o biografie a jurnalistei unde va pe un site, în orizontul vast al internetului. În prezent, are două emisiuni la *Realitatea TV*. S-a întors la acest post după o scurtă pauză. A vrut o schimbare, a făcut-o, dar a revenit la dragostea dintâi. Îmbogățită cu o nouă experiență de viață: copiii.

Din anumite considerente administrative, interviul cu Melania a durat cam un an, calendaristic vorbind. Am început să vorbim în 2011 și, iată, am ajuns în 2012, cu propunerea pe care i-am făcut-o, de a accepta un *work in progress*. A acceptat, amuzată. Întrebări actualizate și bucăți mici de viață pe care le-am desprins din întâlnirea pe care am avut-o la un moment dat; mai exact...

– Alo, Melania?

– Da!

...am sunat-o eu într-o zi însoțită de decembrie. Era chiar 1, Ziua Națională a României, iar jurnalista se uita la TV, atrasă de spectacolul manifestației. Am fixat datele întâlnirii.

București, decembrie 2011

Melania și-a uitat telefonul acasă. Și acum ce faci? „Poți să-mi împrumuți, te rog, telefonul tău?”

Sigur. Vorbește cu cineva, să-i aducă telefonul într-o oră la Casa Presei. „E singurul număr pe care-l știu.” Nu întreb al cui.

Ce face o persoană publică, o oră, fără telefon? „Acceptă provocarea!” Puțin mai târziu, a trebuit s-o accept și eu. Reportofonul meu – ca să fiu sincer, telefonul – m-a lăsat din lipsă de spațiu, iar ceea ce trebuia să fie o întâlnire confortabilă, a devenit exact situația care-mi place mie: neașteptată.

Te știu copiii de la televizor? „Unii da. Dar pentru ei nu cred că înseamnă nimic. Uită-te la mine!”

Mă uit. Într-adevăr, e diferită. Fără machiaj, cu o ținută lejeră, Melania trece aproape neobservată. Nu are strălucirea de la TV, doar o frumusețe greu de explicat în cuvinte, delicată. Neconvenționalul locului – o cafea *Starbucks* din București – determină naturalitatea întâlnirii. Dacă n-aș fi așteptat-o pe ea, verificând trăsăturile cunoscute de la TV pe figura fiecărui nou client din cafea, cred că nu mi-aș fi dat seama. „Cred că nici colegii mei de la master nu s-au prins cine sunt, decât după câteva luni.”

**Să-i înveți pe copii să
râdă, este un scop pe
care și l-a propus
jurnalista. De curând ea
și-a adăugat în CV și
meseria de logoped.**

Cât timp a lipsit de la *Realitatea*, Melania s-a implicat într-un proiect social-educativ, la Clinceni. „Când am început acest proiect nu mi-am imaginat că pot să râd atât de mult în fiecare zi. Am pornit cu 15 copii cărora cineva le-a pus eticheta „săraci”. Lor li s-au mai adăugat 10. Și încă 10. Și încă 10. Printre 50 de copii fericiți etichetele se dezlipesc. Toți copiii râd la fel de frumos. Și dacă sunt înconjurați cu dragostea și atenția de care au nevoie, dacă sunt motivați și încurajați, reușesc toate lucrurile despre care unii le-au zis că nu vor fi niciodată în stare să le facă.”

Cum a început povestea. Avea un portbagaj plin de jucării. Se adunaseră acolo una câte una, în așteptarea unor copii. Intenția exista, dar momentul era amânat, întotdeauna apărea câte ceva. Până într-o zi când, deschizând portbagajul mașinii, imaginea din interior, altoită pe ezităările precedente, a făcut-o să ia o decizie. Acolo, pe loc. S-a interesat și a intrat în prima școală care i-a apărut în drum, să doneze jucăriile. Apoi a ajuns la un centru de plasament, la care a revenit. O dată, și încă o dată. Imaginea orfanilor a fost tot mai puternică, așa încât vizitarea copiilor de la centrele de plasament a fost impulsul către un alt pas. Un *after.school*. Totul legat de o întâmplare nefericită. Într-o zi, Melania a asistat la o scenă între o învățătoare și un copil, care ieșea pentru prima dată în lume. Erau în trafic, într-o mașină, când băiețelul a văzut un polițist care dirija circulația. Curios, a întrebat-o ce face el: „Dă din mâini, a spus doamna. Asta e meseria lui. Așa cum meseria mea e să vă splăl la c... , așa e meseria lui, să dea din mâini” – a venit răspicat răspunsul, care a descumpănit-o pe jurnalista. Atât de mult încât și-a spus că trebuie să facă ceva pentru acei copii.

Melania a deschis *after-school*-ul, a găsit profesori, voluntari, dar pentru copiii de la centru îi mai trebuia un logoped. Dar ia-l de unde nu-i! Situația era pe cât de complicată, pe atât de simplă. Și-atunci s-a hotărât: ea va fi specialistul în logopedie. Melania Medeleanu, jurnalișta cunoscută, care ar putea să stea foarte bine în banca profesorului și să-i învețe pe alții meserie, s-a hotărât să-și continue studiile și să se specializeze în alt domeniu. Așa a revenit ea din nou pe băncile facultății, înscriindu-se la un master de logopedie, pe care îl urmărează chiar în această perioadă. În joc sunt chiar copiii ei de la Clinceni. „Stau în prima bancă, vreau să aflu tot. Pentru că nu pot greși. Am numerele de telefon ale tuturor profesorilor mei, în caz că am nevoie de un sfat...”

Să dăruiască – asta a învățat Melania de când s-a implicat în acest proiect. Fapte, gesturi simple, lucruri concrete, poate nu întotdeauna fabuloase, dar utile. Pentru că bucuriile celor mici, din lucruri mici se nasc. „De unul singur nu poți să salvezi lumea. Dar lucrurile se pot schimba dacă fiecare face ceva. Unul în prelungirea celui alt. Simplu, eficient.” *After-school*-ul de la Clinceni, desfășurat sub patronajul *Regina Maria*, nu e singurul proiect filantropic în care e implicată Melania. Face voluntariat, plantează copaci, strânge fonduri pentru o clinică socială. Sunt experiențe care au modificat-o atât ca persoană, cât și ca jurnalist. Întoarcerea la *Realitatea* s-a petrecut pe această direcție. Dublă mișcare, în sensul figurat, dar și la modul cel mai propriu al realității. „Văd toată această vorbărie de la TV, când știu că există atâtea probleme, că știrile adevărate sunt în altă parte... Am înțeles ce importantă este educația, dar la televizor în prim-plan sunt mereu alte preocupări.”

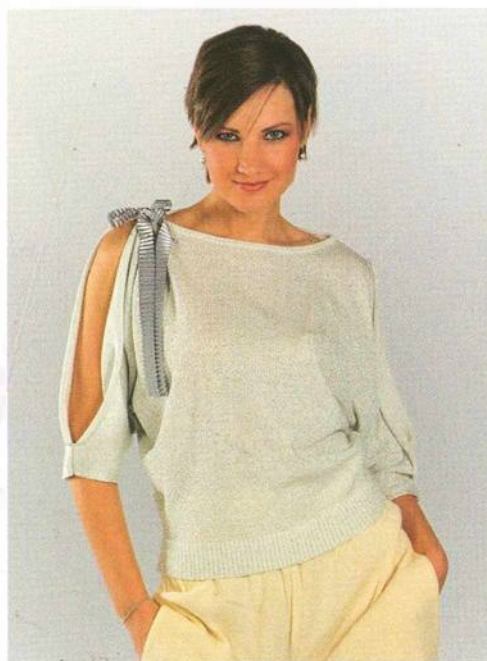
Stăm la masă și îmi aduc aminte de pasiunea ei pentru șah. Printre personalitățile cu care a jucat șah se numără Viswanathan Anand, campionul mondial, la un simultan de acum câțiva ani de la București, iar lui Anatoli Karpov i-a luat un interviu cu care se mândrește tare. Și *after-school*-ul de la Clinceni are în portofoliu un curs de șah, pe care îl ține un voluntar. Provocarea de a juca o partidă rămâne însă întotdeauna deschisă. Cu șahiști celebri, sau mai puțin. „Uite, mi-ar plăcea să vin aici, în această cafenea – spune Melania –, să mă așez la o masă, să desfac tabla de joc, să așez piesele și să aștept. Să vedem, vine cineva să joace?...”

Toate drumurile duc la Clinceni. „Copiii ei”, casa în care locuiește. Melania și-a făcut

Copiii,
dar și
câinii și
pisicile
se
numără
printre
pasiunile
Melaniei.

„Și frumoasă,
și deșteaptă!” – sună
adesea comentariile
admiratorilor ei.

acolo o căsuță, dar socoteala nu s-a potrivit cu cea din târg – la început. În urmă cu câțiva ani, voia să-și cumpere o garsonieră. Inițial a investit, împreună cu o prietenă, într-un teren intravilan la Clinceni. S-a gândit apoi să construiască și o casă; și, profitând de perioada bună a afacerilor imobiliare de la acea vreme, să o vândă, iar cu banii să-și cumpere, evident, garsoniera în București. Între timp, arhitectul care se ocupa de proiect a început s-o întrebe pe Melania cum ar vrea să arate casa. Păi, după un plan prestabilit – a încercat ea să paseze problema. Fără să-și dea seama, din discuție în discuție cu arhitectul cu privire la detaliile construcției, Melania s-a trezit dintr-un vis: casa devenise cea pe care o visa.

La *after-school* există 57 de copii. Vin aici – iar acesta e cel mai important criteriu de selecție – copiii fără posibilități materiale. Ca atare, nu se poate fără sponsori. „Pot să-i numesc?” Pentru stropul de speranță al acestor copii, da. Doamne ajută să mai apară vreunul!

Sponsori: *Bucovina*, *Vodafone*, *Salvați Copiii*, *FDP*, *Electrica*, *Imaginarium*, *Petrom*. Și Melania aleargă după sponsori. E în fișa postului său de coordonator. Ar fi și avantajul că e persoană publică, ceea ce influențează desigur companiile.

Apoi, când vine vorba de ea, mișcarea încetinește. La propriu. O întreb dacă practică vreun sport. „Sunt o leneșă! Am încercat să merg la sală de vreo două ori, dar n-a ținut. Mă plictisește!” E iarnă, se apropie vacanța, dar Melaniei nu îi place acest anotimp. Nici călătoriile nu sunt o tentație pe vremea asta. „Nu-mi place frigul, de fapt.” Și

dacă ar fi să-i facă o concesie partenerului ei, să meargă în vacanță în Austria la ski, de pildă, ok. Cu o condiție: ea să stea în cameră! „Nici măcar în oraș nu mai ies. Sunt când la școală, când la muncă, când la *after-school*. Între acestea trei se petrece timpul meu. Mai ajung la mall, fiind aproape de facultate, în rest nu-mi place să ies în oraș. Doar în trecere.” Și unde te întâlnești cu prietenii tăi? „La mine. Mă și mir cum i-am păstrat dacă nu mai ies. Prietenii buni, zic. Și puțini”, mai completează.

În față – acesta e locul preferat de Melania; chiar dacă e vorba de banca de la școală.

Gata, e timpul să plecăm. Ieșim din Starbucks, își pune ochelarii de vedere. „Tu de unde ești?” – mă întreabă. Adjud, Vrancea. „A, aproape, bunicii mei sunt din Tecuci! Am fost de curând la bunica, mi-e tare dragă. A rămas singură, și știi cum, e la țară, cu lemne, apă din curte... Eu fac parte dintr-o familie longevivă. O străbunică de-a mea a murit când aveam 22 de ani. Cel mai drag mi-a fost bunicul. Am avut o relație specială, el m-a învățat să merg. Cu câțiva ani înainte să moară, a avut un accident de mașină. A avut probleme cu un picior și a făcut cangrenă. Acum, trebuia să-i amputeze piciorul, dar nimeni din familie nu îndrăznește și m-au

împins pe mine în față. Închipuie-ți: bunicul mă învățase să merg, iar eu eram cea care trebuia să-i aducă vestea amputării!” O lecție despre cum trebuie să fii puternic? „Puternic? Nu știu...”

Ne despărțim. Mulțumesc, Melania. Avem un interviu imperfect. „O să fie un interviu?” Vedem... Vorbim...

București, ianuarie 2012

– Bună dimineața, Melania! Încerc să termin interviul nostru, aș vrea să te mai întreb câte ceva.

– Bună de dimineața, Radu! M-ai prins în sesiune, avem despre ce vorbi!

Cum decurge sesiunea? „Azi (n.r. – 24 ianuarie) am avut primul examen. Aș fi amărâtă să nu iau zece. Mi-a plăcut atât de mult proful de neuro (Carantina) c-am învățat de dragul lui. N-a existat întrebare pe care să i-o pun și să nu-mi dea o soluție. Și tot ce-am aplicat în urma sfaturilor sale a avut efect, fie c-a fost vorba despre o tulburare simplă de pronunție la un copil sau un diagnostic sever la un adult. Sper să-l fac mândru într-o zi.”

Care a fost povestea bradului de Crăciun din acest an? „O nebunie. Fiecare copil i-a scris Moșului o scrisoare și, cu ajutorul Fundației Dinu Patriciu, am trăit și ziua în care puii desfăceau extaziați darurile minunându-se de cât de cuminți au fost. Au fost câteva ore în care cel mai des am auzit: Wowwww!”

Cea mai mare bucurie?... „Uite, azi, în timp ce mergeam spre examen și așteptam la semafoare mă uitam la chipurile oamenilor. Și când îi vedeam așa înfrigurați și preocupați mă gândeam cât sunt de norocoasă. Ce baftă am să pot zâmbi în fiecare zi. Nu știu să spun exact care-i cea mai mare bucurie, dar știu că am atât de multe motive să fiu bine, pornind de la faptul că sunt sănătoasă, ai mei sunt bine, am prieteni, am un job interesant, niște profesori fabuloși.”

Iată-ne din nou la muncă. Ce surprize le rezervă Melania Medeleanu telespectatorilor săi?

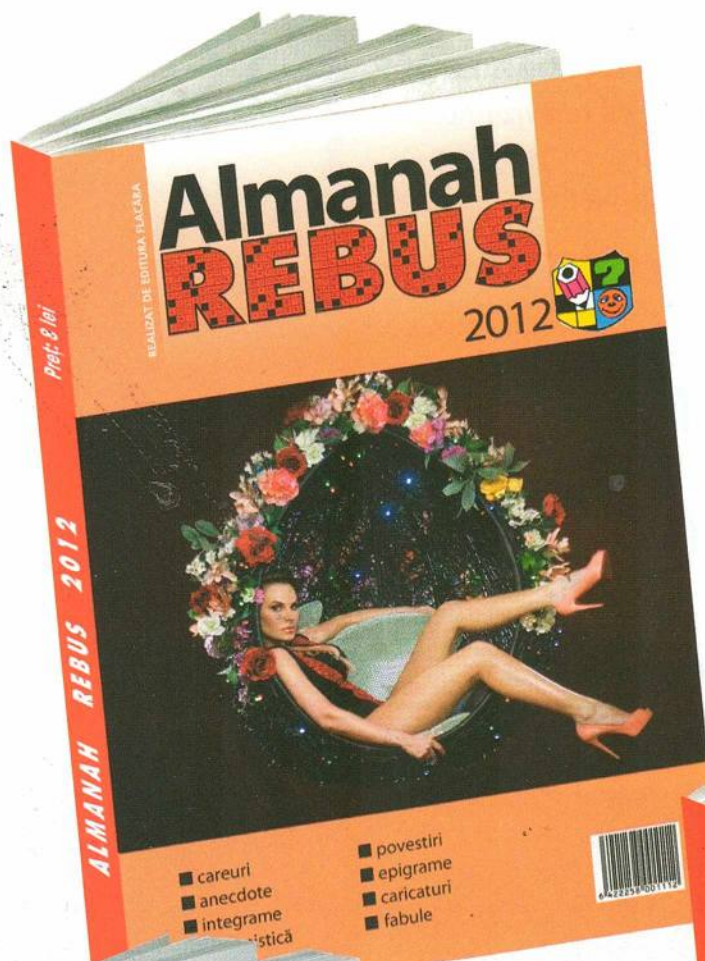
„Vreau să le arăt oamenilor povești, imagini frumoase, lucruri la care, luați de griji, au uitat să se mai gândească. Cât despre surprize... se conturează una, dar deocamdată m-a luat și pe mine prin surprindere, așa încât aștept să se mai decanteze puțin.”

București, sfârșit de ianuarie

Manifestațiile din Piața Universității. Revolta unui popor care uitase să-și ceară drepturile. O ultimă întrebare pentru Melania, care cu atenție și grijă îi învață pe copiii de la Clinceni să articuleze cuvintele, să deschidă gura. Să vorbească, să nu le fie frică să se exprime.

Discursul regelui – un film pe care cu siguranță l-ai văzut. Ce sentimente ai avut la final? „Recunosc că, deși eram perfect conștientă de faptul că e un film artistic, m-am dus pregătită să-mi iau notițe. Evident că, la următorul curs, am stat de vorbă cu profesorul Verza despre tehnicile folosite, eficiența și autenticitatea lor. A fost un curs interesant despre un film util logopezilor începători.

Pentru un 2012 mai vesel, mai relaxat

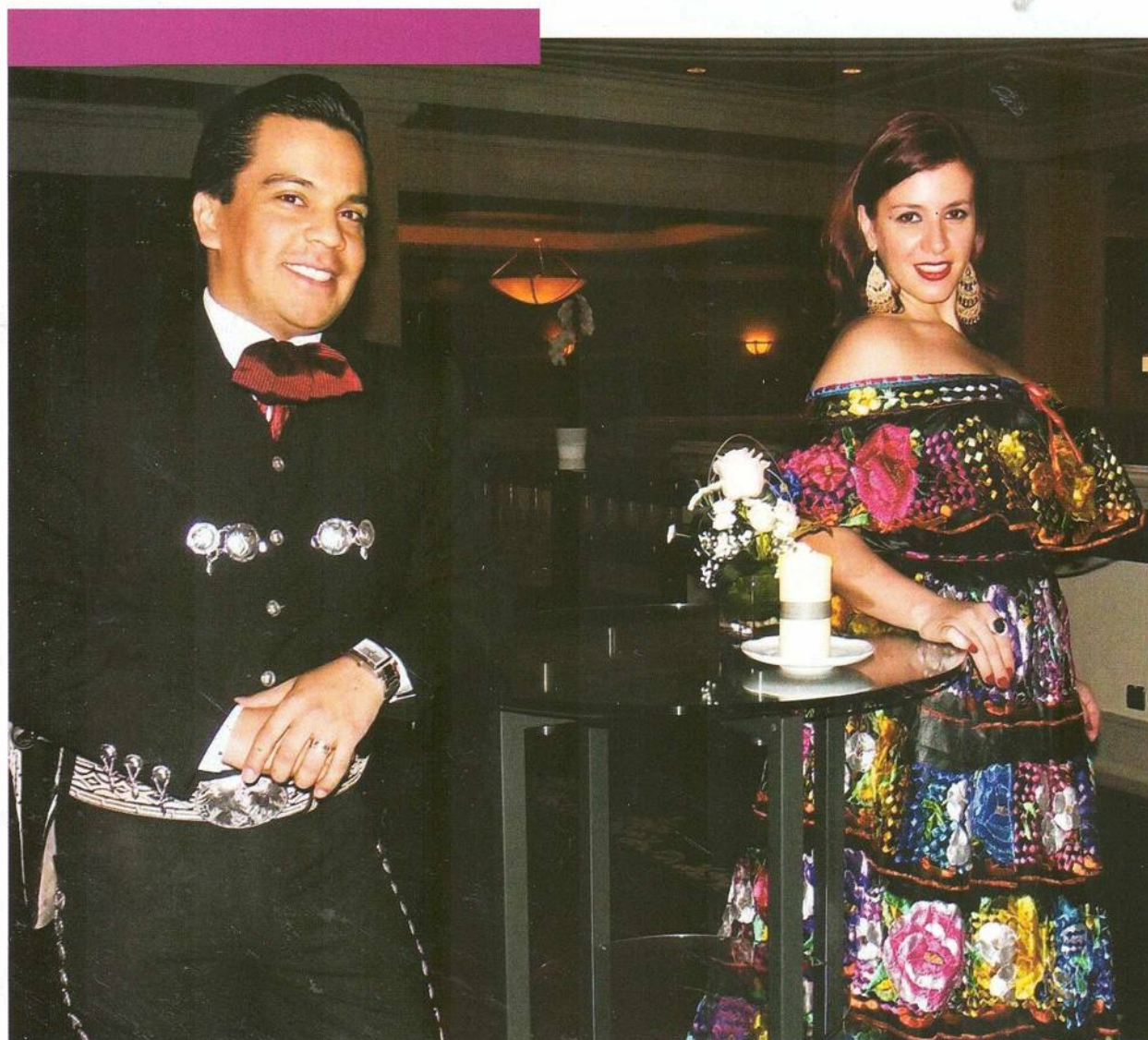
Produce
marca **PUBLICATIILE
FLACĂRA**

Formează un cuplu exotic atât pe scenă, cât și în realitate. Ea e româncă, el, mexican. Doi artiști, muzicieni, oameni de televiziune... Doamnelor și domnilor – în stilul prezentărilor pline de temperament, latino-americane: Ana Maria Petre și Fredi Camacho!

text Radu Pocovnicu
foto Octavian Tibăr

Ana Maria Petre și Fredi Camacho, un cuplu „K lumea”

Ana Maria Petre și Fredi Camacho – doi artiști de cursă lungă, care au cântat în multe colțuri ale lumii.

■ Ce înseamnă televiziunea pentru doi artiști care au ca preocupare principală muzica?

– În primul rând, aș vrea să spun că suntem mândri fiindcă suntem angajați la un post ca Antena 2, pentru că putem să facem ceva diferit. *Petrecem K Lumea* este o emisiune de divertisment, dar în același timp una de cultură, unde se promovează diverse regiuni ale României, cu tradițiile specifice, în paralel cu invitații ai altor culturi folclorice, creând o atmosferă caldă și cosmopolită.

■ Vrând, nevrând, deveniți experți în folclor...

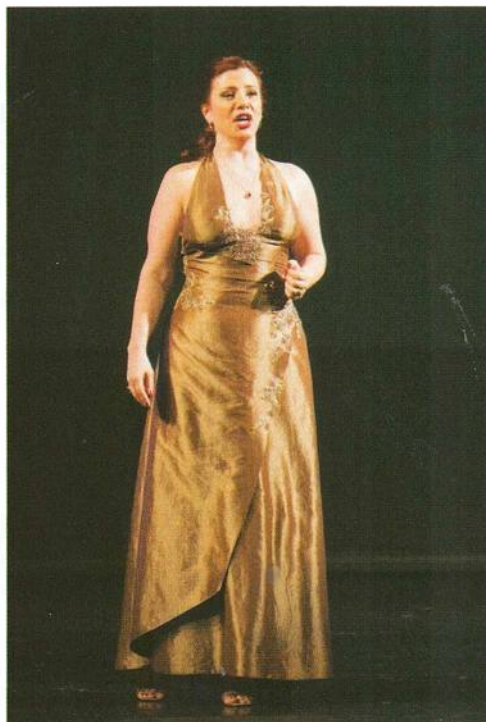
Ana Maria: Fredi este specialist în folclor mexican, iar Conservatorul l-am urmat „din cauza” – cum îmi place să spun – unui mare interpret de folclor mexican. Ca să înțelegi folclorul autentic, fie el românesc sau mexican, e nevoie de o muncă intensă de documentare. Iar ca să cânti și să transmiți nealterat muzica folclorică dintr-o anumită regiune, trebuie să fii de acolo. Folclorul e o moștenire vie, trebuie să crești, să trăiești în comunitatea din care se naște el. E mai dificil decât pare.

Acum câțiva ani, a venit în studio o domnișoară, la intervenția unor prieteni. Am făcut repede un aranjament orchestral simfonic și am trecut la imprimări... Mi s-a ridicat părul în cap! O singură dată a tras, nu ne-am oprit deloc! Era vară, foarte cald și aveam geamul ușor deschis. Când a terminat de cântat ceea ce auziți aici, s-au auzit aplauze afară pe stradă... Lumea se oprișe și ascultase, fermecată, această superbă interpretare! Și acum mi se pune un nod în gât când aud... Bravo Ana! De atunci am rămas foarte buni prieteni și am imprimat și alte cântece...

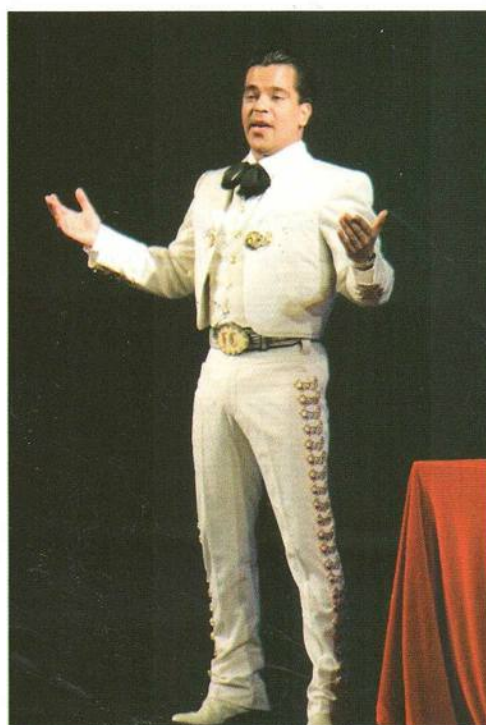
(Citat din comentariul unui videoclip muzical cu Ana Maria Petre pe Youtube:)

■ Ana Maria, ai studiat în Mexic. Care e diferența dintre învățământul muzical românesc și cel mexican?

– În primul rând de durată. Recunosc că nu știu mare lucru despre învățământul muzical românesc actual. În Mexic îți termini studiile complete după 12 ani. Dar cel mai important este că sunt alocate bugete mari, ceea ce asigură o pregătire solidă așa încât la finalizarea studiilor confruntarea cu realitatea e mult mai ușoară. Facultatea îți asigură o bază materială, de la scene, la programarea unor concerte, să te obișnuiești cu publicul. E adevărat că în timpul studiilor ai de învățat vreo 50 și ceva de materii – primul an l-am urât crunt, de moarte! –, dar acolo se învață și „un pic” de meserie. De pe la 19 ani ești „parașutat” pe mijlocul unei scene, iar după cinci ani de antrenament, nu-ți mai este frică în viața reală.

Cu patru roluri de co-protagonist, Fredi este unul dintre cei mai cunoscuți actori ai Mexicului în anii '90. În România, l-a jucat „doar” pe... Nae Cațavencu!

■ Fredi, de ce se investește atât în învățământul mexican? Sunt mexicanii mai trubaduri de felul lor?

– O vorbă de la noi spune că, dacă ridici o piatră, sub piatră găsești un cântăreț.

■ Tu când ai început să cânti?

– Provin dintr-o familie de cântăreți, iar pe scenă am urcat prima dată când aveam patru ani – când am participat la un concurs și am câștigat. De atunci am cântat peste tot în lume. Am fost în Europa, Canada, SUA, Caraibe, Japonia, America Latină...

■ Ești și actor de telenovele...

– Da, CV-ul meu complet ar fi: cântăreț, actor, compozitor și instrumentist, iar în acest an voi aniversa 30 de ani de carieră artistică. Am jucat în 13 filme, patru telenovele și am scos nouă albume muzicale.

■ Ana Maria, te plimbi prin lume de când ești mică, tatăl tău este ambasador. Cum a fost când ai ajuns în Mexic?

– Într-adevăr, am fost plecată de mică, sunt o creatură foarte adaptabilă. Am stat în multe locuri pe planeta asta, iar în Mexic am ajuns când aveam vreo 18 ani. Am stat aproape 15 ani. Vreau să-ți spun că, în primul rând, noi, românii și mexicanii semănăm foarte mult.

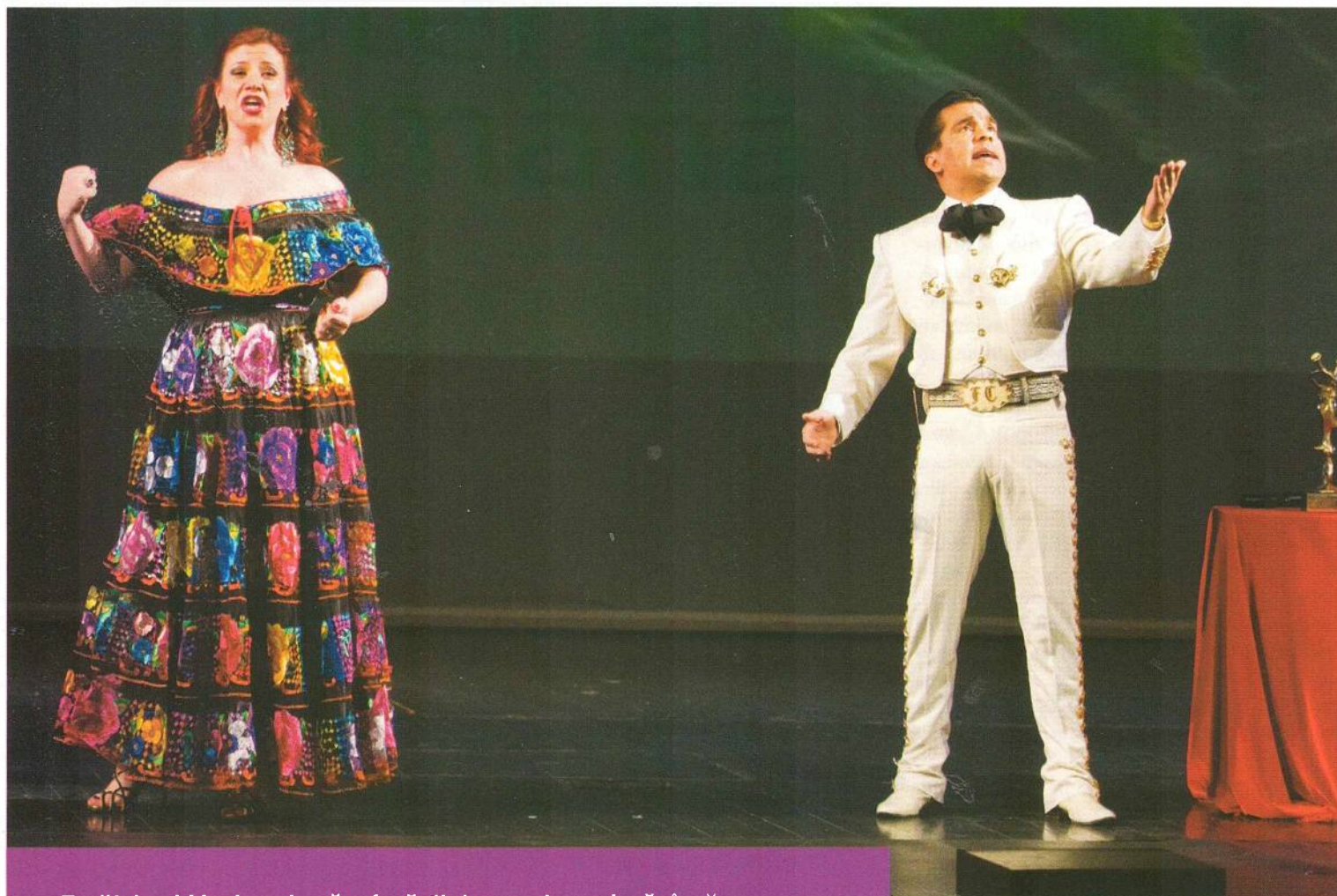
■ Într-o zi din cei 15 ani petrecuți de Ana Maria în Mexic, tu, Fredi, ai pus ochii pe ea...

– Da, dar să-ți spun ceva înainte de asta! Când eram mic, eram cel mai mare fan din Mexic al echipei de gimnastică feminină a României, în frunte cu Nadia Comăneci. Atunci mi-am promis că o să mă căsătoresc cu o româncă. Peste ani, când am văzut-o prima dată pe Ana Maria, am zis: cu ea vreau să mă căsătoresc. Bineînțeles, nu știam cine e. Când am avut ocazia să ne cunoaștem și am stat o seară întreagă de vorbă, iar ea mi-a spus că e româncă, nu mi-a venit să cred! Mi-a arătat pașaportul, ca să mă convingă. Cred că a fost destinul.

O întâmplare haioasă a fost atunci când, într-o emisiune, Fredi promise din partea unor invitați un coșuleț. La un moment dat, producătorul i-a dat o indicație pe care n-a înțeles-o. Îi tot repeta în cască coșuleț, dar el nu știa pe atunci acest cuvânt. A făcut o figură inocentă și a întrebat: coșuleț?... De atunci, de câte ori nu înțelege un cuvânt românesc, ne amuzăm cu acest cuvânt: coșuleț.

■ Când v-ați început cariera, ca și cuplu muzical?

Fredi: Într-o vară, Ana Maria m-a întrebat dacă nu vreau să vin în vacanță în România. Ea era aici. În ultimii cinci ani fusesem directorul unei firme de spectacole și simțeam nevoia și de o pauză. Am venit în România și surpriza a fost că după o lună m-a ascultat cineva și mi-a

Tatăl Anei Maria voia să o facă diplomat de carieră, însă mama sa a fost de acord cu dorința fetei de a urma Conservatorul.

propus să cânt într-un loc foarte frumos. Așa s-a născut duetul nostru de muzică mexicană.

■ **Fredi, ce te-a învățat Ana Maria despre Mexic, și nu știai?**

– Ana Maria are gust pentru un gen muzical mexican care se numește *coridos de la revolución*. Ea s-a hotărât să urmeze Canto inspirată de un cântăreț mexican, pe care îl admira foarte mult. Cunoștea bine repertoriul lui și îi plăcea o melodie pe care eu nu o știam prea bine. A fost provocator. Am zis: hai s-o învățăm.

■ **Ana Maria, tu ce-ai învățat despre țara ta de la Fredi?**

– Îmi vine în minte o întâmplare simplă. Am ieșit într-o zi la plimbare cu soțul meu. Lui Fredi îi place să facă fotografii și așa am ajuns să-mi arate diverse clădiri importante din București, despre care nu știam prea multe.

■ **Înseamnă că a învățat Bucureștiul, dacă a ajuns să ți-l arate...**

– Ei... eu nu mă descurc prea bine la orientare – se amuză Fredi.

Ana Maria: Mi-a dat telefon într-o zi să-mi spună că se rătăcise, nu mai știa unde se află. Îl întreb ce vede în jurul lui și îmi spune că e o benzinărie. Bravo – fi zic – știu exact unde te afli! Cum e să te abați de la drum cu vreo 200 de kilometri?...

■ **Trăiți în România. Cântați aici, aveți o emisiune, cântați chiar și într-un restaurant...**

– Avem un fin care, pentru noi, a făcut un restaurant mexican.

■ **Cunoașteți și alte cupluri de români-mexicani stabiliți în România?**

Fredi: Mai sunt, mai sunt... – și încep să înșire încă vreo trei cupluri. Ba, patru! Aici, Fredi și Ana Maria nu prea se înțeleg, dar se lămuresc îndată.

■ **Fredi, ai primit propuneri să joci în telenovele românești?**

Încă nu. Așteptăm oferte, mi-ar plăcea să joc alături de actorii români.

■ **Spune-ne două vorbe despre telenovela mexicană.**

– În primul rând, este țara unde s-a născut acest gen de film. Telenovelele de la *Televisa Mexic* sunt difuzate peste tot, până în cele mai îndepărtate colțuri ale lumii, ca Japonia, India. Un prieten care a fost la o congres în India mi-a povestit că, acolo, telenovelele sunt fenomen național. Seara, la o anumită oră, toate activitățile se opresc și lumea se uită la *Rebelde* (n.r. – o cunoscută telenovelă mexicană)...

■ **Ana Maria, tu ai juca în telenovele?**

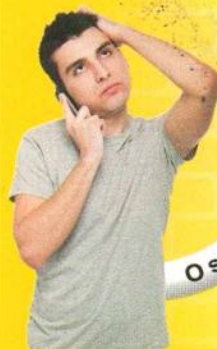
– Iată o întrebare bună. Poate m-ar convinge soțul meu. Așa s-a întâmplat și cu televiziunea. Fredi e un maestru...

Fredi: Un *obrero*!

Ana Maria (râde): Adică un proletar al artei...

■ **Care e cel mai tânăr admirator al vostru?**

Ana Maria: O prietenă are o fetiță de patru ani. Într-o zi, după ce m-a auzit cântând la televizor, a început să îngâne și ea prin casă. Cred că ea e cel mai tânăr admirator al nostru...

O sună pe Mihaela, prietena lui din liceu, să afle num
ărul

vărului ei,
student
la Poli și
care știe

O
asistentă
de la farmacie,
care i-a
povestit

cum
prietenului ei
i-a căzut un
perete de la
casă

din cauza
unui vecin

pictor

al
cărui frate
e

ANDREI găsește mai simplu în

PAGINI AURII un

Cele mai rapide soluții pentru orice problemă. Ghid tipărit, motor de căutare pe mobil și online la paginiaurii.ro

un imprint al grupurilor **FLACĂRA** și **t...**
TRITONIC

crime scene

- CS 1** - Zâmbet ucigaș - Lisa Sottoline - 5 lei
- CS 2** - Dansul morții - Linda Fairstein - 5 lei
- CS 3** - Filiera grecească - B. Hrib - 5 lei
- CS 4** - Crima zen - Oliver Bottini - 5 lei
- CS 5** - În gura presei - Robert B. Parker - 5 lei
- CS 6** - Sunetele morții - Alex Mihalcea - 5 lei
- CS 7** - Atac în bibliotecă - George Arion - 5 lei
- CS 8** - Masca Morții Roșii - Edgar A. Poe - 5 lei
- CS 9** - Câinele din Baskerville - Sir Arthur Conan Doyle - 5 lei
- CS 10** - Spada - Bogdan Teodorescu - 5 lei
- CS 11** - Atingerea Sultanului - Hakan Yel - 5 lei
- CS 12** - 3 cu ghinion - Emil Simionescu - 5 lei
- CS 13** - Dreptate fără lege - Edgar Wallace - 5 lei
- CS 14** - Crima Lordului Savile... - Oscar Wilde - 5 lei
- CS 15** - Indicii anatomice - Oana Stoica Muijea - 15 lei
- CS 16** - Ziua Lupului - Carlo Lucarelli - 5 lei
- CS 17** - Casa secretă - Edgar Wallace - 5 lei
- CS 18** - Plăceri nevinovate - VT Morogan - 15 lei
- CS 19** - Fabrica de păcate - Richard Aleas - 15 lei
- CS 20** - Consiliul justiției - Edgar Wallace - 5 lei
- CS 21** - Cameleonul - George Arion - 5 lei
- CS 22** - Pactul roșu - Olivier Descosse - 20 lei
- CS 23** - Final Exit - Richard Aleas - 5 lei
- CS 24** - Parfumul văduvei negre - Oana Stoica Muijea - 5 lei
- CS 25** - Strada șobolanilor - François Forestier - 5 lei
- CS 26** - Hoții de timp - Ivona Boitan - 5 lei
- CS 27** - Almost Blue - Carlo Lucarelli - 5 lei
- CS 28** - Justițiarul din Cordoba - Edgar Wallace - 5 lei
- CS 29** - Asasin la feminin - Monica Ramirez - 25 lei
- CS 30** - Greuceanu, roman (cu un) polițist - Stelian Turlea - 5 lei
- CS 31** - Crima de la jubileu - Lucia Verona - 5 lei
- CS 32** - Legea celor patru justițieri - Edgar Wallace - 5 lei
- CS 33** - Necuratul din Colga - George Arion - 15 lei
- CS 34** - Pasiuni primejdioase - VT Morogan - 20 lei
- CS 35** - Criminali în paralel - Denis Georgescu - 20 lei
- CS 36** - Ultimul Papă - Luis Miguel Rocha (vol.1) - 5 lei
- CS 37** - Ultimul Papă - Luis Miguel Rocha (vol.2) - 5 lei

- CS 38** - Identități secrete (I) - Monica Ramirez - 5 lei
- CS 39** - Igluuri în deșert - Dan Scroggins - 5 lei
- CS 40** - A 4-a țintă - Emil Simionescu - 5 lei
- CS 41** - Identități secrete II - Monica Ramirez - 15 lei
- CS 42** - Cei trei justițieri (I) - Edgar Wallace - 5 lei
- CS 43** - Leși din rând! - Stelian Turlea - 15 lei
- CS 44** - Cei trei justițieri (II) - Edgar Wallace - 5 lei
- CS 45** - Enigma nisipurilor (I) - Erskine Childers - 5 lei
- CS 46** - Enigma nisipurilor (II) - Erskine Childers - 9,9 lei
- CS 47** - Agentul secret - Joseph Conrad - 9,9 lei
- CS 48** - Îmi ies din minți - Stelian Turlea - 15 lei
- CS 49** - Patiseria - Constantin Stoiciu - 10 lei
- CS 50** - 39 de trepte - John Buchan - 15 lei
- CS 51** - Memento - VT Morogan - 20 lei
- CS 52** - În brațe străine - Andra Pavel - 20 lei
- CS 53** - Profesionistul - George Arion - 9,9 lei

talon de comandă

Menționați pe plic: **CRIME SCENE. FL. 1-2 -12'**

cod carte	nume	prenume				
	strada	nr.	bl.	sc.	ap.	sector / județ
	cod poștal		localitate		număr de telefon	

Trimiteți talonul la: S.C. Publicațiile Flacăra S.A., Piața Presei Libere nr. 1, cod poștal 013701, sector 1, București, O.P. 33, C.P. 12. Pentru orice detalii legate de comanda dumneavoastră vă rugăm să ne contactați la 004/021/317.91.37, persoană de contact: Camelia Neagu, e-mail: abonamente@publicatiileflacara.ro. Taxele poștale sunt achitate de cititor la ridicarea coletului. Datele dv. personale vor fi folosite de Publicațiile Flacăra SA numai în scopul declarat al acestui talon de comandă. Publicațiile Flacăra SA se obligă să nu facă publice și să nu vândă baza de date referitoare la datele dv.

Orice carte, acum mai simplu, mai rapid și mai ieftin, pe www.librariaflacara.ro

larnă grea și plictisitoare, sărbătorile s-au dus de mult, primăvara e departe și toate acțiunile importante par a fi centrate pe social și pe politic; cultura e cam ca de obicei, oaia neagră a societății noastre.

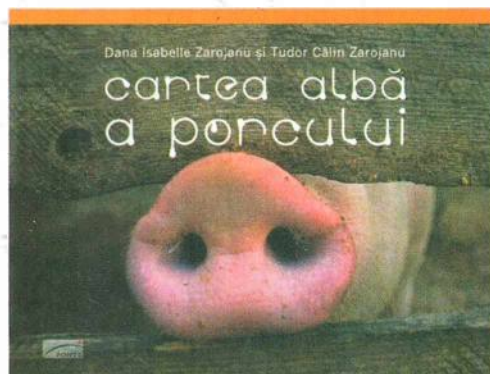
D'ale culturii

Totuși săpând pe colo și pe dincolo mai găsim unele lucruri interesante care merită să vă fie aruncate în ochi.

De exemplu:

Cartea albă a porcului.

Cine s-ar fi gândit că acest mamifer comestibil și pașnic ar avea ceva de devalat. Și totuși cei doi autori, Dana Isabelle și Tudor Călin Zarojanu încearcă să ne convingă de contrariul. Un volum cartonat, bogat ilustrat – debutează cu imagini minunate ale unor felii de costiță întinse pe două pagini, un *spread*, cum zicem noi în limbaj jurnalistic, de mai că-ți vine să muști din hârtie. Pe prima pagină, și instrucțiunile de folosire: A se mânca de preferință după Crăciun. A se citi de plăcere oricând. Cartea este cel mai neobișnuit volum pe care l-am văzut în viața mea pentru că strânge, în paginile minunate ilustrate, un glosar de termeni gastro-porcini, amintiri și povești, prezentarea diferitelor rase, vorbe cu șoric și câte și mai câte. Nu pot să clasific această operă decât la cadou pentru oameni sprintari la minte! Felicitări 2 x Zaro! (P.S. Nu m-am prins cât costă, dar o să caut pe net...)

De la carte la film nu e decât un pas; știți vorba aia, cu pasul mic pentru... și tot așa. Cam ca pașii de pe covorul roșu. Au trecut Globurile de aur și vine, vine, calcă totul în picioare, **Gala Oscarurilor**. Hugo, al lui Martin Scorsese, a obținut 11 nominalizări, fiind urmat de *The Artist*, cu 10. Pelicula alb-negru *The Artist*, un omagiu adus epocii filmelor mute de la Hollywood, a fost, acum puțină vreme, marea premiantă a galei premiilor Globul de Aur. Bătălia pentru cel mai bun regizor e foarte strânsă: Michel Hazanavicius (*The Artist*), Alexander Payne (*The Descendants*), Martin Scorsese (*Hugo*), Woody Allen (*Midnight in Paris*) și Terrence Malick (*The Tree of Life*). Vorba americanilor: Fie ca cel mai bun să câștige! Oricum, vor exista unii care să critice sau să conteste... Pentru rolurile principale apar și consacrați și dintre cei mai necunoscuți: Cel mai bun actor în rol principal: Jean Dujardin (*The Artist*), George Clooney (*The Descendants*), Brad Pitt (*Moneyball*), Demián Bichir (*A Better Life*) și Gary Oldman (*Tinker Taylor Soldier Spy* – Ohoo, ce film după un John le Carré clasic!), iar doamnele: Glenn Close (*Albert Nobbs*), Rooney Mara (*The Girl With the Dragon Tattoo* – romanul parcă totuși e mai bun!), Viola Davis (*The Help*), Meryl Streep – eu o susțin, dar nu am drept de vot! (*The Iron Lady*) și Michelle Williams (*My Week with Marilyn*).

Vom vedea pe 26 februarie în LA, până atunci faceți jocurile...

Burse doctorale la USAMV din București

La Universitatea de Științe Agronomice și Medicină Veterinară din București se derulează proiectul de burse doctorale intitulat „Burse doctorale pentru creșterea calității formării tinerilor cercetători în domeniul agronomic și al medicinei veterinare”.

Proiectul este cofinanțat de Fondul Social European prin Programul Operațional Sectorial pentru Dezvoltarea Resurselor Umane 2007-2013. Numărul de identificare al contractului este PÔSDRU/88/1.5/52614. Grupul „țintă” al proiectului este format din doctoranzi din domeniile de doctorat agronomie, horticultură, zootehnie și medicină veterinară, care și-au început studiile la 1 octombrie 2009.

Obiectivul general al proiectului îl reprezintă susținerea financiară a doctoranzilor pe o durată de 36 de luni și creșterea calității formării și dezvoltării competențelor științifice ale acestora în domeniile de cercetare menționate.

Proiectul se află în anul al doilea de implementare și până la această dată în cadrul proiectului s-au derulat modulele științifice și cele privind obiectivele orizontale: egalitatea de șanse, nediscriminarea etc. De asemenea, șapte doctoranzi din grupul țintă au efectuat mobilități interne de 1 lună la USAMV Iași - partenerul intern și alți șapte doctoranzi beneficiază în prezent de mobilități externe la Agro-Biotech Universit  de Liege, Belgia.

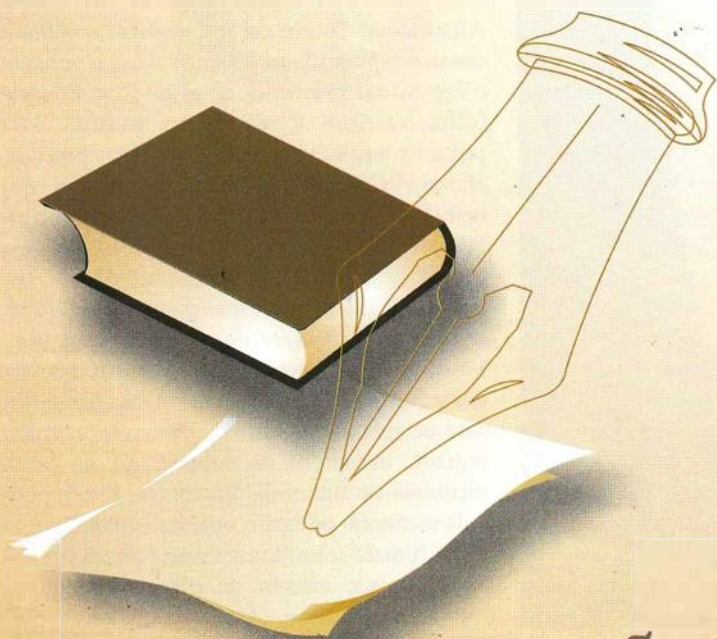
SALONUL de CARTE și PRESĂ MUZICĂ

ediția a XVII-a

București

Muzeul Național de Istorie a României

8-11 martie 2012

Program de vizitare:

8 martie 2012 orele: 14⁰⁰-19⁰⁰

9, 10 martie 2012 orele: 11⁰⁰-19⁰⁰

11 martie 2012 orele: 11⁰⁰-16⁰⁰

**O alternativă a ofertei editoriale
pentru toate vârstele**

Intrarea liberă !

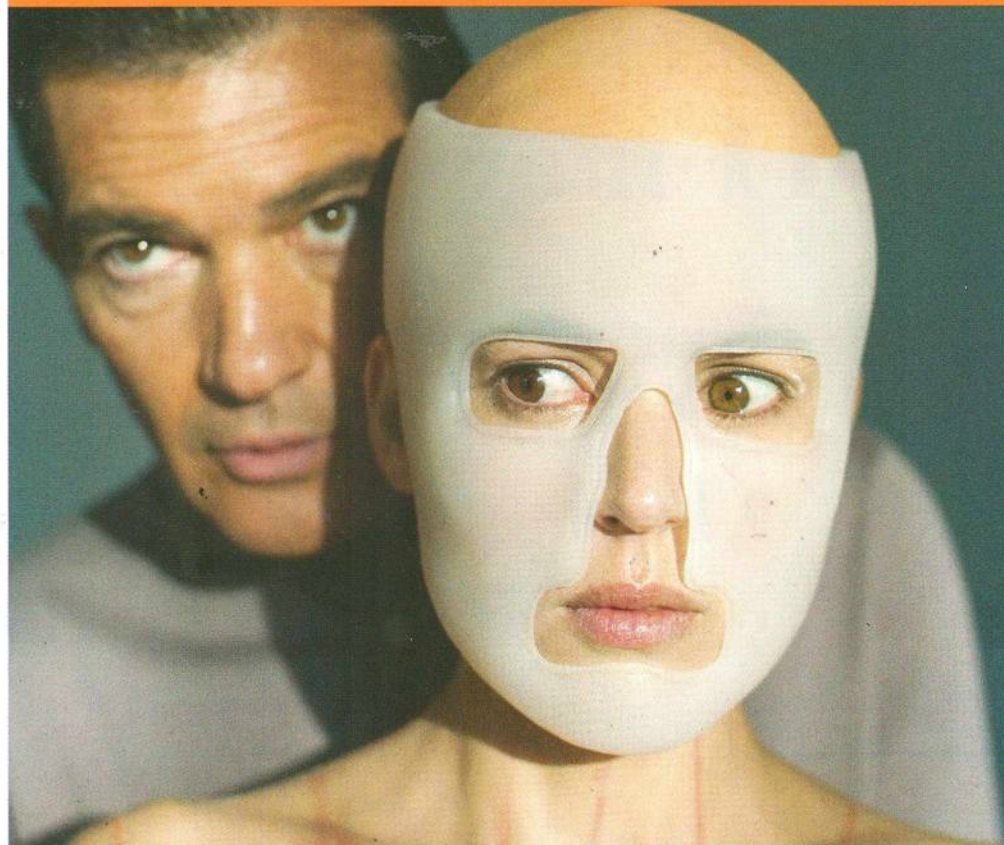
Organizator:

AMPLUS INTERNATIONAL Ltd. BUCURESTI

text Andrei Ichim

Pielea în care trăiesc

Frankenstein reinventat

Regizor:
Pedro Almodóvar
Actori:
**Antonio Banderas,
Elena Anaya**
Durata:
120 de minute
**Buena Vista
International,
Spania**

Un pic de Kubrick, un pic de Hitchcock, un pic de Tarantino. Astfel aş descrie, pe scurt, cel mai recent film al lui Pedro Almodóvar. Dintre cei trei regizori, probabil cea mai mare influență asupra acestei pelicule o are Alfred Hitchcock cu al lui *Rear Window* (plus *Vertigo*). Tema voyeurismului este puternic exploatată. Mai ales că tu, privitor, ajungi să te percepi ca un voyeur, ce pătrunde, neinvitat, în universul intim al personajelor. Filmul poate fi văzut și ca un thriller, sau ca o comedie neagră, dar este mai mult de atât. Nu o să dezvălui nimic despre poveste, pentru că ar strica din plăcerea de a urmări acest film. Vă spun doar că pare a fi un scenariu de categorie B sau chiar C, luat parcă din filme din care se inspiră Tarantino. Doar că un mare regizor, indiferent de subiect, nu ne oferă niciodată un film slab, din contră. Este o peliculă incitantă, pe care o urmărești cu sufletul la gură, filmată minuțios și cu atenție pe detalii. În plus, este extrem de curat, aproape ca într-un laborator. Despre influența lui Kubrick nu pot spune prea multe, pentru că există riscul de a devoala secretul. Cel mai bine ar fi să mergeți la film și să-l savurați cu plăcere.

Recomandare: „Îmbrățișări frânte”, filmul care marchează pentru Almodóvar influența lui Hitchcock.

Doamne... ce măcel!

O comedie tonifiantă

Regizor:

Roman Polanski

Actori:

**Jodie Foster,
Kate Winslet,
Christoph
Waltz**

Durata:

**79 de minute
Constantin
Film**

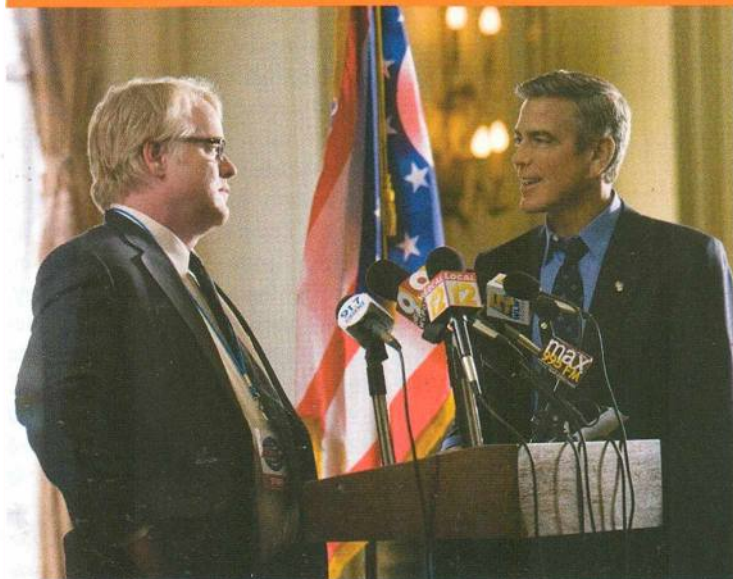
**Produktion,
Germania,
Franța,
Polonia**

Recomandare: „Fantastic Mr. Fox”, filmul din 2009 al lui Wes Anderson.

Ultimul film al lui Roman Polanski este deosebit, chiar dacă acțiunea se desfășoară 90% din timp într-un apartament de bloc. Două cupluri căsătorite se întâlnesc pentru a discuta despre bătaia dintre băieții lor, soldată cu doi dinți scoși. Două familii diferite, una mai hippie, ușor ipocrită, cealaltă, unde avem doi soți ocupați, angrenați în profesiile lor și ușor cinici. Cele două cupluri negociază o pedeapsă pentru băieți. Evident, discuțiile nu au parcurs liniștit și nu e mult până se ajunge la insulte și ironii – situații care pun sub semnul întrebării modul în care își duc relația și își cresc copiii. În plus, aparențele sunt extrem de înșelătoare. O contribuție importantă la reușita filmului o reprezintă distribuția: patru actori de primă clasă: Jodie Foster, Kate Winslet, Christoph Waltz și John C. Reilly. Dinamica intrigii este fabuloasă, dintre protagoniști evidențiindu-se Christoph Waltz, pe care s-ar putea să-l recunoașteți din *Ticăloși fără glorie*. Era ofițerul nazist tacticos și eficient, cunosător de limbi străine și iubitor de lapte. Este o plăcere să-l urmărești. Dacă mergeți doar pentru el la acest film, și tot ieșiți în câștig. Mi-aș dori să-l văd în mai multe filme pe acest actor austriac excepțional.

Ziua trădătorilor

Machiavêrlâcuri pre-electorale

Regizor:

George Clooney

Actori:

**Paul Giamatti,
Philip Seymour
Hoffman**

Durata:

**98 de minute
Sony Pictures,
SUA**

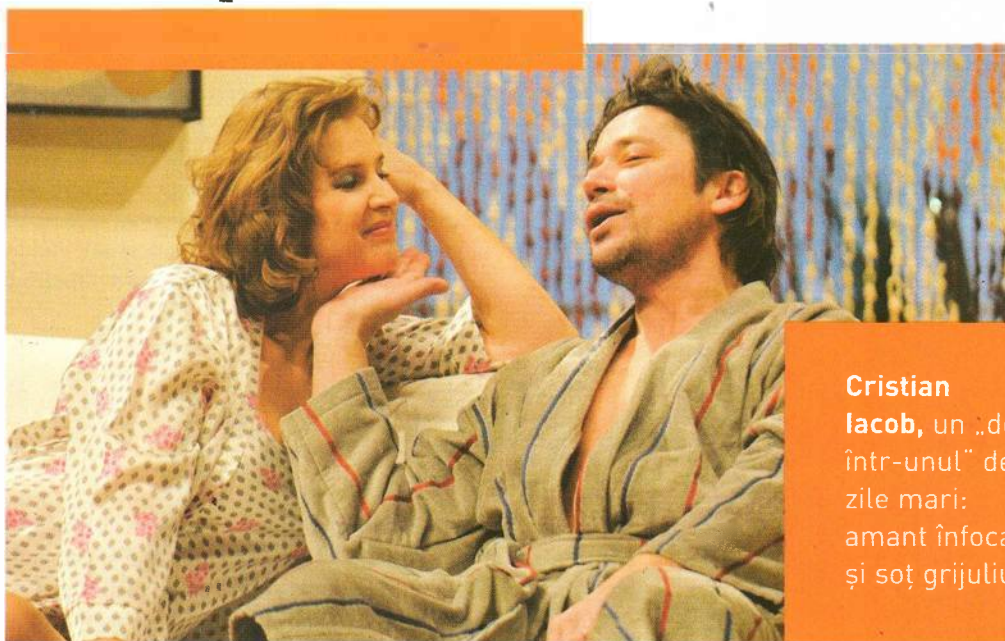
Recomandare: „Drive”, un film bun de anul trecut, cu Ryan Gosling.

O dramă despre cinism în politică, jucată în patru: candidatul democrat cu șanse, consultantul tânăr și naiv, consultantul tăbăcit și consultantul părții adverse. Pe lângă aceștia mai intervin și ziarista băgăcioasă și stagiara drăguță. Probabil, cei mai mulți dintre cinefili vor dori să-i vadă pe actorii din distribuție, dar există și alte motive pentru care aș putea recomanda acest film. Măcar pentru cât de bine ne deoalează sistemul politic american. Un sistem care este capabil să dea atâta speranță (și mă gândesc la alegerea lui Obama în fotoliul prezidențial), dar care nu face decât să pună noi fețe unor practici foarte vechi. Aparent avem un candidat care chiar își dorește să schimbe ceva: de la abandonarea războaielor pentru resurse, la promovarea de noi tehnologii care vor înlocui combustibilii fosili. Un tânăr consultant crede în promisiunile președintelui și face tot ce-i stă în putință pentru a-l proteja. Doar că realitatea dură îl așază acolo unde ar fi trebuit să fie încă de la bun început, făcând din el un cinic fără idealuri. Pentru că și politica în interesul oamenilor se bazează pe minciuni și adevăruri trunchiate. De asta avem servicii secrete, agenți acoperiți ș.a.m.d.

Gelu Colceag propune o variantă spumoasă de comedie boulevardieră, semnată de Pierre Chesnot, pe scena „Teatrului Mic”, în buna tradiție a celebrului Sacha Guitry.

text Corina Anghel și
Radu Pocovnicu
foto arhivă Teatrul Mic
și Teatrul Metropolis

Pensiune completă

Cristian Iacob, un „doi într-unul” de zile mari: amant înfocat și soț grijuliu.

Am început anul în hohote de râs. Râs sănătos, stârnit de o comedie cum de multă vreme nu ne-au mai oferit scenele teatrelor noastre. Timp de aproape două ore cât durează *Pensiune completă*, sala nu s-a oprit din aplauze. Umor în stare pură, elegant jonglând cu eroticul, așa cum numai spiritul franțuzesc e în stare să o facă, fără a cădea vreo clipă în păcatul obscenității. Povestea, replicile, situațiile con-

fuze, totul este savuros exploatat regizoral de Gelu Colceag, până la cel mai mic detaliu. Personajul principal este adulterul. *À la française, bien sur!* Iar povestea încălcește delirant vreo trei cupluri de soți, dintre care unul aflat în luna de miere, un violonist părăsit, o prostituată autoproclamată cinstită și cultă. Mai apar: o damă hotărâtă să recupereze timpul pierdut și să-și înșele pentru prima oară soțul cu un potențial amant (care însă e mai tentat de oferta culinară a

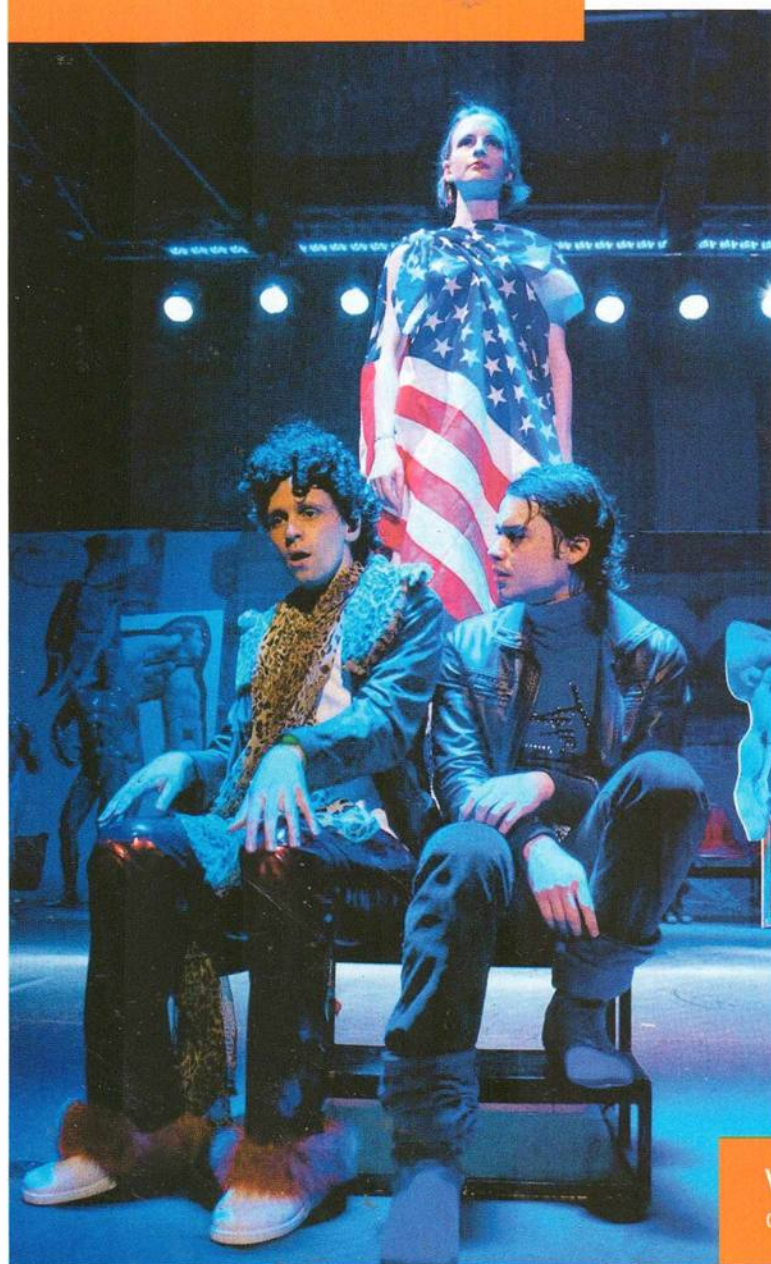
locației decât de nuri doamnei), plus soțul gelos, care îi urmărește deghizat pe cei doi. Cu toții ajung întâmplător la Hotel *Mimoza*, într-o impostură totală. Cum este și așa-zisul hotel de pe Coasta de Azur, unde Cecil știe că soțul ei, regizorul de televiziune Jean François Moncey, merge regulat, de zece ani, din motive profesionale. Dar, de fapt, el își vizitează amanta acasă la ea, într-o casă înconjurată de mimoze. Nebunia începe când Jean François află că soția, curioasă, vrea să îi facă o vizită surpriză în mult laudatul hotel, iar amanta trebuie să ofere *pensiune completă* nu doar cuplului cu pricina, ci și altor turiști interesați de discreția oferită de gazdă. Cireașa de pe tort este încornoratul soț al gazdei, un monument de trufie și de naivitate, căpitan de submarin, care se întoarce inopinat acasă și care înghite pe nemestecate scenariul (de altfel al treilea) pe care i-l servește amantul soției sale, ca să justifice starea de asediu a căminului său.

„Pensiune completă”, de Pierre Chesnot
Cu: **Cristian Iacob, Ana Bart, Ruxandra Enescu, Claudiu Istodor**
Regia: **Gelu Colceag**
„Teatrul Mic”

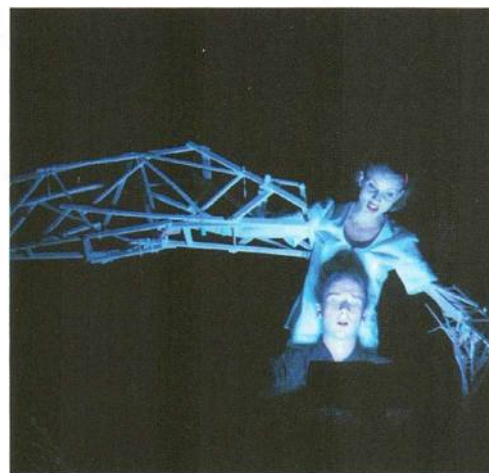
Teatrul „Metropolis” și-a îmbogățit repertoriul cu o nouă producție, alcătuită din două spectacole, ca un mini-serial: „Îngeri în America” („Angels in America”), scrisă de dramaturgul Tony Kushner și regizată de Victor Ioan Frunză.

Îngeri în America

„Îngeri în America”, de Tony Kushner
Regia: **Victor Ioan Frunză**
Distribuția: **Virginia Mirea, George Ivașcu, George Costin, Sorin Miron**
Teatrul „Metropolis”

Victor Ioan Frunză continuă să facă „spectacol”. De data aceasta la „Metropolis”.

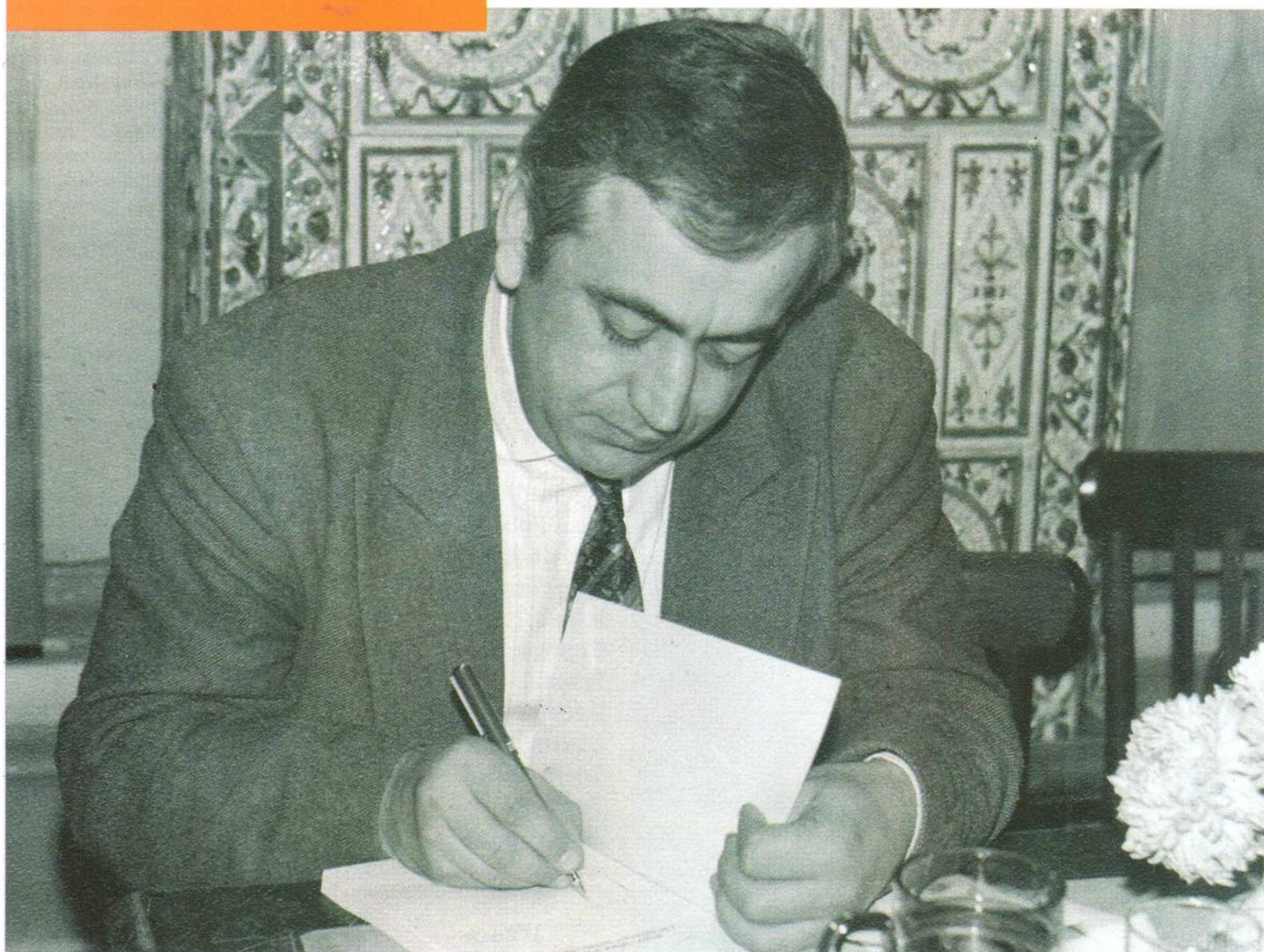

Percepută, la începutul anilor '90 când a fost scrisă, drept un manifest al drepturilor mișcării gay, piesa tratează teme universale ca loialitatea în cuplu, prejudecățile morale, crize legate de identitatea sexuală, moartea, având o puternică dimensiune religioasă – lucru pe care îl dezvăluie cu precădere Victor Ioan Frunză în spectacolul său. Iar îngerii devin astfel... „îngeri industriali” – după cum spune numele unei expoziții a scenografei spectacolului. Un basm postindustrial despre diferențe, despre tabuuri, dar mai ales despre îngerii coborâți din mistica urbană a intoleranței. Niște băieți și niște fete care nu pot plânge, dar care trăiesc cu lacrima în gât. *Este o piesă religioasă, despre un Dumnezeu care e dorit, dar care a întors spatele omenirii, pentru că a văzut mult prea mult rău în jur, iar îngerii lui Dumnezeu coboară pe pământ în căutarea unui nou Mesia. Or, acest Mesia este un Mesia atipic, îl găsim acolo unde ne-am fi așteptat mai puțin* – declară Victor Ioan Frunză. Universul lui Kushner este construit de regizor și de scenografa Adriana Grand ca un spațiu de tranzit, care ar putea fi, în aceeași măsură, un spital sau o stație de metrou, dar și un orizont cu valențe mitice. Un decor într-o evoluție permanentă. Piesa a primit premiul Pulitzer în anul 1993 și este cunoscută la noi mai ales datorită multpremierei ecranizări HBO în miniseria *Angels in America*, din 2003. În distribuția mini-seriei HBO au fost aleși Meryl Streep, Al Pacino, Emma Thomson, Jeffrey Wright și Mary-Louise Parker.

„Cred că sunt un amestec ciudat de ironie și patriotism, de sensibilitate plastică și lirism, de predispoziție teoretizantă și explozie imaginativă. Sau poate că nu sunt decât un om confuz, vorba Domnului CEHOV.” – Radu G. Țeposu

text Corina Anghel
foto Mihai Grecea și arhivă

„Și fă-ne culți, că suntem mulți!”

Radu G. Țeposu (19 aprilie 1954 – 5 noiembrie 1999), critic literar, eseist și gazetar român, reprezentant al generației optzeciste.

În aceeași zi de toamnă a plecării în postumitate a gazetarului și criticului literar Radu G. Țeposu, dar după 12 ani, primăria comunei Fundata a dezvelit pe 5 noiembrie 2011 o plăcuță comemorativă pe peretele căminului cultural, înființând cu această ocazie „Centrul Cultural Radu G. Țeposu”, unde periodic se vor organiza evenimente și activități literare. Au fost acolo Ioan Buduca, Al. Cistelean, Marius Chivu, Radu Călin Cristea, Vasile Gogea, Ioan Groșan, Matei Florian, Filip Florian, Florin Iaru, Sânziana Pop – entuziastă susținătoare a evenimentului, Sorin Preda, Octavian Soviany, Cecilia Ștefănescu, George Țăra, Tudorel Urian, critici literari, gazetari și scriitori, prietenii săi de-o tinerețe și de-o viață, așa cum și i-ar fi dorit Țepi (cum îl alintau cei dragi) să-i aibă: laolaltă, în jurul său și al unui pahar de vorbă, prelungită în noapte. Organizatori au fost jurnalista Otilia Țeposu, soția criticului, editorul de carte Valentin Ajder, scriitoarea și jurnalista Sânziana Pop și profesorul-poet, Radu Fruntes.

Drumul lui Radu G. Țeposu începe de undeva de sus, de la hotarul imperiului, din Șirnea (Fundata), sat de munte aflat la poalele Pietrei Craiului. De-acolo, fiul lui nea Țeposu – veterinarul unui sat doar cu preot, fără polițist și fără activist de partid – s-a coborât vremelnice spre oraș, ca să-și împletească și să-și împlinească destinele de exeget literar (al „întunecatului deceniu literar nouă” îndeosebi), gazetar și om al cetății. Ca adolescent cu imaginația aprinsă și cu sentimentele răvășite, a scris versuri, piese de teatru și chiar proză, dar mărturisea cu mândrie că nu a păstrat manuscrisele, semn că nu era foarte convins de ele.

Tatăl nostru care ne citești,
Învăță-ne să-i judecăm drept
pe cei care scriu
Și nu ne duce în ispita laude-
lor deșarte,
Nici în cea a hulei nemeritate,
Ci ajută-ne să vedem în
fiecare carte
Adevărul estetic, dâră de
existență, freamătul ființei,
Iluminarea lăuntrică
Și ne iartă erorile noastre de
judecată
Și fă-ne eulți, că suntem
mulți!

Radu G. Țeposu
„Crezul criticului literar”

După propriile-i confesiuni, cu câțiva ani înainte de plecarea dintre noi, și-ar fi dorit să comită și altceva în afară de critica literară. De altfel, alunecarea mea tot mai hotărâtă spre eseu poate fi un semn că nu sunt suficient de satisfăcut, de încântat de comentariul eminamente critic. Nu suport încorsetarea în niște rigori tehnice ale criticii literare. Ce voi scrie, foarte exact n-aș putea să spun. Știu doar că sensibilitatea mea este nițel lirică, deci mai degrabă, probabil, aș putea fi prins în flagrant cu poeme, decât cu proză. N-a mai apucat să scrie nici *Dicționarul amorului*, carte amânată ani de zile, nu atât pentru că nu-și epuizase lecturile, ci pentru că nu există acea clarviziune interioară despre acest subiect pe care unii îl trivializează, iar alții îl idolatrizează.

Preocuparea sa pentru filosofie a ținut cumva și de o convingere mai profundă că omul este o ființă dezechilibrată, în sens ontologic, și că tot sensul existenței unei ființe este acela de a-și găsi un echilibru, de a se împăca cu sine, pentru că, după părerea mea, existența nu este o formă de extaz și beatitudine, ci o formă de tragism. Și dragostea este una dintre aceste căutări exasperate, tragice ale împăcării ființei cu sine. Așadar, subiectul e mai degrabă filosofic decât strictamente sentimental. De aceea a simțit și nevoia să alterneze comentariul propriu-zis despre scriitori cu reflecții și eseuri despre teme mai grave și mai profunde, teme de interes general pentru condiția umană.

Cu puțin înainte de întoarcerea spre stelele lui, Țepi se mărturisea lui George Arion:

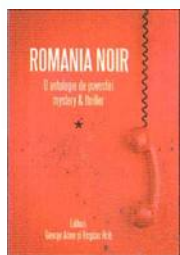
Mizantrop fiind și cam egoist, cum am zis, nu am foarte mulți prieteni. (...) Îmi displac lacheii, bodyguardii, țuțerii, clownii de serviciu. Tocmai de aceea, am prieteni puțini, dar fideli și afini. Nu pot fi prieten cu paranoicii, cu oamenii lumecoși, duplicitari și îngâlați. Nici cu cei care îmi sunt diferiți. Prietenia presupune asemănare. Firile opuse mă obsesc. (...) Sunt îndeajuns de cordial, de civilizat și de persuasiv, încât să cer ajutorul cuiva fără să mă deghizez în prieten de ocazie. În genere, prietenii mele își au rădăcinile în studenție. A fost cea mai fastă perioadă din viața mea.

Sentimentul zădărniciilor nu m-a încercat niciodată, dintr-un motiv mult prea uman: când ai trei copii, când ai o brumă de talent, când nu te-au părăsit cu totul puterile, când ți-ai făcut o casă în locul în care te-ai născut, unde îți îngădui să te cufunzi cu dulci reverii rousseauiste, când ai destul histrionism, încât să-ți regizezi pînă și singurătatea, viața nu ți se mai pare zadarnică. Bine, bine, mă vei întreba atunci, iscoditor cum te știu; dar tu nu suferi de nimic, Radu G. Țeposu?”

Notă: Confesiunile lui Radu G. Țeposu sunt reproduse din interviurile luate de Angela Baci, de Leo Butnaru în 1994, și de George Arion în 1998.

MYSTERY & THRILLER

ROMANIA NOIR

O antologie de povestiri
mystery & thriller

Editori George Arion și
Bogdan Hrib, Crime Scene,
224 pagini, 14 x 20,5 cm.

Prima antologie a
genului acum și în... românește! Pe lângă cei
doi editori-autori, îi veți găsi aici pe:
Alexandru Arion, Renata Carageani, VT
Morgan, Andra Pavel, Mircea Pricăjan,
Monica Ramirez, Oana Stăica-Mujea,
Bogdan Teodorescu și Lucia Verona. În
România și noir-ul e roșu. Un regal...

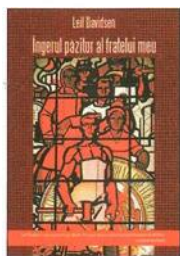

39 DE TREPTE

Autori John Buchan,
Crime Scene, 144 pagini, 11 x
18 cm.

Un roman clasic ecrani-
zat în 1935 de Alfred
Hitchcock, apoi de încă trei
ori până în 2008. Elită anar-
histă, revoluție, războaie,
spioni și patrioți, un **road-book** care nu se lasă
din mână. Dacă mergeți la Nottara aveți șansa să
vă bucurați și de o piesă de teatru inspirată de
aceiași volum...

ÎNGERUL PĂZITOR AL FRATELUI MEU

Autor Leif Davidsen, Crime Scene, 368 pagini, 14 x 20,5 cm.

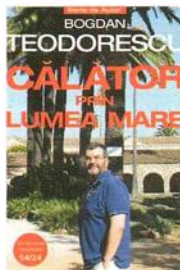
Ai impresia că parcurgi un reportaj realizat de către un jurnalist de mare
talent, care descifrează cu acuratețe faptele și le relatează cu o febrilitate care
se transmite integral și cititorului. (George Arion)

Războiul Civil din Spania și procesele lui Stalin. De citit neapărat!

Top 10 FLACĂRA

1. Fortăreața nebunilor, autor George Arion, Crime Scene.
2. Îngerul păzitor al fratelui meu, autor Leif Davidsen, Crime Scene.
3. 39 de trepte, autor John Buchan, Crime Scene.
4. Te voi răpi la noapte!, autor Stelian Țurlea, Cartea Românească.
5. Detectivul, autor Arthur Hailey, Nemira.
6. Hoodoo Creek, autor Eugen Ovidiu Chirovici, Rao.
7. România Noir, editori George Arion și Bogdan Hrib, Crime Scene.
8. Camera întunecată, autor Johan Theorin, Trei.
9. Magazinul de sinucideri, autor Jean Teule, Strada Ficțiunii, All.
10. Epitaf pentru un spion, autor Eric Ambler, Cartea de buzunar, Curtea Veche.

NON - FICTION

CĂLĂTOR PRIN LUMEA MARE

Autor Bogdan
Teodorescu, Tritonic, 205
pagini, 14 x 20,5 cm.

Cu subtitlul – 29 de
povestiri noi, Bogdan

Teodorescu continuă succesul volumului
54+1/24, 54 de locuri de vizitat din 24 de țări,
apărut acum trei ani. ... Am scris cu bucurie.
Sper să vă placă, dar mai ales sper să călătoriți,
declară autorul pe coperta 4. Un bestseller!

BRANDUL PERSONAL

DE LA EXTAZ LA AGONIE

Autor Anca Daniela
Manea, Tritonic, 256 pagini,
13 x 20 cm.

Brandul nostru personal suntem noi! Așa cum
noi suntem unici, irepetabili și brandul nostru per-
sonal este unic, original. Cartea de față vă va ajuta
să ajungeți acolo unde vă doriți! (Autoarea).

O carte de ținut în geantă sau poșetă, la
îndemână!

POLITICA USER FRIENDLY

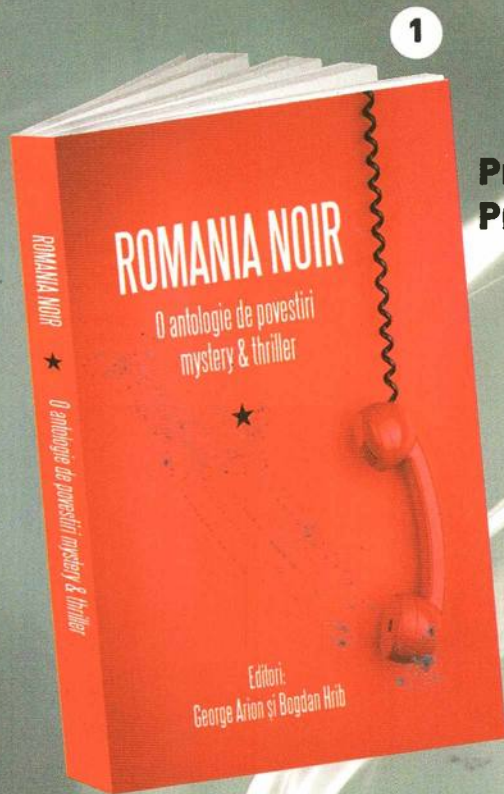

Autori Florența Toader, Cătălina Grigorași, Sofia Frunză, Tritonic, 256 pagini,
13,5 x 20 cm.

Cu subtitlul: Despre consultanți politici și Facebook în România și Republica
Moldova. Cu o prefață de Dorina Guțu, autoarea volumului New Media. De
fapt aici găsiți răspunsul la o întrebare complicată: A fi sau a nu fi on-line?...

Top 10 FLACĂRA

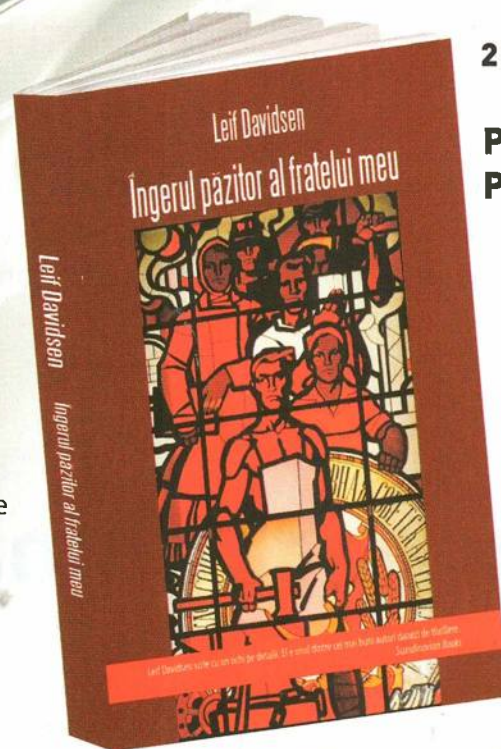
1. 54+1/24, autor Bogdan Teodorescu, Tritonic.
2. Călător prin Lumea Mare, autor Bogdan Teodorescu, Tritonic.
3. Relații diplomatice româno-italiene 1918-1940, autor Lilian Zamfiroiu, Tritonic.
4. Brandul personal, autor Anca Daniela Manea, Tritonic.
5. Dă-mi banii tăi, autor Gabriel Brănescu, Tritonic.
6. Programarea binelui, autor Claudiu Lucaci, Caii Verzi.
7. Programarea binelui, autor Claudiu Lucaci, Caii Verzi.
8. OZN, Armata și serviciile secrete, autor Timothy Good, Lifestyle.
9. Exerciții pentru fericire, autor Adriana Petrescu, Ramirez Books.
10. Cum am slăbit 70 kg mâncând 6 mese/zi, autor Monica Ramirez, Tritonic.

1

Preț ofertă 25 lei
Preț întreg: 30 lei

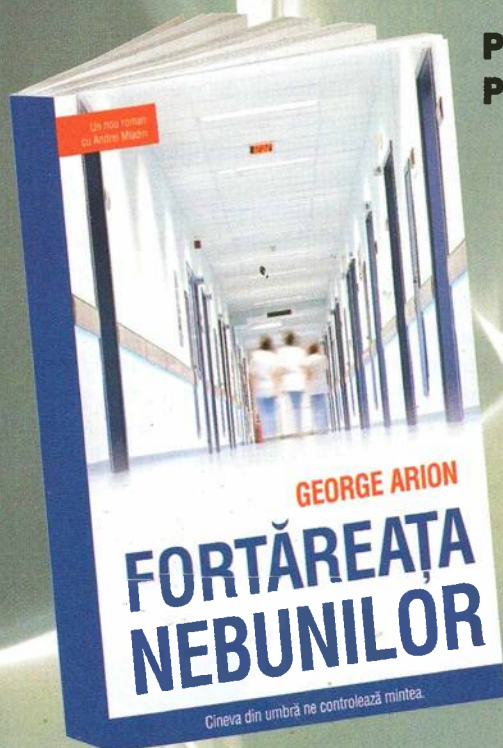
Scriitori din diverse generații, cu stiluri diferite și abordări de teme incitante, și povestirile lor de genul mystery & thriller, așa cum îl percepe fiecare.

2

Preț ofertă 25 lei
Preț întreg: 35 lei

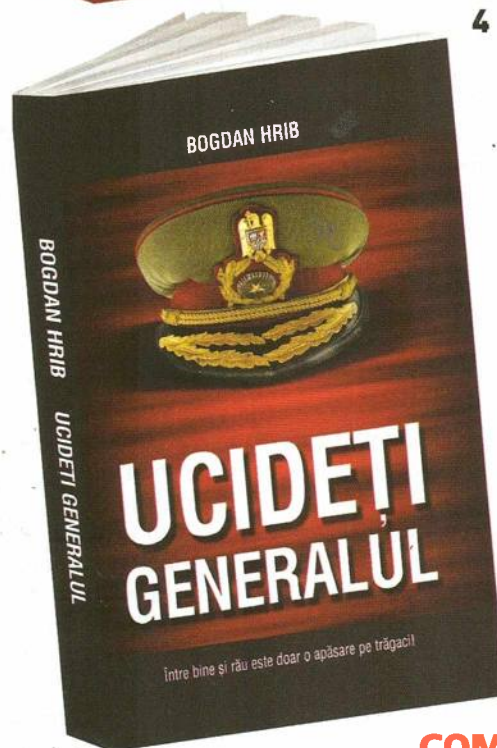
Centrată pe drama unui bărbat și a unei familii având ca fundal Războiul Civil Spaniol, cartea lui Leif Davidsen excelează în imagini care strălucesc la modul violent.

3

Preț ofertă 31 lei
Preț întreg: 39 lei

Oare moartea celui mai mare poet român, Mihai Eminescu, nu a fost întâmplătoare și nu s-a petrecut așa cum știe toată lumea, ci s-a datorat unei conspirații?

4

Preț ofertă 28 lei
Preț întreg: 35 lei

Stelian Munteanu – amant, asasin și băiat de București – un erou care poate spune mai multe decât ne-am imagina despre vremurile pe care le trăim.

COMANDĂ ACUM

talon de comandă

Vreau să comand romanul

1	2	3	4
---	---	---	---

FL.1-2/2012

nume	prenume				
strada	nr.	bl.	sc.	ap.	sector / județ
cod poștal	localitate			număr de telefon	

Trimiteți talonul la: S.C. Publicațiile Flacăra S.A., Piața Presei Libere nr. 1, cod poștal 013701, sector 1, București, O.P. 33, C.P. 12. Pentru orice detalii legate de comanda dumneavoastră vă rugăm să ne contactați la 004/021/317.91.37, persoană de contact: Camelia Neagu, e-mail: abonamente@publicatiileflacara.ro. Taxele poștale sunt achitate de cititor la ridicarea coletului. Datele dv. personale vor fi folosite de Publicațiile Flacăra SA numai în scopul declarat al acestui talon de comandă. Publicațiile Flacăra SA se obligă să nu facă publice și să nu vândă baza de date referitoare la datele dv.

Orice carte, acum mai simplu, mai rapid și mai ieftin, pe www.librariaflacara.ro

Cărțile pe care le prezint, în fiecare lună, aici, constituie un carnaval al prostiei omenești, al prostiei care stă ascunsă în fiecare om, prost sau inteligent, și așteaptă să se manifeste cu exuberanță.

Poezii caraghioase

Îmi place, recunosc, să privesc acest spectacol, imprevizibil, pitoresc, și să râd orgiastic. Toată viața mi-a plăcut să râd – nu de cineva, ci cu cineva de ceva. Să râd, de data aceasta, cu cititorii și, cu puțin noroc, chiar cu autorii în cauză, de tot felul de combinații de cuvinte care seamănă cu literatura, dar nu sunt literatură.

Vasile Stejăreanu a avut ideea excentrică să rescrie câteva poeme eminesciene. Cu ce scop? Nu ne explică. Poate ca să le facă mai bune. Sau poate ca să le modernizeze.

Sunt rare cazurile în care asemenea experimente reușesc. Am în minte un singur exemplu, Felicia Anghel, care nu demult a rescris inteligent, din perspectiva unei femei, *11 elegii* de Nichita Stănescu. În general, însă, remake-urile sunt, în literatură, mai prejos decât textele originare.

Este exact ce se întâmplă și cu poemele lui Vasile Stejăreanu, din volumul *Eminescu redivivus*. Sunt caricaturi involuntare ale celor eminesciene. N-au nici un farmec și nici un haz. În timpul lecturii, simți că devii complice la o impietate:

„A fost odată ca-n povești, / A fost ca nicio-
dată / Ceva ce astăzi nu mai ești / A mea frumoasă fată. / / Eu te-am iubit nespus de mult / În vremuri dificile / Și-am ascultat al tău tumult / Atâtea nopți și zile. / / Dar tu l-ai vrut pe Cătălin / Aceasta ți-a fost vrerea / Eu am rămas un biet străin / Tu ai ales plăcerea.”

La fel de neinspirată este rescrierea cunoscutei poezii *Pe lângă plopii fără soț*:

„Pe lângă șirul de arțari / Adesea am trecut / Mă detestau vecinii toți / Iubirea mi-a fost scut. / / La geamul tău ce strălucea / Priveam neobservat / În vremea asta tu stăteai / Cu un coleg în pat. / / Știam că zilnic mă înșeli / Dar ce

puteam să fac? / Îmi aminteam că sunt roman / Și totodată dac.”

Vasile Stejăreanu crede că poate să-l resuscite pe Eminescu. Dar Eminescu n-are nevoie de o reanimare. Versurile lui iradiază în continuare o mare, copleșitoare frumusețe literară, în timp ce versurile lui Vasile Stejăreanu sunt palide și împiedicate. Ideal ar fi ca Eminescu să rescrie versurile lui Vasile Stejăreanu.

*

În plină ocupație sovietică, scriitorii români aflați la dispoziția partidului comunist proslăveau Uniunea Sovietică. În loc să-i dezavueze pe cei care distrugau civilizația românească, îi omagiau. Printre acești imnografi ai URSS se numără Victor Tulbure, autorul mai multor volume de versuri propagandistice, publicate în primii ani de după război. Într-unul din volume, *Versuri*, din 1952, găsim un amplu poem despre un tânăr strungar român, care îl are ca model pe muncitorul stahanovist Bortchevici, de la o uzină din Moscova. În mitologia epocii, mitologie simplistă și grotescă prin caracterul ei tendențios, URSS era fratele nostru mai mare, al cărui exemplu trebuia să-l urmărim în toate privințele. Așa se explică de ce personajul lui Victor Tulbure compune o scrisoare destinată moscovitului Bortchevici, și el strungar, rugându-l să-l învețe cum să muncească mai bine și să depășească planul:

„Gazetele-mi vorbesc de dumneata. / În lume faptele ți-s cunoscute. / Și eu muncind la strung, sporit aș vrea / Întreaga-mi trudă pacea s-o ajute. / / Cum oare mânuiești vestitu-ți strung / că spor atâta poate să îți deie? / Aș vrea să-nvăț, fruntaș aș vrea s-ajung, / ca alții, pildă, munca mea s-o ieie.”

text Alex. Ștefănescu
ilustrație Linu

Pentru a ne convinge că personajul său este unul pozitiv (în limbajul criticii de atunci personaj pozitiv era acela care convenea partidului comunist), poetul îl prezintă ca descendent dintr-o familie de țărani săraci, exploatați de „boieri”:

„Neam de neamul meu / a muncit din greu; / neam de săracani / de palmași țărani. / Măghirane, zi: / cum trudeau din zi, / cum trudeau cumplit / până-n asfințit, / pe la cei boieri.”

Strungarul din Moscova răspunde solicitării, vorbind la Radio Moscova despre scrisoarea primită din România. Emisiunea este ascultată de toți strungarii din uzină:

„Și inimile parcă-n loc au stat / când se-auzi un glas tovrășesc: / «Aici / e / Moscova! / La aparat / Bortchevici, peste-o clipă, vă vorbește!”

După urările de rigoare, Bortchevici le explică prin radio strungarilor români sub ce unghi trebuie să țină piesa pe care o prelucreează la strung. Ei își notează indicația în carnețele și izbucnesc în urale:

Explozia de entuziasm este pe măsura sfatului primit. Ce s-ar fi făcut oare românii dacă n-ar fi aflat de la marele popor sovietic sub ce unghi trebuie ținută o piesă la strung?

Programul Operei Naționale București - februarie 2012

Miercuri, 1 februarie, ora 19.30, Sala Studio

Amadeus după Peter Shaffer
spectacol experiment

Joi, 2 februarie, ora 19.30, Sala Studio

Tango Emocion
poveste scenică pasională de Oana Andra

Vineri, 3 februarie, ora 19.30, Sala Studio

Nijinski – cealaltă față a geniului
spectacol de teatru – dans

Sâmbătă, 4 februarie, ora 11.00, Sala Studio

Camera copiilor de Modest Petrovici Musorgski
spectacol pentru copii

Sâmbătă, 4 februarie, ora 19.30, Sala Studio

Silvia Sorina Munteanu și invitații săi
concert de arii celebre

Duminică, 5 februarie, ora 18.30, Sala Mare

Mefistofele de Arrigo Boito - **spectacol eveniment**
spectacol de operă în limba italiană

Miercuri, 8 februarie, ora 19.00, Sala Mare

Rigoletto de Giuseppe Verdi
spectacol de operă în limba italiană

Joi, 9 februarie, ora 19.00, Sala Mare

Frumoasa din pădurea adormită de Piotr Ilci Ceaikovski
spectacol de balet

Joi, 9 februarie, ora 19.30, Sala Studio

Seară Gershwin
recital vocal - instrumental

Vineri, 10 februarie, ora 18.30, Sala Mare

Carmen de Georges Bizet - **spectacol eveniment**
spectacol de operă în limba franceză

Sâmbătă, 11 februarie, ora 19.00, Sala Mare

Madama Butterfly de Giacomo Puccini - **spectacol eveniment**
spectacol de operă în limba italiană

Duminică, 12 februarie, ora 11.00, Sala Mare

Albă ca Zăpada și cei șapte pitici de Cornel Trăilescu
spectacol de balet pentru copii

Duminică, 12 februarie, ora 19.00, Sala Mare

La Bohème de Giacomo Puccini
spectacol de operă în limba italiană

Miercuri, 15 februarie, ora 18.30, Sala Mare

Aida de Giuseppe Verdi - **spectacol eveniment**
spectacol de operă în limba italiană

Joi, 16 februarie, ora 19.00, Sala Mare

Giselle de Adolphe Ch. Adam
spectacol de balet

Joi, 16 februarie ora 19.30, Sala Studio

Frumusețea ascunsă a lucrurilor de zi cu zi
în **Boema** de Giacomo Puccini
conferință în cadrul programului **Pentru ce mergem la Operă?**

Vineri, 17 februarie, ora 19.00, Sala Mare

Turandot de Giacomo Puccini - **spectacol eveniment**
spectacol de operă în limba italiană

Sâmbătă, 18 februarie, ora 18.30, Sala Mare

Mefistofele de Arrigo Boito
spectacol de operă în limba italiană

Duminică, 19 februarie, ora 11.00, Sala Studio

La Canterina de Joseph Haydn
spectacol de operă în limba română

Duminică, 19 februarie, ora 19.00, Sala Mare

Gală de Balet
spectacol de balet și dans contemporan

Miercuri, 22 februarie, ora 19.00, Sala Mare

La Traviata de Giuseppe Verdi
spectacol de operă în limba italiană

Joi, 23 februarie, ora 19.00, Sala Mare

Tango. Radio and Juliet
spectacol de dans contemporan

Joi, 23 februarie, ora 19.30, Sala Studio

Rita de Gaetano Donizetti
spectacol de operă

Vineri, 24 februarie, ora 18.30, Sala Mare

Macbeth de Giuseppe Verdi
spectacol de operă în limba italiană

Sâmbătă, 25 februarie, ora 11.00, Sala Studio

Harp – Alb
poem coregrafic pentru copii

Sâmbătă, 25 februarie, ora 19.00, Sala Mare

La Cenerentola de Gioacchino Rossini
spectacol de operă în limba italiană

Duminică, 26 februarie, ora 11.00, Sala Mare

Frumoasa din pădurea adormită de Piotr Ilci Ceaikovski
spectacol de balet

Duminică, 26 februarie, ora 19.00, Sala Mare

Tosca de Giacomo Puccini
spectacol de operă în limba italiană

Miercuri, 29 februarie, ora 19.00, Sala Mare

Nabucco de Giuseppe Verdi
spectacol de operă în limba italiană

Miercuri, 29 februarie, ora 19.30, Sala Studio

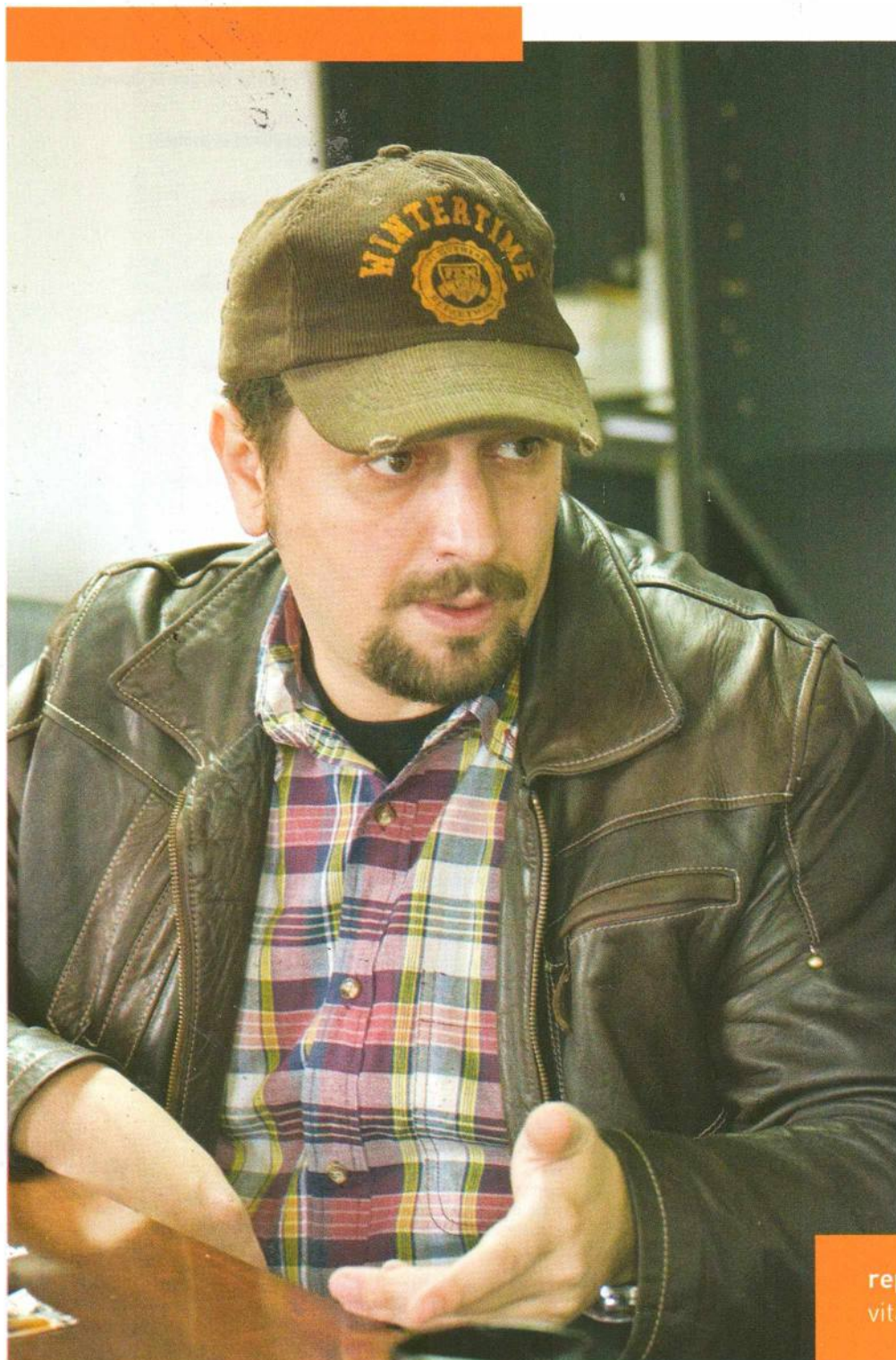
Nijinski – cealaltă față a geniului
spectacol de teatru – dans

pentru programul complet al Operei Naționale București accesați www.operanb.ro

Casa de bilete: 021 313.18.57 | www.operanb.ro | www.bilet.ro

Tiberiu Lovin e jurnalist freelancer. A ieșit din presa de print în urmă cu câțiva ani, iar azi are unul dintre cele mai vizitate site-uri din România: reportervirtual.ro

text Radu Pocovnicu
foto Octavian Tibăr

Tiberiu Lovin aruncă mănușa în on-line

A început să lucreze în presă la începutul anilor '90, și a trecut pe la mai multe ziare, dar nu s-a legat de nici unul. *Haiducul lui șapte cai* a rămas același de la prima sa întâlnire cu presa. Un om dintr-o bucată, direct, liber. Mă întâlnesc cu Tiberiu, iar până să ne strângem mâinile am deja primele informații – olfactive – despre el: un miros puternic de parfum *Fahrenheit*. Îmi aduc aminte, Tiberiu Lovin, jurnalistul cu vocație de sex-simbol din blogosfera românească. Și șapca. Fetișul său vestimentar.

„Întâi am avut *lovinpress*, pe care scriam multe lucruri personale, poze personale, păreri, chestii... Niciodată nu m-am gândit

reportervirtual.ro – un site de exclusivități care face bani buni din publicitate.

unde o să ajung. Era la modă. La primul blog am uitat parola. *Sunt plin de geniu ca oul de pene* – se numea. Evident, era o prostie, o glumă. Se purtau blogurile. În 2007, am făcut un blog mai serios. „Își scoate două telefoane, un pachet de țigări, o brichetă. Portocalie, cu emblema PDL. „În 2004 un prieten liberal mi-a dat niște cutii de chibrituri galbene. Acum asta...” Îmi aprind o țigară, întind mâna spre bricheta lui. Prieten cu Băsescu? „Am scris de curând un editorial despre manifestațiile de la Universitate, nu eram de acord cu ele. Dar s-au trezit unii să-mi spună că sunt pro-Băsescu. Eu scriu despre ce vreau, nu îi iau apărarea lui Băsescu pentru că nu fac politică!”

„Eu nu mă sfiesc să-i spun cuiva în față că-i prost. Lumea zice că sunt prea dur, prea drastic. Dar eu sunt un luptător. Am făcut box de performanță, am fost singur în ring. La ultimul campionat național al României la care am participat, am ajuns vice-campion. Eram în avantaj clar față de adversarul meu, îl băteam de-1 snopeam, dar antrenorul a aruncat prosopul pentru că nu am ținut cont de tactica lui: *trebuie să-l lași să atace!* Dar eu mă plictisiseam. Eram clar pe ăla, nu știi dacă mai rezista 10 secunde sub seria mea. Eu sunt o fire vulcanică, sunt leu...”

Schimbăm ringul, păstrăm miza: nedreptatea, frustrările de azi. Nemulțumirile tale legate de presă? „Că a fost mănjită, cumpărată. Există întotdeauna conflicte într-o redacție. E angajat icsulescu care e văr cu pixulescu, secretara ajunge director adjunct, pentru că îl supune pe șef unor perversiuni, vrea să fie sub el. Eu am întâlnit mulți prostovani din ăștia prin redacții, polițiștii scriu mai bine decât ei. Incompetența mă deranjează cel mai tare. Și nedreptatea.”

De ce te-ai lăsat de box? Ai 37 de ani, unii mai boxează la vârsta asta. „Mi-am dat seama că nu pot să fac asta toată viața. Boxam, dar scriam și poezii, făceam grafică. Eu am făcut box pentru că am citit o carte, nu că m-a luat vreun șmecher din fața blocului, să-mi spună: hai, băi, să învățăm bătaie și să începem să caf-tim pe aici.”

Cu presa cum a fost? „M-am apucat de presă ca să fac ceva. Eram în '92 cu iubita mea de atunci, pe o bancă, și răsfoiam mica publicitate. I-am zis că vreau să mă las de box, dar nu știam ce să fac. Anunțurile erau cu joburi pentru paznici, vânzători. Nimic interesant. Iar eu nu aveam nici un fel de experiență. Și Dumitru Tinu mă întreba prin '93, când am bătut la ușa *Adevărului*: *Dar ce studii aveți, domnul Lovin?* Păi n-am. Am terminat liceul, acum sunt la facultate. N-am cum să am experiență.”

„Citind anunțurile alea, îmi tot sărea un

„Dacă nu eram nervos când intram în ring, mă jucam cu adversarul. Mie nu mi-a plăcut să mă antrenez, voiam să-mi păcălesc adversarul, să glumesc...”

nume în ochi: *Deșteptarea*. Am fost curios și am citit ziarul, dar m-a mirat să văd cât de prost erau scrise articolele. Așa că m-am dus la directorul ziarului în audiență și i-am spus că vreau să fiu ziarist. Ei mă știau pe mine ca sportiv, scriseseră despre cariera mea, au fost oarecum uimiți. Directorul a fost de acord și mi-au făcut imediat legitimația de colaborator. În drum spre casă am văzut o casă lăsată în paragină. Ce-ar fi să intru în casa asta? – mi-am zis. N-aveam idei ce înseamnă să scrii, dar mi s-a părut interesant. Am intrat și am cercetat toate cotloanele, am ajuns până în pod. În final am făcut un soi de reportaj-anchetă, intuiția mea funcționase bine, se dovedise a fi o casă de patrimoniu, acolo locuise un ministru; așa a ajuns materialul meu pe prima pagină, cu un titlu incitant: *casa cu schelet*. A fost o cioacă, să zic așa... Era un schelet, dar de cioară...”

„După o lună de presă la *Deșteptarea*, și câteva zeci de articole, am luat vreo 500 de lei. I-am întrebat ce-i cu suma asta ridicolă. *Păi, sunteți plătit ca un colaborator*, mi-au zis. Banii ăștia nu mi-ajungeau nici să-mi cumpăr o pereche de pantofi. Dar am rămas. Important era să învăț meserie... Conflictul meu cu *Deșteptarea* a fost altul. Într-o zi am fost la spital, unde am întâlnit un țăran bătut de niște țigani într-o

pieță, deși poliția era de față. M-a revoltat și am început să fac o mică anchetă și să deranjez pe la poliție. Nu știam că o cucoană de la poliție era soția unui tip de la ziar. A doua zi am fost surprins că n-a apărut articolul. Mergeam pe holurile redacției și mă întrebam care să fi fost motivul, când mă aud strigat de cineva. Întorc capul și văd într-o cameră obscură un individ mic, care îmi spune: *Știi cine sunt eu?* Nu. *Sunt Nancu, redactorul-șef adjunct. Cum ți-ai permis să scrii așa despre poliție?* Păi cum să scriu, dacă sunt niște nenorociți?! *Aveți un tuupeeuu!*... mi-a zis ăla. Păi atunci faceți borș cu revista voastră, și mi-am dat demisia. Parcă eu eram mare jurnalist. Dar scriam din instinct. Nu știam că o știre trebuie să răspundă la niște întrebări, nu știam de titlu, subtitlu... Simțeam că dacă dezvălui o golănie, fac un lucru bun. Și acum cred la fel.”

Între timp te-ai specializat în on-line, ai terminat Jurnalismul? „Am făcut aproape două facultăți (Marketing și Drept), dar n-am terminat nici una. Le-am făcut doar ca să nu plec în armată. La ce să-mi folosească? Răspunsul este că n-am ce învăța de la niște oameni care n-au reușit în acest domeniu. Dacă cineva mă întreabă de studii, eu pot să mă duc și cu actele de la grădiniță!”

Cât de greu obții o exclusivitate? „Am avut noroc de multe ori, datorită unor discuții întâmplătoare. Cunosc și mulți ziarști. Oamenii au încredere în mine, că în dezvăluirile mele sursa nu va fi descoperită. Eu nu pot fi cumpărat. A, da, am spus odată: dacă vrea cineva să mă cumpere, aștept un milion de euro. Să pot trăi liniștit cu familia mea. Dar atunci n-aș mai avea dreptul să fiu ziarist. Nenorocirea este că nu-mi dă nimeni un milion de euro. Lăsând gluma la o parte, nu pot să renunț la viața mea. Viața mea e presa.”

„Dacia“, cel mai de succes brand românesc, responsabil pentru mai mult de 10% din exporturile României, lansează primul automobil ce nu se va asambla la Pitești.

text Mugurel Mărgărit-Enescu

Ce șanse de reușită are Dacia Lodgy?

Dacă până acum a produs mașini pentru o piață globală, dar care se puteau vinde și în Europa de Vest, „Dacia” schimbă strategia și lansează un automobil destinat unor piețe ceva mai educate.

„Dacia Lodgy Glace” domină competiția din Trofeul Andros și construiește o imagine dinamică pentru un automobil care, probabil, nu va avea niciodată mai mult de 110 cai putere.

V

Vestea că Dacia nu se va asambla în țară la noi a stârnit valuri de mândrie națională rănită și a dat apă la moară celor care susțin că Dacia nu mai este de mult a României și că, așa cum Nokia a putut să ne părăsească, la fel poate face și Renault.

Adevărul este că această investiție de succes urmărește cu precădere profitul. Or, dacă acesta se obține mai ușor la doi pași de Gibraltar, atunci Renault o să producă automobile la fabrica din Maroc.

Normal că putem să facem o listă cu avantajele și dezavantajele României, dar putem fără probleme să susținem că Mioveniul o să rămână bază pentru Dacia cel puțin atât cât se vor mai produce Duster și Sandero. Afirmatia se susține și prin planurile Renault pentru creșterea capacității de producție pentru modelele low-cost din gama Dacia care nu mai era posibilă la Mioveni.

Dacă planurile Renault pentru Dacia, făcute la sfârșitul anilor '90, s-ar fi îndeplinit, atunci Lodgy nu ar fi existat niciodată. Dar socoteala din târg nu se potrivește cu cea de acasă și Dacia s-a vândut neverosimil de bine în vestul Europei. Occidentalii au luat fața piețelor emergente (a se citi sărace) care erau destinația inițială și au cerut un produs Dacia pentru ei. Logan MPV a fost surpriza tuturor.

Așa sărăcăcios dotat și fără un design avangardist a cucerit numeroși cumpărători în căutare de practicabilitate la un preț redus.

Duster a fost un produs subînțeles având în vedere apetitul pentru SUV-uri în toată lumea, indiferent de nivelul de trai. Și s-a vândut ca pâinea caldă, chiar dacă este un automobil paradoxal. Oferă statutul și siguranța unui SUV fără ca de fapt să ofere nimic din toate acestea: este ieftin și prea puțin sigur prin comparație cu alte SUV-uri.

Segmentul denumit generic MPV (Multi-purpose vehicles), din care face parte monovolumul Lodgy, este unul de mare succes în Europa de Vest și în Statele Unite ale Americii. Astfel de automobile, caracterizate prin formele lor în unul sau două volume oferă un spațiu generos (5-7 locuri) și costuri atrăgătoare pentru familiile numeroase.

Practic, dintr-o piață a Europei de Vest de circa 12,5 milioane de unități pe an, 15%, adică 1,9 milioane, sunt monovolume (sursa ACEA – Asociația Europeană a Producătorilor Auto). În Europa de Est nu există o statistică a vânzărilor de monovolume, dar ajunge să le căutați prin trafic. Sunt rare și foarte puține dintre ele sunt modele recente. Ceea ce presupune că multe sunt aduse la mână a doua din afara țării. În plus, piața EU10 (noile țări intrate în UE) acoperă cam 6,5% din vânzările totale de automobile din Uniune. Așa că, gusturile noastre auto sunt mai puțin importante.

Așadar, primul monovolum Dacia este construit și destinat piețelor mature din

Europa de Vest. El reprezintă o turnură importantă în politica Dacia și un risc major de canibalizare a unor produse similare ale Renault. Scenic și Grand Scenic ar putea să se simtă amenințate, dar este de așteptat ca Lodgy să ofere o experiență mult mai spartană decât frații săi.

Cu o lungime de 4.500 mm, Lodgy este cu doar 73 mm mai mic decât un Renault Grand Scenic. Prețul minim de vânzare al acestuia din urmă este de 21.000 de euro în Germania (motor pe benzină de 1,6 litri și 110 CP) și aproape 25.000 de euro în Franța (motor diesel 1,5 dci și 110 CP). Acestea sunt cele două motoare ce se presupune că se vor afla și sub capota lui Lodgy. Cât despre prețuri, nimeni nu se îndoieste de capacitatea Dacia de a lansa Lodgy la mai puțin de 15.000 de euro.

Un preț mare pentru România, dar unul teribil de atrăgător pentru un cumpărător din Europa de Vest. De aceea, alegerea fabricii din Maroc (Tanger) pentru acest model este una normală. Există acces direct la port și deschidere către orice destinație din lume, iar Spania este la o aruncătură de băț.

Din 2012, Dacia își extinde producția pe continentul african și vizează pentru prima oară de la înființare piețele mature din Europa de Vest. Cu un design mai atrăgător decât tot ceea ce a realizat până acum și cu experiența modelelor precedente, șansele de succes ale lui Lodgy sunt considerabile. Să sperăm că lucrătorii din Maroc vor pune la fel de multă atenție în munca lor ca și cei din România erei Renault.

Spectacole cu artificii în fiecare seară, limuzină la scară și alte surprize puse la cale de gazde, toate te așteaptă în resorturile turcești gata de a satisface capriciile oricărui VIP!

text Steluța Năstase
www.besttourism.ro

Vacanță de 5 stele în Antalya

Royal Holiday Palace

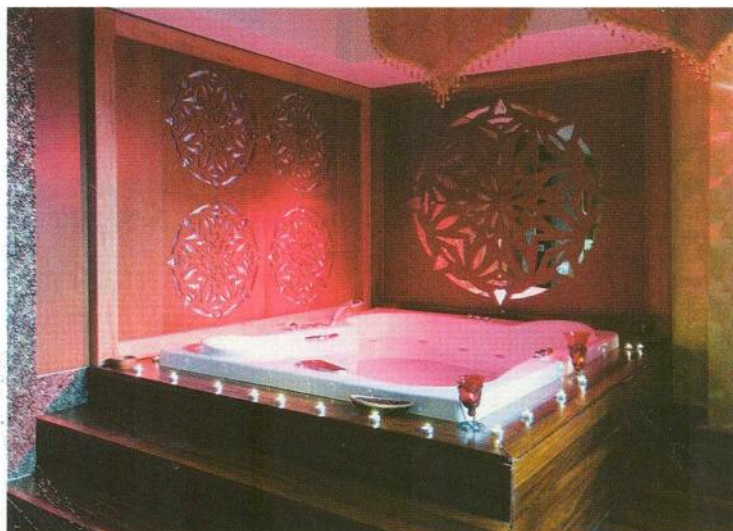
Imaginile de pe site-ul hotelului prind viață și în realitate, în imensul resort cu turnulețe, capiteluri și arcade. *Royal Holiday Palace* este situat în mijlocul unor grădini mari, amenajate cu piscine în stil lagună care se întind leneș până la plaja cu nisip. În cele șapte zile, poți încerca peste 150 de mâncăruri și delicatese, precum tartine cu somon, creme din pește sau legume, faguri de miere, felurite soiuri de pește și renumitul *butter fish*. Zeci de deserturi te ademinesc la fiecare masă. Tot felul de prăjituri, torturi, creme și budinci, sorbeturi, cel puțin cinci rețete de *baclavale*, *cataif* și fructe. Distracția începe încă de dimineață la *aqua gym*, dar poți alege și concursurile din apă sau meciurile de volei și fotbal pe nisip. Serile sunt dedicate spectacolelor de magie, *karaoke*, *stand up comedy* sau sunt recreate momentele Michael Jackson. Găzduit de stațiunea Lara, numită și Las Vegasul turcesc, hotelul deține o plajă cu

nisip gri, cu textură fină. Marea este mai liniștită dimineața și mai vălurită după-amiaza, iar pontonul larg, cu multe șezlonguri, îmbie la relaxare. Când debordezi de energie, oprește-te în *Luna Park*, dotat cu trambulină, carusel și o roată Ferris, asemănătoare cu cea din parcul vienez *Prater*, care rulează cu viteză amețitoare și oferă priveliști la 360 de grade.

Deschis în aprilie 2011, ansamblul „Royal Holiday Palace” este un oraș al relaxării și distracției unde te poți răsfăța în tradiționalele băi turcești, dar și pe bulevardul cu magazine sau la cinema.

„Rixos Sungate“ se află departe de agitația orașului Antalya și are o ofertă generoasă de cazare: camere standard, case cu terasă, case amplasate pe lac și vile de lux.

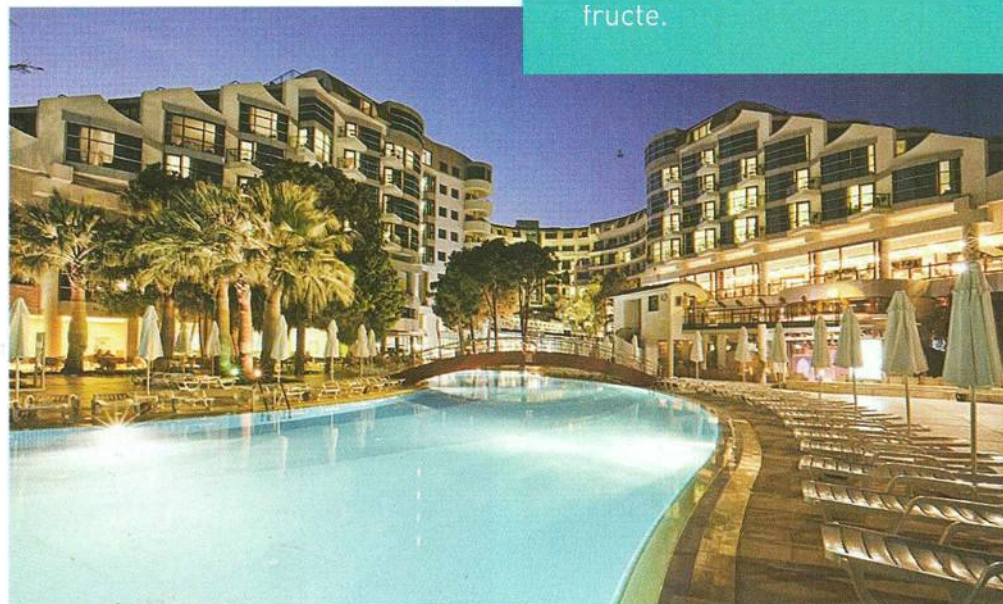
Rixos Sungate

Nu este hotel, ci mai degrabă un regat, înconjurat de verdețură și așezat într-un loc pitoresc, în regiunea Beldibi-Kemer. În zona VIP a hotelului *Rixos Sungate* sunt căsuțe cu ieșire direct la piscină, al căror preț începe de la 1.000 de euro pe noapte și ajunge până la 2.500 de euro, în funcție de dotări și facilități. Încă de la recepție, gazdele te tratează regește cu *turkish delight* (rahatul turcesc cu fistic sau alune) și cu o cremă fină pentru mâini. După-amiezele leneșe le poți petrece în portul privat unde te așteaptă o suită de iahturi pentru mini-croaziere. Buticurile de modă, centrele de divertisment, Regatul Copiilor și cele 10 piscine exterioare garantează o vacanță activă. Cei mici au la dispoziție piscine, locuri de joacă, program de spectacole cu cei mai talentați clowni, cinema și discotecă. Centrul SPA, creat după filosofia *Feng Shui*, deține secretul relaxării prin masaj indian, thailandez și european. Celebrele băi turcești, sauna, balneo-terapia îți dau o stare de bine și trebuie neapărat combinate cu destinderea în Camera Reginei Cleopatra. Și nu v-am povestit despre cele trei pontoane: unul pentru elicopter, al doilea pentru oricine se simte V.I.P., cu fructe și prăjituri *free*, dar și cu jacuzzi *free*, hamac și locuri unde te bucuri de masaj. Al treilea te așteaptă la relaxare în șezlonguri sau pe uriașele perne. Dacă sunteți în luna de miere, deplasările sunt asigurate de o limuzină luxoasă și în cameră vă așteaptă fructe și

vin spumant; dar și jacuzzi, pregătit special, desert turcesc, prioritate pentru rezervări la restaurante, tort în formă de inimă pentru două persoane. Seara e musai să mergeți în Barul *Alara* unde se organizează spectacole de circ, muzică și dans. O oră mai târziu, toată lumea se dezlănțuie la discoteca în aer liber.

Cornelia Deluxe Resort

Un hotel mai mic îți asigură și mai multă intimitate, mai ales dacă ești în luna de miere. În stațiunea Belek, la *Cornelia Deluxe Resort* dansatorii brazilieni fac spectacol, inclusiv demonstrații de *capoeira*. Nu lipsesc nici mesele festive la piscină, artificii pe apă și în aer, demonstrațiile acrobaților și parada înghețatei. Copiii se distrează pe cînste în serile cu dans, concursuri și la show-urile cu *Frumoasa și Bestia*. Plăcut e și spectacolul culinar cu miel la proțap, organizat în grădină, la iarbă verde.

Oferte turistice

Christian Tour,
www.christiantour.ro,
tel. 021/369.98.35

Lara, Royal Holiday Palace 5* – de la 895 de euro/pers., transport cu avionul, transferuri, 7 nopți cazare cu ultra all inclusive, asistență turistică.

Belek, Cornelia Deluxe Resort 5* – de la 787 de euro/pers., transport cu avionul, transferuri, 7 nopți cazare cu deluxe all inclusive, asistență turistică.

Europa Travel,
www.europatravel.ro,
tel. 021/311.55.20

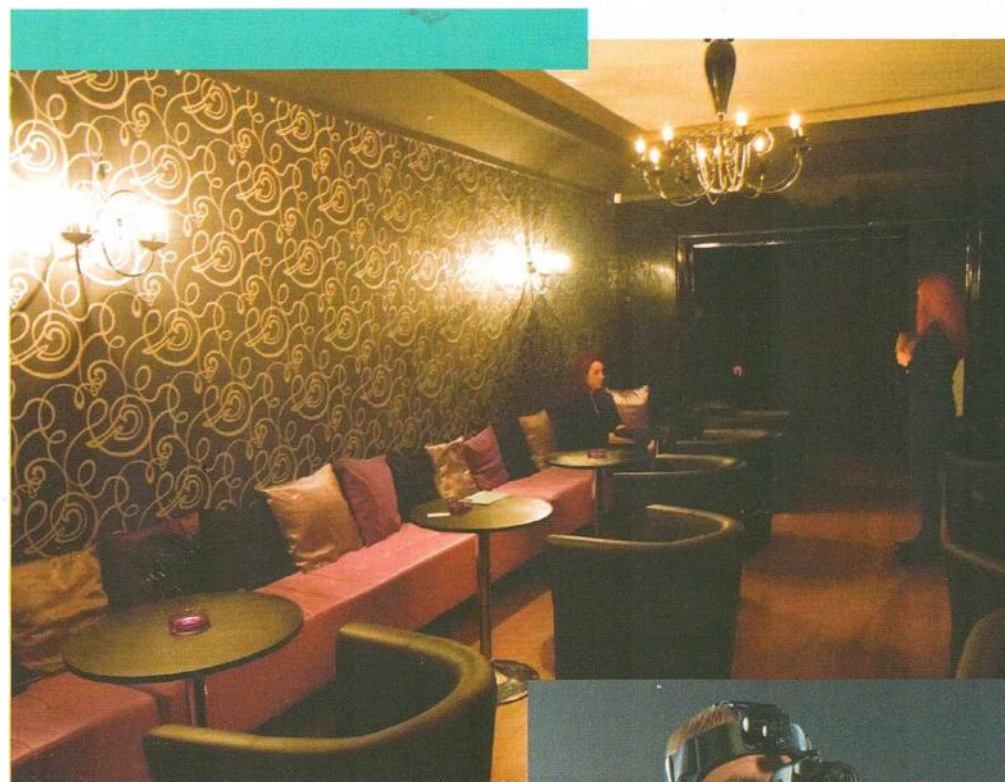
Kemer, Hotel Rixos Sungate 5* – de la 716 de euro/pers., transport cu avionul, transferuri, 7 nopți cazare cu all exclusive / all inclusive, asistență turistică.

Proiectat după regulile confortului, „*Cornelia Deluxe Resort*” dispune de propria plajă privată pe malul Mării Mediterane și își întâmpină oaspeții cu șampanie și coșuri cu fructe.

Ne-am obișnuit să „mâncăm din ochi alimentele” și apoi să le consumăm propriu-zis. Ce ați zice dacă nu am vedea nimic din ceea ce mâncăm și ne-am baza numai pe auz, simțul tactil, miros și pe gust atunci când apreciem preparatele culinare? La „Blind Restaurant” experimentul este posibil.

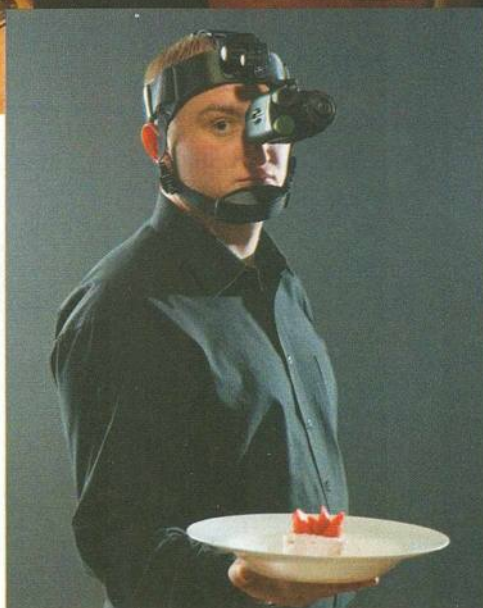
Blind Restaurant sau cina pe întuneric!

text Alice-Claudia Gherman
foto Octavian Tibăr și arhiva
restaurantului

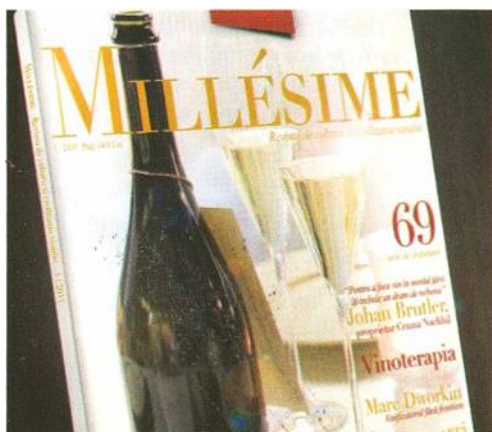

Clienții pot opta pentru:

tartar de avocado, creveți cu ghimbir și orez sălbatic, prăjitură Pavlova sau somon în crustă de mac și susan cu sos alb și capere, mere caramel și multe alte bunătăți.

Un chelner care poartă pe ochiul stâng un soi de aparat care aduce mult cu cea a unui borg din *Star Trek* – de fapt sunt ochelari pentru vedere în infraroșu – ne conduce cu grijă, încet, prin bezna din salon, la masa noastră. Ne indică pe pipăite scaunele și ne așezăm cu atenție pe ele, apoi tacâmurile de pe masă – linguri mari, medii și mici, farfurii, pahare și șervețele. Nu există furculițe și cuțite, pentru a proteja clienții de orice accident care ar putea avea loc, pe întunericul din restaurant. Noi nu vedem nimic, doar chelnerul vede datorită ochelarilor speciali pe care-i poartă. De la o masă din salon, alți oaspeți ne încurajează să avem poftă. Nu-i vedem, dar îi auzim. De altfel, tot ceea ce poți face aici, la *Blind Restaurant*, în așteptarea bucatelor, după ce ai ales din meniu preparatele dorite, în lumina clar-obscură din lobby-bar-ul care precede salonul restaurantului, este să te concentrezi pe auz și apoi pe pipăit. Mai tragi cu urechea la ceea ce discută vecinii sau la muzica ambientală care gădilă urechea în surdina, mai pipăi „să vezi” ce se găsește pe masă, cum arată pereții, scaunele etc., mai glumești, te mai uiți asemenea unui orb prin salon în căutarea măcar a unei gene de lumină, dar numai bezna adâncă te înconjoară. După ce vin preparatele, te concentrezi pe mâncat, care presupune, evident: pipăit prin farfurie, deoarece la început e mai dificil cu lingura să găsești mâncarea, apreciat aromele și gustul, fiindcă de văzut: *No way!* Cei cărora le-a plăcut filmul american *When in Rome* (*Amor la Roma* – 2010) știu despre ce vorbesc. De altfel, acest film și mai ales experiența patronilor la un restaurant din Zürich – Elveția au inspirat nașterea *Blind Restaurant* și în București. „Mi-am zis, de ce nu? Ia să încerc și pentru bucureșteni, și pe 8 noiembrie 2011 am deschis *Blind Restaurant*, în ideea că nu mai judeci partenerul după aparențe. Vorbești mai liber, ești mai spontan. Meniul îl descoperi pe parcursul mesei și-l apreciezi pentru gust și aromă, nu doar pentru imagine”, ne-a explicat Diana, administratorul restaurantului. *So get the experience, go to dinner in the dark!*

O nouă revistă dedicată vinului

Inițiatorii Centrului de Cultură și Civilizația Vinului (creat la Oradea în 2010) au lansat pe piață revista *Millesime* – o revistă de cultură și civilizație a vinului. Pentru cunoșcătorii într-ale vinului, un *vin Millesime* înseamnă un vin de excepție, așadar revista *Millesime* ne propune vinuri de excepție într-o scriitură de excepție. La conceperea acestei noi publicații participă nume mari în domeniul vinului precum oenologul orădean Dorin Popa – prim-vice-președinte Asociația Degustătorilor din România, jurnalistul Cosmin Zidureanu, somelierul Sergiu Nedelea și mulți alții. Lansarea a avut loc la Palatul Cesianu Racoviță din București, în prezența a numeroși producători de vinuri, jurnaliști de specialitate, somelieri și personalități marcante ale vieții social-politice din România. Revista se adresează pasionaților, celor care văd în vin nu doar o simplă băutură, ci o inepuizabilă sursă de cultură. Noua publicație cuprinde în cele 80 de pagini informații din toate sferile industriei viti-vinicole.

Centrul de Cultură și Civilizație a Vinului din Oradea inițiază cursuri, degustări, lansează colecții noi de vinuri și încercăm să ridicăm calitatea consumatorului de vin și transformându-l în ceea ce francezii numesc *connaissanceur*, mai pe românește, un consumator avizat, un cunoșcător. „Se spune că există vinuri mari atunci când există și consumatori care să le aprecieze, noi dorim prin acest demers (lansarea noii reviste – n.r.) să avem consumatori care să le aprecieze și să și plătească prețul corect aferent calității, pentru că dacă nu vor plăti prețul ne vom întoarce la situația României de acum zece ani: o istorie bogată a vinului, dar fără vinuri de calitate. Revista *Millesime* are o apariție trimestrială și este distribuită în rețeaua *InMedio*, prin abonamente, dar și prin alte rețele de distribuție. Primul număr a avut un tiraj de 5.000 de exemplare.

[A.G.]

Margrethe II a Danemarcei, 40 de ani de domnie

În timp ce la București începea primul week-end al protestelor, Danemarca avea parte de un eveniment cald și calm: Regina aniversa 40 de ani de domnie. Întrecută doar de Elisabeta (tot) a II-a a Marii Britanii, ce număra 60 de ani, suverana daneză a fost sărbătorită cu multă eleganță și cumpătate de poporul său. Deși mi-aș fi dorit să pot participa măcar de pe stradă la trecerea mașinii regale sau să mă aflu în piața Palatului Amalienborg, de la balconul căruia regina a salutat publicul, mai mult danezi cu stegulețe decât turiști atrași de prezența suveranei, defilarea gărzii sau fanfara militară, am preferat să rămân în fața televizorului pentru a savura unghiuri inedite realizate de camerele cu braț de girafă și comentariile de neînțeles ale prezentatorilor. Nici o propoziție nu s-a legat în mintea mea, dar nu am putut să nu mă mir de hohotele de râs sănătos care au pigmentat transmisiile în direct din oraș, de la sosirea la concertul oferit suveranei de televiziunea daneză, de la ieșirea în balconul palatului sau de pe drumul spre parlament. Un râs normal, pe care l-am auzit și la familia regală. Toalete elegante, oameni liniștiți, nici un discurs, multe zâmbete sincere, cel puțin în aparență. Ca într-un basm... O normalitate unică pentru mine venit dintr-un colț de lume al agitației perpetue.

[B.H.]

Gala Superlativelor VIP 2011

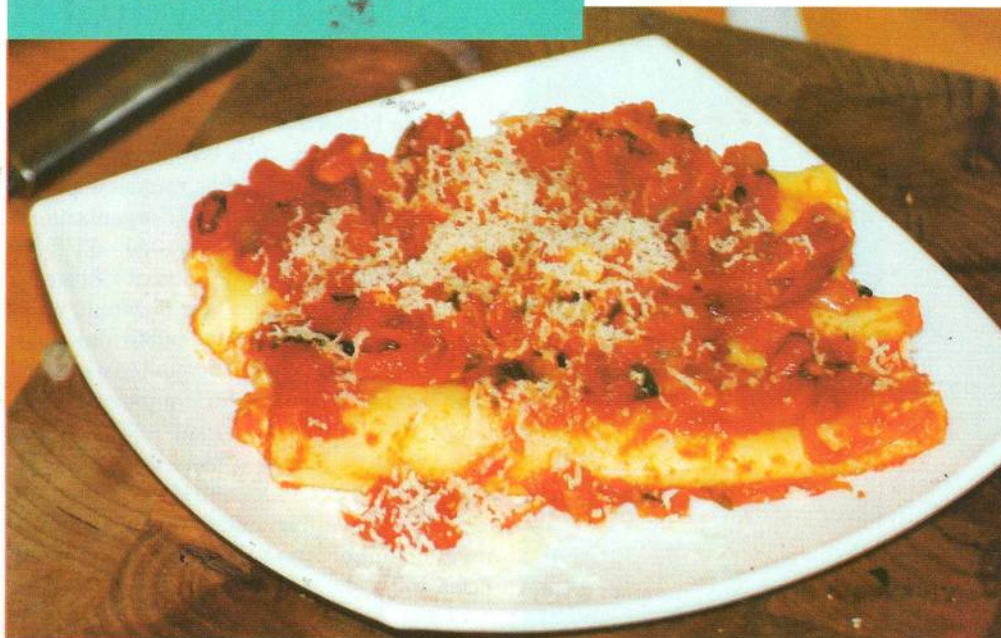
Opera Națională București a reunit, într-o atmosferă elegantă, circa 600 de personalități autohtone din spațiul public românesc pentru Gala Superlativelor VIP 2011, organizată de revista *VIP* în colaborare cu TVR 2. Evenimentul, prezentat de Monica Ghiurco și Andreas Petrescu, a constituit rezultatul muncii celor de la *VIP* și al votului publicului care și anul acesta a contribuit la desemnarea celor pe care i-am numit cu mândrie reprezentanți ai anului 2011. Gala de decernare a *Superlativelor VIP* a adus în lumină oameni care constituie adevărate valori ale societății și respingerea atitudinii negative manifestată din ce în ce mai mult în ultimul timp prin indiferență și superficialitate.

Corul Academic Radio, condus de maestrul dirijor Dan Mihai Goia, a deschis evenimentul, apoi a început decernarea premiilor. Primul premiu al serii a fost cel dedicat *Filmului*, pentru aceasta a fost alături de prezentatori inegalabilul actor Ion Besoiu. După o asemenea deschidere, premiile au curs și pe scenă a venit Elod Balazsi-Pal, directorul de comunicare, care a făcut ca Festivalul Peninsula să primească premiul pentru *Evenimentul Anului*. Kelemen Hunor a fost distins în cadrul Galei Superlativelor VIP la categoria *Politică*, dr. Gheorghe Burnei la categoria *Știință și Viață* pentru că la finele anului trecut a redat unui copil dreptul de a visa la o carieră de pianist. Revista *VIP*, împreună cu cititorii săi, au ales să acorde trofeul Superlativelor anului 2011 și Lizei Panait, pentru cei 20 de ani împliniți anul trecut în *Modă*, lui Radu Afrim pentru că reușește să reziste în lupta pentru libertate în exprimare, Afrim primind premiul pentru *Teatru*, dar și lui Dan Bălan pentru că a dus succesul în *Muzică* la un alt nivel.

[A.G.]

rețetă Viorel Copolovici
www.pranzuldincaserola.ro
 recomandare vin
 Cosmin Zidurean

Cannelloni cu ricotta și șuncă afumată

- cannelloni – 6 tuburi;
- umplutura:**
- ricotta – 100 g;
- șuncă afumată – 100 g;
- un ou;
- sosul:**
- o ceapă;

- usturoi – doi căței;
- roșii decojite, în bulion – 400 g (o cutie);
- ulei de măsline;
- busuioc;
- sare și piper după gust
- parmezan ras;
- unt pentru uns vasul.

Un vin care îți
 oferă senzații
 dulci și aciditate
 vioaie.

La această rețetă s-ar potrivi un chardonnay nebaricat, de la Crama Corcova. Aromă principală a acestui vin e de unt topit cu ardei verde proaspăt. Nu întâmplător chardonnay-ul este cel mai băut vin alb la nivel planetar, deoarece e foarte ușor de asociat la gastronomie.

Pasul 1. Pui la fiert un vas cu multă apă. Adugi sare când a fiert și amesteci. Pui pastele la fiert, le dezlipești cu grijă, în apa fierbinte, cu o spatulă de lemn.

Pasul 2. Între timp, încălzești două linguri de ulei de măsline într-o tigaie, prăjești la foc mediu ceapa și usturoiul, tăiate cât mai fin, până devin transparente. Pui apoi roșiile, busuiocul proaspăt, sare și piper. Amesteci la același foc aproximativ 5 minute, după care lași încă 20 pe foc mic, să scadă.

Pasul 3. Bucata de șuncă afumată o tai cubulețe mici și o călești într-o altă tigaie, fără ulei, la foc puternic, până se rumenește.

Pasul 4. Într-un castron, amesteci ricotta cu oul, șunca prăjită și răcită, piper și foarte puțină sare.

Pasul 5. Când pastele vor fi gata, le strecorei, le transferi pe un platou și le lași să se răcească. În principiu, când se răcesc, tuburile de cannelloni au tendința să se lipească. Le dezlipești cu grijă, să nu se rupă. Ba chiar le ții sub jetul de apă rece pentru treaba asta. Tamponezi pastele cu puțină hârtie de bucătărie pentru a scăpa de surplusul de apă. Umpli cannelloni cu amestecul de brânză și șuncă, cu o linguriță, având grijă ca umplutura să se distribuie egal pe interiorul tuburilor și să nu rupi pastele.

Pasul 6. Ungi un vas de sticlă termorezistentă cu puțin unt, pui pastele umplute, distanțate între ele, iar deasupra torni sosul cu roșii, ceapă și busuioc. Le pui la cuptor, la foc mediu, unde vor sta aproximativ 30 de minute. În farfurie, razi parmezan peste fiecare porție.

AUGUSTIN BUZURA
FEȚELE TĂCERII
**

FĂNUȘ NEAGU
DINCOLO DE NISIPURI

MARIN PREDA
RISIPITORII

VASILE ALECSANDRI
TEATRU

CALISTRAT HOGAȘ
PE DRUMURI DE MUNTE

**BIBLIOTECA
PENTRU TOȚI**
O colecție de literatură românească

EUGEN BARBU
PRINCEPELE

MIHAIL SADOVEANU
BALTAGUL
CAZUL EUGENIȚEI COSTEA

În fiecare miercuri,
numai împreună cu
**JURNALUL
NAȚIONAL**

MARIN PREDA
INTRUSUL

AUGUSTIN BUZURA
FEȚELE TĂCERII
*

ALEXANDRU MACEDONSKI
EXCELSIOR

MIHAIL SADOVEANU
FRAȚII JDERI
**

NICOLAE BREBAN
BUNAVESTIRE
**

Mașini de spălat performante, uscătoare care protejează mai bine părul și... șoricei cubici – sunt unele dintre gadgeturile începutului de an.

text Andrei Ioan Dimulescu

Dublă performanță

Samsung Electronics Co., Ltd., lider de piață și inovator premiat în electrocasnice, duce la un alt nivel inovația tehnologică în materie de spălat rufe, prin lansarea modelului de mașină de spălat WF 457 cu încărcare frontală și capacitate foarte mare de aproximativ 20 kg. Combinând performanța superioară de curățare cu noul sistem Smart Control, care va simplifica considerabil procesul de spălare a rufelor, WF 457 promite cea mai ușoară și eficientă experiență de curățare de până acum. Debutând în ianuarie la International Consumer Electronics Show (CES) 2012, sistemul Smart Control al modelului WF 457, activat prin WiFi, permite utilizatorilor să rămână conectați la ciclul de spălare al mașinii de spălat, fără a fi necesar să stea fizic lângă ea. Prin intermediul unei aplicații pentru smartphone-uri, utilizatorii pot monitoriza ciclul de spălare selectat, timpul rămas și alertele de oprire, precum și porni sau opri mașina de oriunde din casă. Această funcție reprezintă un mare beneficiu pentru mamele ocupate care aleargă dintr-o parte în alta a casei, încercând să estimeze când se termină programul. În plus, sistemul Smart Care de la Samsung elimină nevoia unui manual de utilizare, deoarece identifică singur problemele mașinii de spălat și trimite o alertă pe smartphone-ul utilizatorilor.

Șoricelul cubic

Logitech redefinește încă o dată lumea digitală prin lansarea Logitech Cube. Cu al său design unic, dispozitivul reconstruiește ideea de mouse, nepierzând nici una din particularitățile acestuia și transformându-se într-o clipă într-un presenter, când se dorește. Când este folosit ca un mouse, Logitech Cube face scroll în direcția impusă de deget pe panoul principal cu ajutorul software-ului Logitech Flow Scroll ce oferă o experiență fină a scrolling-ului, similară cu cea de pe ecranul tactil al unui smartphone. Logitech Cube vine însoțit de un receiver mic, Logitech Unifying, ce dispune de conectivitatea Logitech Advanced 2.4 GHz și la care poți conecta până la șase dispozitive. Poți adăuga o tastatură sau un number pad, sau chiar un al doilea mouse, fără să te mai incomodeze multitudinea de receptoare USB.

Uscător cu stil

Philips a creat gama ProCare – uscător și aparat de îndreptat părul – care ajută femeile ocupate să se coafeze rapid și simplu, minimizând deteriorarea părului: mai mult stil, mai puține daune, un păr sănătos. Este foarte important ca produsele pe care le folosim pentru coafat să protejeze firul de păr și să îi mențină sănătatea. Noua gamă Philips ProCare permite femeilor să își usuce, îndrepte, coafeze părul și să își retușeze coafura zilnic, în condiții de siguranță, pentru că noile produse din gamă – uscătorul și aparatul de îndreptat părul – limitează deteriorările provocate de căldură, în timpul coafatului. Acestea sunt dotate cu tehnologii avansate, precum Even Heat Distribution™ (EHD) and TempPrecision™ Technology, care ajută la minimizarea daunelor provocate de căldură sau factori mecanici asupra firului de păr.

Apelare Full HD

Tehnologia Logitech Fluid Crystal este factorul diferențiator al camerelor web Logitech. Pe lângă imaginea video fără perturbări, imaginile sunt clare, au culori bogate și sunet clar, așa că cei dragi se vor bucura deplin de tine, chiar dacă nu deții cel mai performant calculator. Logitech HD Pro Webcam C920 dispune de

optică Carl Zeiss și un autofocus în 20 de pași, cel mai bun autofocus marca Logitech în prezent. Și, pentru că a fi auzit este la fel de important ca a fi văzut, două microfoane poziționate pe cele două laturi ale camerei web captează sunetul stereo natural. Camera web Logitech HD Pro C920 se adresează și mediului business, oferind o experiență perfectă a vizionării pentru video-conferințe.

Pentru mai multe informații, accesează www.logitech.com/business. Logitech HD Pro Webcam C920 va fi disponibil în Europa începând cu luna ianuarie la un preț recomandat de 99,99 de euro.

LILIACUL

The Bat

Die Fledermaus

un spectacol de

RĂZVAN IOAN DINCĂ

dirijor :

ANDREY ALEKSEEV (Rusia)

LUCIAN VLĂDESCU

decor :

ANGELO LINZALATA (Italia)

costume :

OANA BOTEZ (SUA)

coregrafie :

FLORIN FIEROIU

25 și 26 februarie, ora 19.00

TEATRUL NAȚIONAL DE OPERETĂ "ION DACIAN"

TNO 2011 Stagiunea 2012

Bilete sunt disponibile la: Casa de bilete, tel. 021 313 63 48. Program: luni - închis, marți - sâmbătă: 11:00 - 18:00, duminică: 14:00 - 18:00
Rezervări și achiziții online: www.rentim.ro și în rețeaua magazinelor partenere: Germanos, Vădufane, Labirinturi Cărturești și Humanitas.

Din motive ecologice și economice, începând cu stagiunea 2009-2010, materialele de informare și promovare ale Teatrului Național de Operetă "Ion Dacian" sunt tipărite pe hârtie reciclată.
Conducerea Teatrului își rezervă dreptul de a opera modificări în repertoriul și distribuțiile spectacolelor.
Adresă: B-dul Nicolae Bălcescu, nr.2, sect.1, București (Pița Universității)
Sediu administrativ: Str. Speranței, nr.21, sector 2, București

Director General: Răzvan Ioan Dincă

Teatrul Național de Operetă "Ion Dacian" este o instituție publică de cultură finanțată de Ministerul Culturii și Patrimoniului Național

The National Operetta Theatre "Ion Dacian" is a cultural institution subsidized by the Ministry of Culture and National Heritage

MUNICIPIUL BUCUREȘTI
PRIMĂRIA
SECTORULUI 1

Pentru Universitatea de Științe Agronomice și Medicină Veterinară din București începuturile au însemnat apariția Școlii de la Pantelimon sau, mai exact, a Institutului de Agricultură de la Pantelimon.

USAMVB: Școala de la Pantelimon, 1852-1868

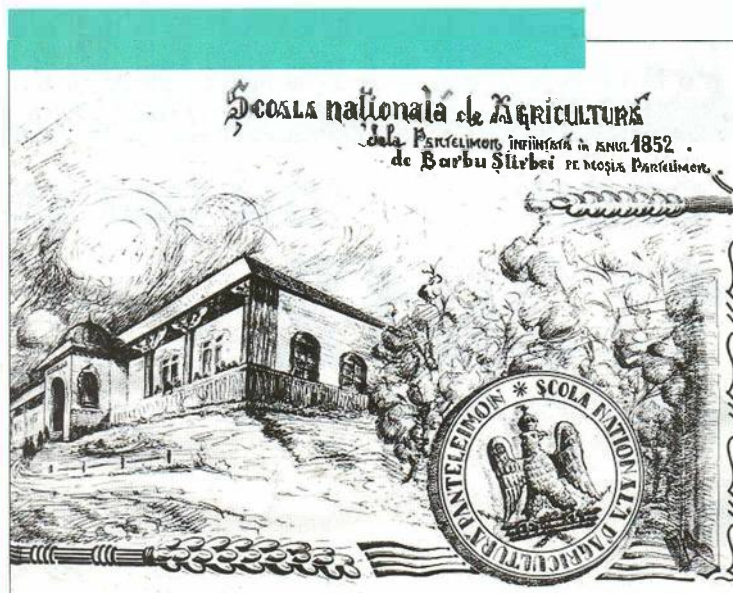
Apariția unei școli de agricultură în Țara Românească se datorează inițiativei domnitorului Barbu Dimitrie Știrbei, care se luptă între 1850 și 1852 să pună pe picioare un învățământ românesc de calitate, între care să-și aibă locul bine stabilit învățământul agronomic. Astfel, în 1852, Alexandru Slătineanu, terminându-și studiile agronomice la Paris, este însărcinat de guvern să angajeze din Germania un agronom „ca șef”

pentru școala de agricultură care se preconiza a fi înființată. Folosind recomandarea școlii de agricultură din Hohenheim, Slătineanu îl angajează pe Wilherm Konzelman pentru o perioadă de cinci ani, începând cu 1852. Acesta era, de fapt, actul de naștere al Institutului de Agricultură de la Pantelimon, instituție al cărui prim director a fost chiar Alexandru Slătineanu, care a și fost profesor aici între 1852 și 1857. Slătineanu a predat agricultura, elemente de fizică, chimie și mineralogie aici, în timp ce W. Konzelman era „director de lucrări practice” în primii cinci ani de funcționare a școlii, D. Valerian a fost „institutor de limba română

și contabilitate”, iar pe lângă aceștia mai lucrau cinci profesori, repetitorul și grădinarul.

Despre primul an de funcționare a noii școli nu există foarte multe date, cert este că toate cursurile s-au organizat pe moșia Pantelimon – proprietate a *Eforiei Spitalelor Civile*, al cărei plan de cultură fusese întocmit de Konzelman încă de la 1 noiembrie 1852. Cursurile efective ale școlii au început pe data de 10 iunie 1853. Un document oficial al *Eforiei* anunța: „La Școala de agricultură așezată pe moșia Pantelimon s-a început de la 10 ale următoarei, cursurile de anul întâi.” Pe terenul arendat, școala și-a organizat parcul administrativ, pepiniera de duzi (100 de pogoane), o grădină de pomi și legume, o fabrică de mașini și instrumente agricole și ferma propriu-zisă.

După directoratul lui Slătineanu a urmat la conducerea școlii C.N. Racotă între 1857 și 1863. Sub noua conducere are loc o completare a programului de studii cu discipline fundamentale, ca urmare a dezbaterilor care au loc în epocă privitor la principiile de organizare ale școlii: preponderența practicii sau a teoriei? Cum necesitatea acumulării de cunoștințe teoretice a câștigat „bătălia” sunt introduse în programa școlară discipline precum: economia rurală, zootehnie și artă veterinară, botanică și silvicultură, elemente de metrologie, fizică, chimie și mineralogie cu aplicație în agricultură, arpentaj și construcții rurale, sericultură, apicultură, contabilitate etc. Creșterea numărului disciplinelor determină sporirea corpului profesoral.

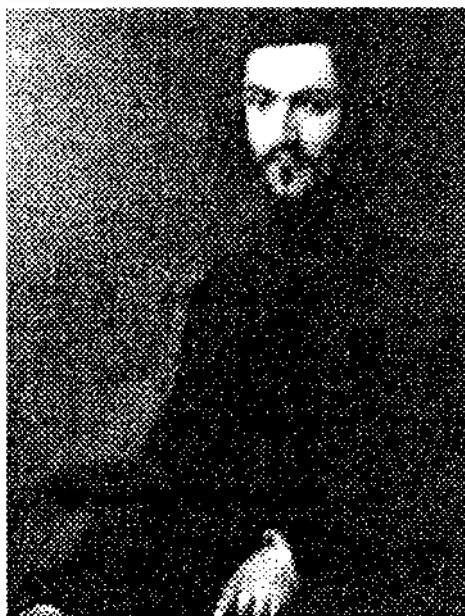
Prima clădire a Școlii de la Pantelimon și sigiliul Școlii Naționale de Agricultură de la Pantelimon

Din documentele vremii reiese că se puteau înscrie la cursurile Școlii de la Pantelimon absolvenții a patru clase primare, dar în urma susținerii unui examen de admitere la matematică, fizică, geografie, istorie și științe naturale, în timp ce elevii a patru clase gimnaziale nu mai aveau obligația să dea admitere. La sfârșitul celor trei ani de studii se efectuau două luni de practică și se întocmea un proiect de cultură, iar diploma se obținea în urma unui examen de absolvire. În anii de sub conducerea lui Racotă, Școala de la Pantelimon se numește Școala Națională de Agricultură de la Sfântul Pantelimon, Institutul Național de Agricultură Sfântul Pantelimon sau Școala Națională de Agricultură Pantelimon.

Veniturile școlii de agricultură realizate din activitatea agricolă au sporit prin arendarea altor utilități aflate pe moșia Pantelimon încă din 1853. Luate în posesie prin arendă, acestea s-au subarendat de către școală către noi beneficiari. Așa s-au arendat, prin licitație, hanurile, moara, podul, o băcănie, *cârciuma din dealul maicilor*, *cârciuma din capul podului* etc. Veniturile au crescut, de asemenea, din vânzarea produselor realizate în lucrările adiacente. Astfel, s-a bucurat de succes deosebit *pepiniera de duzi*, aflată sub conducerea unui oarecare Francesco, care era interesantă atât din perspectiva materialului săditor cât și a viermilor de mătase și a valorificării gogoșilor acestora, a firelor și semințelor lor. Venitul general al pepinierii în 1863 era de 2.723 de lei. O altă sursă de venit o reprezenta fabrica de instrumente și mașini agricole care aducea un venit de 3.319 lei.

În 1863, conducerea școlii e preluată de Petre S. Aurelian care este director aici până în 1883: „un om de o adâncă cultură, cu privire largă dincolo de limitele propriei specialități, un spirit universal (...) care printre cei dintâi ne-a învățat că exploatarea pământului este un meșteșug științific” – Gheorghe Ionescu-Șișești. Odată cu noua conducere se iau o serie de măsuri organizatorice. Începând cu 1865 posturile din cadrul școlii se ocupă prin concurs, iar doi ani mai târziu, în 1867, se rediscută modul de organizare a școlii „pentru a răspunde destinației ce i s-a dat”. Cei care au fost desemnați să ia hotărâri au fost: P.S. Aurelian, Alexandru Slătineanu, C.N. Racotă, Ion Ionescu de la Brad, Pană Bescu, Alexandru Vericeanu și Al. Holbanu. La 20 mai 1865, la inițiativa lui P.S. Aurelian și Ion

Alexandru Slătineanu – primul director al Institutului de Agricultură de la Pantelimon

P.S. Aurelian a promovat transformarea Școlii de la Pantelimon în instituție de învățământ superior.

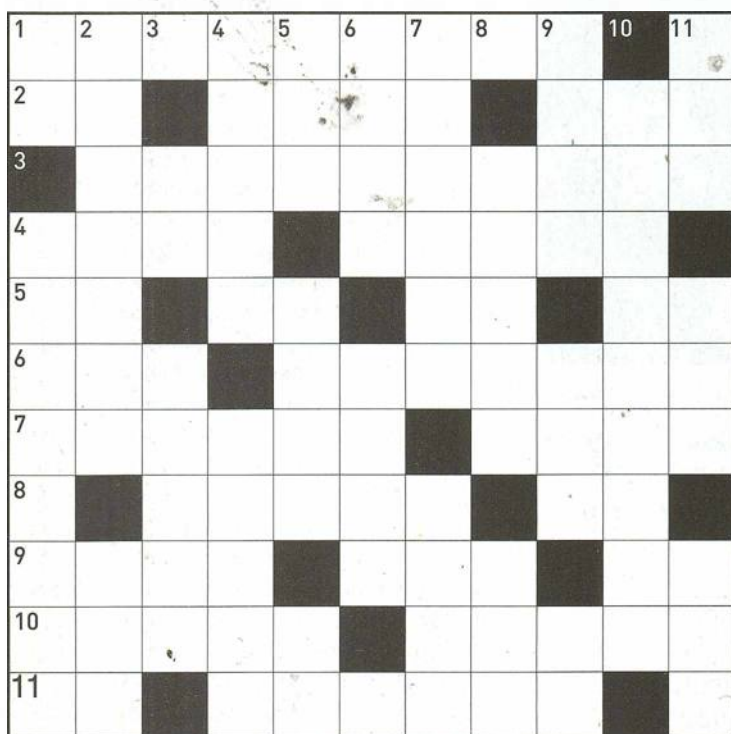

Ionescu de la Brad este inaugurată la București Expoziția Națională de produse agricole și industriale românești. Profesorii școlii au elaborat o serie de lucrări didactice, care au reprezentat nu doar manuale îndrumătoare pentru elevi, ci și începerea unei activități științifice și în domeniul agricol românesc. De pildă, *Economia rurală*, lucrare semnată de profesorul Pană Bescu, *Lecțiuni elementare de agricultură* de Ion Ionescu de la Brad sau *Manualul de agricultură*, publicat de P.S. Aurelian în 1869 etc. Profesorii școlii s-au implicat și în remedierea problemelor de patologie vegetală apărute în județe în acea perioadă. În 1864 școala s-a abonat la ziarul agricole și științifice și a început achiziția de carte, ceea ce a dus la dezvoltarea unei biblioteci care număra 6.000 de volume în 1883.

Domnia lui Alexandru Ioan Cuza a însemnat un imbold puternic dat învățământului românesc, mai ales datorită Legii Instrucției Publice din 1864 care instituia patru ani de învățământ primar obligatoriu și gratuit, șapte ani de învățământ secundar și trei ani de învățământ universitar. Începe să se pună problema transformării școlii de la Pantelimon, din instituție de învățământ elementar practic în școală de gradul doi. Problema a fost discutată în Adunarea Deputaților din 15-16 februarie 1867 și definitivată prin decretul din 31 august 1867 care hotăra ca școala să fie considerată de gradul doi, gimnazială. În același an, instituția a participat la Expoziția Universală de la Paris, unde printre exponatele din pavilionul României au fost prezente și produse ale Școlii de la Pantelimon. Juriul expoziției a acordat două medalii de bronz pentru colecțiile de produse agricole și instrumentele și inventarul reprezentat. Cu acest prilej, directorul școlii P.S. Aurelian este decorat de Napoleon cu Crucea Legiunii de Onoare.

Anii 1867, dar mai ales 1868 înseamnă și perioada dezbaterilor privind mutarea Școlii de la Pantelimon într-o nouă locație. Astfel, pe 1 august 1868, în cadrul unei festivități la care participă numeroase oficialități, regele Carol I pune piatra de temelie la clădirea viitoarei școli: „la Herăstrău, pe stânga șoselei Mogoșoaiei.” Școala de la Pantelimon se mută efectiv la Herăstrău în 1869 devenind Școala Centrală de Agricultură și Silvicultură, cunoscută drept *Școala de la Herăstrău*.

File de jurnal: Melania Medeleanu

ORIZONTAL: **1)** Orașul în care s-a născut, la 19 iulie 1978, Melania Medeleanu, jurnalistă, moderatoare și realizatoare de emisiuni TV. **2)** Unealtă de cusut – Capitala Italiei – Avantaj la jocul de cărți. **3)** Televiziune de știri unde, începând din anul 2002, Melania Medeleanu își desfășoară activitatea (TV). **4)** Neprihănit – Legat de rinichi. **5)** Lei! – Argint (simb.) – Scaun pe cal – În orice sens! **6)** Indivd – Strigare. **7)** Privitor la navigație – Duo. **8)** Post de radio unde Melania Medeleanu își începe cariera de jurnalist, prin participarea la un concurs de literatură – În cuiabar! **9)** A rata acțiunea – Lichidul vieții – În husă! **10)** Credulă – Mohorât. **11)** Final de stih! – Debutul în televiziune are loc la acest post TV unde, după ce apare ca invitată într-o emisiune, i se propune să modeleze chiar emisiunea respectivă (TV).

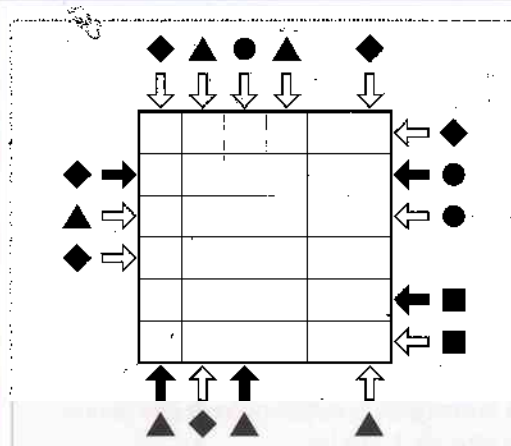
VERTICAL: **1)** Nu – Localitate în județul Ilfov, unde Melania Medeleanu a înființat un after-school pentru copiii fără

posibilități materiale, sub patronajul Fundației Regina Maria. **2)** Stat est-european cu capitala la Kiev – Sportul minții pe care Melania Medeleanu l-a început încă din școala primară, dovedind un real talent, ajungând să joace chiar etapa finală a unui campionat național. **3)** În rest! – A muștra (pop.). **4)** Slută – Conductă. **5)** Învățat de actor – Grătar pentru fripturi – În ramă! **6)** Conducător arab – Colecție de acte. **7)** Rural – Premiu obținut de Melania Medeleanu împreună cu echipa *Realitatea TV*, în anul 2005, pentru cel mai bun jurnal de știri. **8)** Jucător indian de șah, campion mondial în versiunea FIDE (2000-2002), cu care Melania Medeleanu a jucat în cadrul unui simultan de acum câțiva ani de la București (Viswanathan) – Mașină românească de teren. **9)** Uite! – A chiu (pop.) – În timp! **10)** În 1997 Melania Medeleanu devine redactor la *Antena 1* și prezentatoare a acestei emisiuni. **11)** A apuca – Clar – A nu mai merge.

Deplasarea simbolurilor

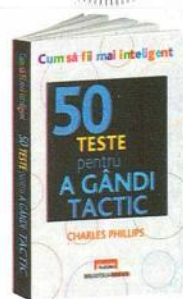
Aceasta este o ocazie de a încerca să rezolvați unul dintre testele de deplasare a simbolurilor. Fiecare rând și fiecare coloană din această grilă includea inițial un cerculeț, un romb, un pătrățel, un triunghi și două pătrate goale, dar nu neapărat în această ordine. Fiecare simbol cu săgeată neagră se referă la primul dintre cele patru simboluri aflate pe direcția respectivei săgeți.

Fiecare simbol cu săgeată albă se referă la cel de-al doilea dintre cele patru simboluri aflate pe direcția respectivei săgeți. Puteți completa grila în forma ei inițială?

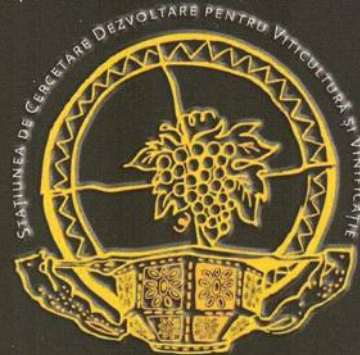

cum să
gândim
INDICIU

Triunghiul din stânga jos nu se deplasează prea departe.

Seria de cărți CUM SĂ FII MAI INTELIGENT (teste pentru gândirea rapidă, creativă, logică, vizuală, tactică și laterală) se poate comanda on-line pe www.librariaflacara.ro

Pietroasa

Singurul vin... universitar din România!

Aromă de tezaur

UNIVERSITATEA DE ȘTIINȚE AGRONOMICE
ȘI MEDICINĂ VETERINARĂ - BUCUREȘTI

S.C.D.V.V. Pietroasa
Pietroasele - 127470, jud. Buzău
telefon +40(238)512317 fax +40(238)512318

www.usamv.ro

Card SMURD

**Raiffeisen
BANK**

Reușim împreună.

Și tu poți salva vieți!

**la-ți cardul și poți susține
Fundatia pentru SMURD cu:**

- 0.5% din valoarea plăților efectuate cu cardul la comercianți și pe internet
- 50% din taxa anuală a cardului

 0800 802 02 02 www.raiffeisen.ro

Cardul Raiffeisen Bank SMURD este un card de debit ce poate fi atașat oricărui cont curent și poate fi utilizat ca orice card de debit normal.